உ

கணபதிதுணை.

ஸ்ரீபட்டரவர்களால்

மொழிபெயர்த்தருளிய

பரமார்த்த தரிசனமென்னும்

பகவற்கீதை

இஃது

ஸ்ரீ. கோ. சித. மடம்

ஸ்ரீ பொன்னம்பலசுவாமிகளால்

பரிசோதிக்கப்பட்டதற்கிணங்க,

ஷை மடாதிபரவர்கள்

ஸ்ரீ சிதம்பரசுவாமிகளின்

உத்தரவின்படி

முள்ளங்குடி நாராயணசுவாமியால்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1912

கணபதிதுணை.

பரமார்த்ததரிசனமென்னும்

பகவற்கீதை அத்தியாய அட்டவணை.

உ

ஸ்ரீகிருஷ்ணாயபரப்பிரஹ்மணேநமஃ.

ஸ்ரீ பகவற்கீதை மூலம்.

ஸ்துதிகள்.

பாதியோர் பெண்மையான் பரிந்து பெற்றதோர்
சோதியாங் களிற்றினைத் தூர மண்மையிற்
பேதியா துளம்பெறப் பேணிப் * பாகவற்
கீதையான் மொழிகுவன் ஞானங் கிட்டவே. (க)

அரியயனோ டானுகி யகிலந் தன்னை யாக்கியளித் தழிக்கின்ற வவித்தைக் கென்றுங், கரியதுவாய்க் காந்தத்தி னிரும்பு போலக் காணத்தின் சலனத்துக் கேதுவாகி, வரியமறைமரவணைமே னெளிய வேறி வைகுண்டத் தினிதமரு மாயோன் மண்மேற், பரிபுணரு மணிநெடுந்தேர்ப் பார்த்தற் கூர்ந்த பாண்டவர்கள் சாரதிநாம் பரவுந் தெய்வம். (உ)

ஒருபத மடித்தொரு பதம்பொற் றேர்மிசைத்
தொருகையிற் குசைகசை யொருகை ஞானமாய்ப்
பொருகைவில் விசயனைப் புரிந்து நோக்கிமெய்
தருபொரு ளுணாத்தவர் சரணம் போற்றுவாம். (ங)

ஆக்கியோன் பேயர்.

சேயமா மதுரை நின்றுஞ் சேமமா நகரந் தேடி
யாயனார் பட்ட ணாரா யவதரித் தருளி னாலே
போயநாண் மொழிந்த கீதை புலப்படுத் ததுவு மன்றித்
தூயமா தவர்க்கு மிந்தச் சுருதிநூ றுரைடங்கி னோ. (ச)

---

* பாகவற்கீதை—நீட்டல் விகாரம்.

உ

ஸ்ரீகணேசாயநம:

பரமாத்மநேநம:

ஸ்ரீ பகவற்கீதை மூலம்.

பாயிரம்.

ஐவகைப் பொருளு நான்கு கரணமுங் குணங்கண் மூன்றுஞ்
செய்வினை யிரண்டு மொன்றி யாவருந் திகைப்ப நின்ற
பொய்யிரு ளகல ஞானப் பொருட்கதிர் விரித்த புத்தேள்
கைவளை யாழிச் செங்கட் கண்ணனைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

மன்னருள் விசயன் கேட்ப வாளம ரதன்மே லிட்டு [லாம்
மின்னவிர் படைக்கை மாய னுரைத்தமெய்ப் பொருளை யெல்
பன்னரு மறைகள் கோத்த பழமுனி பணித்த வண்ண (௨)
மென்னறி வளவி னாலே தமிழினா லியம்ப லுற்றேன்.

விண்ணியன் மொழியினால் வியாதன் கூறிய
புண்ணிய கதையைநீ புகல்வ தென்னெனி
லெண்ணிய வகைபிறி தில்லை யாருமிந் (௩)
நுண்ணிய பொருளிலே நுழைய வேண்டியே.

வேறு.

உன்னு நான்மறை யால்வரா யுச்சிமேன்
மன்னு மேக முழக்கிய வாக்கினைப்
பன்னு சீர்ப்பர மார்த்த தரிசன (௪)
மென்னு நாமத் திதனை யியம்புவாம்.

பாயிரம் முற்றிற்று.

முதலாவது

அருச்சுனன் சோகவத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[ஸ்ரீ வியாசபகவான் இருக்குமுதலிய நான்குவேதங்களை விபாகித்து அவற்றிலுள்ள ஐதரேயமுதலிய அநேகசாகைகளில் ஒவ்வொன்றைப் பைலர், வைசம்பாயினர்முதலிய மாணாக்கர்வாயிலாக விருத்தியாகும்படிசெய்து அவ்வேதார்த்தங்கள் அத்தியந்தங் கூடமாகையால் அவற்றை அறிவதிற்சாமர்த்தியமில்லாத அதிகாரிகளின்மீதுகருணைகூர்ந்து அவர்களைத் தருமாதிகளான சர்வபுருஷார்த்தங்களின் சாதனங்களையும் உபதேசிப்பதான லட்சஞ்சுலோகத்தோடுகூடின ஒரு பாரதமென்னும்பெயரினையுடைய இதிகாசத்தையருளிச்செய்தனர். அதின்மத்தியில் நட்சத்திரமாலையின் மத்தியிற் சந்திரமண்டலமிருந்தாற்போல இருக்கும்படி அத்வைதரூபமான அமிர்தவருஷம் பொழிகின்ற எழுநூறு சுலோகரூபமாய்க் கீதை என்றும், உபநிஷத்து என்றும் பெயரினையுடைய பிரமவித்தையை ஸ்தாபனஞ் செய்தனர். ௧௮-அத்தியாயரூபமான இக்கீதையும் அவ்வாறத்தியாயரூபமான மூன்று ஷட்கங்களால் முறையே கர்மம், உபாசனை, ஞானம் என்னும் மூன்றுகாண்டங்களாம். பிரதமஷட்கரூபமான கர்மகாண்டத்தில் கருமம், கருமத்தின் தியாகம் இவைகளின் நிரூபணமார்க்கமாக அநேகப்பிரகாரமான யுக்திகளால் துவம்பதார்த்தரூப கூடஸ்தசுத்தான்மாவை நிரூபணஞ் செய்தனர்: இரண்டாம் ஷட்கரூபமான உபாசனாகாண்டத்தில் பகவத்பக்திநிஷ்டையின் வர்ணனரூபமார்க்கமாகத் தற்பதார்த்தரூப பரமான்மாவை நிரூபணஞ் செய்தனர்: மூன்றாம் ஷட்கரூபமான ஞானகாண்டத்தில் அந்தச் சோதித தத்துவம் பதார்த்தங்களின் அபேதரூப மகாவாக்கியார்த்த நிரூபணஞ்செய்தனர். பதினெட்டத்தியாயங்களிற் பூர்வபூர்வாத்தியங்களோடு உத்தரோத்தராத்தியாயங்கட்குள்ள சம்பந்தம் அவ்வவ்வத்தியாயங்கள் நிரூபணஞ் செய்யுங்காலையிற் சொல்லப்படும்.]

புண்ணிய பூமி யென்று புகழ்குரு பூமி தன்னி
னண்ணிய பின்னை நண்ணா தவர்களு நமரு மாங்குக்
கண்ணிய தெதனை யென்று கண்ணிலா வரசன் கேட்பத்
தண்ணிய வினிய சொல்லாற் சஞ்சய னுரைக்க லுற்றான். (௧)

போர்முக மாகி நின்ற புல்லலர் படையைப் பார்த்துக்
கார்முக வுழவ னுய கலைமறை யவனை நோக்கி
வார்முர சதிருந் தானை வாளர வுயர்த்த தோன்ற
லேர்முகின் முழக்க மென்ன வின்னண மியம்பு மன்றே. (உ)

வே று.

வீமனையும் விசயனையு நிகர்தருபோர் வில்லாள
ரோர்மருவு சிலையபிம னுள்ளிட்டா ரெனப்பலருந்
தார்மருவு தலைவர்களாய்த் தலைப்பெய்த தானையினை
மாமருவு பெருந்தேரோய் பாரொன்று மறித்துணைப்பான். ()

வே று.

கங்கை யாள்பெறு காதல னும்புக
ழங்கர் கோனென தாருயிர்த் தோழனு
நங்கள் வாழ்துணை நம்பியு நீயுமற்
றிங்கு வாழ்சயத் திரதன் கிருபனும். (ச)

அன்றி யேயு மரச ரனேகரால்
வென்றி யேதிரு வல்லது வேண்டல
ரொன்றி யேத மெமக்குறு மேலுயிர்
பொன்றி யேயது போக்குதன் மேற்கொண்டார். (ரு)

எய்து மெங்கள் பிதாமக னேவலாற்
கைகொள் கின்ற கடற்படை கண்ணுறில்
வெய்ய வீமன் வியப்பொடு காத்திடு
மைவர் தம்படைக் காற்றவற் ருகுமோ. (சு)

மேல்வ குத்திவர்க் காமின் விரைந்தெனு
மேல்வை யிற்றிறல் யாதவர் சூழ்ந்திடுங்
கால்வ ளைத்த சிலைக்கங்கை யாண்மகன்
வால்வ ளைத்திர டன்னையும் வாய்வைத்தான். (எ)

வஞ்சர் செய்த வினைமற லிக்குண
வெஞ்ச மம்வினைத் தென்னவும் வேந்தர்கோ
னெஞ்ச முண்மகிழ் வெய்தவு நேரலா
ரஞ்ச வுங்கனன் ருர்த்தன னுர்க்கவே. (அ)

வே று.

ஆர்த்தன வளைக ளெங்கு மதிர்ந்தன பல்லி யங்கள்
போர்த்திரட் படைநின் ருர்ப்பப் புவனமீ ரேழும் பூத்த
தீர்த்தனுந் தனது சங்கைச் செங்கையால் வாங்கிக் கொண்டு
கார்த்திரண் முழக்க மென்னக் கடல்கிளர்ந் தார்த்த தென்ன.

வே று.

வைய மனைத்தையும் வாரிமுன் வைக்குஞ்
செய்ய திருப்பவ ளத்திடை வைத்தா
னைவ ரெனக்குயி ராதலி னலே
யுய்வ துமக்கிலை யென்பதை யொத்த. (கo)

வே று.

தருமனடல் வீமனருச் சுனனகுல சகதேவன்
றிருமருவு விசயம்ப வுண்டரந்தே வதத்தமெழின்
மருவுறுசு கோடமணி புட்பகமென் றிடும்வற்றி
னுருமனைய குரலெதிர்ந்தார் செவிபுதைப்ப வூதினர். (கக)

வே று.

ஒன்ற லாதுபல வூதி னர்கள்பல ரூதும் வால்வளையி
ளேசைபோய், நின்ற கௌரவர்க ணெஞ்சை யூடுருவி யஞ்ச
வானினு நிரம்பிமேல், வென்றி சேரமர் தொடங்கும் வேலை
யினில் வெள்ளை மாநடவு தேரின்மே, னின்ற போர்விசய
னென்று மாயனெதிர் நில்ல லாமையொடு சொல்லுவான். ()

யாவர் போர்கருதி யெய்தி னர்களெதி ரெய்தி நின்ற
விவர் தங்களில், யாவ ரோடமர் தொடங்க லாமென வறிந்து
கொள்ளுமள வியாவையுங், காவல் பேணியவை தந்து பின்
னவை கரந்து கொண்டருள்செய் கண்ணனே, யேவ நீகடவு
மாக்கொ டேரினை நிறுத்து வாயென விளம்பினன். (கூ)

விளம்பு மவ்வளவின் மேக வண்ணனுமவ் வெள்ளை
மாநடவு தேரினைக், களங்கொ ளும்பரிசு நின்ற தானைநடு வேக
டாவியிது காணென, வளங்கொள் கங்கைமக னுதி யாகமுடி
மன்ன ரியாவரையு முன்னுருத், துளங்கு கின்றமொழி
யோடு நெஞ்சினெடும் வல்ல வாறுசில சொல்லினன். (கச)

வே று.

தாவிலருந் தந்தையருந் தந்தையர்தந் தந்தையரு
மேவியுடன் பிறந்தாரு மெய்ஞ்ஞான மளித்தாரு
மாவியென நட்டாரு மான்றோரு மமர்க்களத்தே
மேவியவெம் பொருட்டாக வீடுவான் றொடங்கினர். (௧௫)

வே று.

தீதறு சிறுவர்மற் றவர்கள் சேய்களு
மாதுல ரிவர்களோ மாய்கின் றோனெனக்
காதல்செய் திடரினுற் கலக்க முற்றவன்
மாதவ னெதிர்சில மறித்துங் கூறுவான். (௧௬)

வே று.

வாயே யன்றி முகமலரா மனமொன் றுணர மாட்டாது
தீயே யென்ன வுடல்வெதும்புஞ் செவ்வே நிற்க மாட்டுகி
வேயே தருதிண் காண்டீப வில்லு நழுவி விழாநின்ற [லேன்
தாயே யனையாய் போர்நின்ற தமரைக் காணுந்தொறுமன்னே.

ஓத லாகா நிமித்தங்க ளொன்றே யல்ல பலவுளவாங்
காத லாரைக் கொன்று பெறும் பயனே யொன்றுங் காணேனு
ஞாத லாலிவ் வென்றியுட னரசி னுரிமை யானதனை [யால்.
யேய்த லாவ தென்கின்ற தியாதின் பொருட்டோ வியம்பா

ஆரசவ் வரசால் வரும்போக மதனு லின்ப மெய்து
மென, வுரைசெய் பொருள்கள் யாவர்சிலர் பொருட்டா
லுலக ருழந்தடைவர், வரைசெய் புயனே மற்றவர்தம் பொரு
ளுந் தங்கள் வாணுளு, நிரைசெய் தொருவ ரொருவரின்முன்
னிற்க வந்து நின்றாரால். (௧௯)

ஆன பொருளீ தாதலினு லவரைக் கொன்று லருள்
சேரா, தீன மன்றி யெங்களுக்கோ ரின்ப மெங்கு மில்லையாற்,
கூன வுரிவிற் கொண்டென்னைக் கொலினு மவரை யான்கோ
றல், வானம் பெறினு மாட்டேனுன் மண்ணின் பொருட்டால்
வல்லேனே. (௨௦)

கொற்றவர்தங் குலங்கெடுத்தால் வருகின்ற குற்றமுமெய்
யுற்றவர்தந் திறம்பிழைத்தா லுறுகின்ற வுயர்பழியு
மற்றவர்க ளறியாது மறந்திடுக மறந்தாலுங்
குற்றமென வறிந்தநான் குறிக்கொள்ளா தொழிவேனே. ()

குலங்கெடவே வருகின்ற குலதருமங் கேடுறுமந்
நலங்கெடவே குலம்பாவ நண்ணுமது நண்ணவே
யிலங்கிழையார் நெறிதிரிவ ரிவர்கணெறி திரியவே
தலங்குலவு குலமெல்லாந் தலைதடுமா றுகுமால். (௨௨)

தடுமாற்ற மக்குலத்தே சார்ந்தவர்க்குஞ் சாராதே
கெடுமாற்ற னினைந்தவர்க்குங் கொடாநிரயங் கிடைப்பிக்கும்[ன்
படுமாற்ற மென்னுரைக்கேன் பண்டிறந்தோர் களுந்தமக்கொ
டுமாற்ற லவர்கள்பெறு திருணாகத் திழிவர்களால். (௨௩)

வே று.

வாரா நின்ற குலமயங்கப் பண்ணி னூர்க்கு மற்றதனைச்
சாரா நின்ற குலத்திற்குந் தருமந் தளர்ந்து சாயுமாற்
சாரா நின்ற சாதிகுல தருமந் தளர்ந்து சாயவே
பேரா நிரய மெய்துமெனப் பெரியோ ரெல்லாம்பேசுவரால்.

பின்னே யனைய செல்வத்தை வேண்டித் தங்கண் மெய்
யுயிரைக், கொன்னே கழிக்க நின்றவரைக் கொல்லத் துணி
ந்த கொடுவினையே, னென்னே கொடிய பெரும்பாவ மெய்த
நினைந்தேன் யானுமிவர், முன்னே படைவிட் டமர்துறந்து
நின்று லிவர்கண் முனிவாரோ. (௨௫)

வே று.

கொல்லினு மெனக்கிது பொறுக்கைகுண மென்றே
கல்லினிகர் தோள்விடலை கண்ணனெதிர் கூறி
வில்லினுட னேபகழி சோரவிழி சோரச்
செல்லுமணி யாழியணி தேர்மிசை யிருந்தான். (௨௬)

முதலாவது சோகவத்தியாயம் முற்றிற்று.

பாயிரமுள்படத் திருவிருத்தம்-30.

இரண்டாவது
சாங்கியயோக வத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[அஹிம்சையும், பிட்சாசனமுமே பரமதர்மமாம் என்னும் புத்தியினால் யுத்தத்தினின்றும் அருச்சுனன் பராமுகமாயினன் எனப் பூர்வம் சஞ்சயர்முகத்தாற் கேட்ட திருதராஷ்டிரர் நமது புத்திரர்க்கே இராச்சியம் நிலைத்துவிடும் என்றெண்ணிச் சந்தோஷம் எழப் பெற்றதைச் சஞ்சயரறிந்து அத்திருதராஷ்டிருடைய துராசையை நிவிர்த்திப்பிப்பவராய்ப் பின் நிகழ்ந்ததைக் கிரமக்கிரமமாகக் கூறுகின்றார்.]

இதில், கிரமமாக விஸ்தரித்துக் கூறிய சர்வார்த்தங்களையும் சம்க்ஷேபமாகக் கூறும் சுலோகம்.

ஜ்ஞாநம் தத்ஸாதநம் கர்ம ஸத்வஸம்சுத்திரஸ்ய தத்பலம் ।
தத்பலம் ஜ்ஞாநநிஷ்டேஷ மேதத்யத்ராயேऽஸ்மிந் ப்ரகீர்த்திதம் ॥

(இ - ள்.) இவ்வத்தியாயத்தில் ஆத்மஞானம், அந்த ஞானத்தின் பரம்பராசாதனரூப நிஷ்காமகருமம், அந்நிஷ்காம கருமத்துக்கு அந்தக்கரண சுத்திரூபபலம், அவ்வந்தக்கரண சுத்திக்கு ஞாநநிஷ்டாரூபபலம் இவ்வளவு விஷயஞ் சொல்லப்படுகிறது.— எ - று.

இவ்வண்ண மறிவொதுங்க வெழுகின்ற விரக்கத்தாற்
செய்வண்ண மறியாது திகைத்திருந்த தேர்விசய
னுவ்வண்ண மதுநாடி யொருவண்ண முலகோதுங்
கைவண்ண மலருடைய கார்வண்ணன் கட்டுரைப்பான். (க)

வே று.

ஆயா தவர்க்கு மலிகட்கு மடுப்ப தழியாப் பழியுனது, தேபா வறிவைத் தேய்ப்பதறச் சிறுமை களிலே சிறுமையது, சாயா நரகத் திடைசாய்ப்ப துன்போல் பவர்க்குத் தகுதியன்றீ, தேயா நிலத்தே யுனையயா வெவ்வா றடைந்ததெனவறியேன். (உ)

ஒவ்வாதி தொழிந்தமர்மே லொருப்படுகென் றுருக்கரிய
செவ்வாயன் றிருமொழியத் தேர்விசயன் செப்புவான்
மெய்வாயி னெடுமனத்தான் மிகப்போற்றற் குரியானை
யெவ்வாறு கொலைபுரிவே னென்றிவ்வா றியம்பினன். (ங)

மாற்றலர்க ளென்றிவரைக் கொன்றுபெறும் பெருவாழ்வி
லேற்றமுரைத் தியான்பிறர்பா லிரந்துண்கை யினிதன்றோ
கூற்றவர்க ளுயிருண்டா லவர்குருதி யாற்குழைத்த [லாம்.
சோற்றையுணல் போன்மன்றோ யான்பின்னைத் துய்ப்பதெ

தவர்கொள்படை விடுகையோ தவிர்கையோ தகுவதுமற்
றவர்களெனை வெல்வரோ யான்வெல்வ னோவறியே
னிவர்கள்சில ரிறந்தக்கா லதனாலே யென்னுயிர்போ
மவர்களமர் தொடங்குகவென் றடல்குறித்து நின்றால். ()

ஆதலா லறிவாய விழியினைமற் றுங்கவர்பாற்
காதலா மிருண்மறைப்ப நெறியெங்குங் காணேனா
னாதலா லெனக்குறுவ தறிகிலே னுரைத்தருள்வாய்
சாதலா னதும்பிறப்பு மில்லாத தனிமுதலே. (சு)

வே று.

உஞ்சே போகு நெறிவாளா வுரைப்ப னேவென் றுளங் கருதிற், றஞ்சே யென்றுன் சரண்புகுந்தேன் றண்டிற் பணிந்தேன் றமைக்கண், மஞ்சே யுன்றன் மாணுக்க னுயுன் பாத மலர் புனைந்தே, னஞ்சே லென்றிங் கடியேன்செய் வினைக ளேவி யருள்புரிவாய். (எ)

மண்ணாளும் பெருஞ்செல்வ மன்றியே மாயாத
விண்ணாடு பெற்றிடினு மென்னுடைய மெய்யுணர்வு
நண்ணும லடுதுயர நலியாமற் காப்பதனைக்
கண்ணாவிங் கெவ்விடத்துங் காண்கிலே னெனக்கலுழ்ந்தான்.

நெய்மார்பிற் சொரிவதென நெடுங்கண்க ணீர்சோர
விம்மாநின் றவன்காதல் வெந்தீயால் வேவாமே
கைம்மாறொன் றின்றியுயிர் காப்பதே கடன்பூண்ட
வம்மாயன் றிருவாய்மை யருண்மாரி யாலவிப்பான். (கூ)

வேறு.

மின்னை யனைய திருநகைகொண் டருளி விளைத்தா மரை நாறும், பொன்னை யணியுந் திருமார்பன் போகாத் துயர்போம் பரிசெண்ணி, முன்னை மறைக ளெடுத்துரைத்து முடியும் பொருளாய் முதற்பொருளாந், தன்னை யுள்ள பரிசவற்குத் தானே சாற்றத் தொடங்கினான். (௧௦)

வேறு.

சாவதிலை யாவர்களு நிற்கவது தானே
மாய்வரென நீகருது மாரதர்க ளெல்லாந்
தேய்வரிய தீவினைசெய் யாதமையி னாலே
வீவதன்முன் வானுலக மேவுவர்கண் மேன்மேல். (௧௧)

அன்னவர்கள் சோகித னொவழுத லாலும்
பன்னவரி யோர்கண்முறை யேபகர்த லாலு
மன்னமய லேறியுண் மயங்கினைகொல் வாயா
தின்னதொழி லானதை மறந்திடிவை யுங்கேள். (௧௨)

மாயுமவ ராலுமுயிர் வாழுமவ ராலு
மாயுமறி வோர்களழி யாமையறி யாயோ
நீயுமிவர் தாமுநிகழ் நானுநெறி தேரி
லேயும்வகை யாலுலகி லென்றுமுள மேகாண். (௧௩)

பொன்றுவ துடம்பதனு ணின்றபொருள் பொன்று
தென்றுமொ ரியற்கையொடு நிற்குமியல் பைக்கேண்
முன்றொடர் மகப்பருவம் விட்டிளமை மூப்போ
டொன்றுமுட லாயினு முயிர்க்கியல்ப தன்றால். (௧௪)

அன்னவகை யாலுரு வழிந்துவரு மாங்கே
யென்னுருவ மாமறி விறந்துபிற வாதாற்
பின்னதறி வானுட லழிந்துபிரி போதுந்
தன்னதென வேதுமொர் சலிப்பதறி யானால். (௧௫)

இவ்வகைய தாகிலழல் சீதமிட ரின்பஞ்
செய்வகை யிலாவறிவு சேர்குவதெ னென்னின்
மெய்வகையி னாலிவை விளைந்துதர மேய
ஐவகையி னாயபுல னும்பொறியு மையா. (௧௬)

வேறு.

சீதமழன் முதலவற்றின் செயல்கேட்கி லநித்தியமாய்ப்
போதலொடு வருவனவா யிருக்குமவை பொறுநீயு
மாதலிலென் பயனென்னி லவைபொறுத்த பெரியோனை
யேதமவை நிலைகலக்கா வவன்வீடே யெய்துமால். (௧௭)

வேறு.

மண்ணினாய விகாரமுமம் மண்ணேயந்த மண்ணொழித்துப்
பண்ணினாரும் பிறரில்லை பண்ணப்பட்ட பலபொருள்க
ளெண்ணினுரு வதன்முன்பு மிறந்தபொழுது நிகழ்விடத்துங்
கண்ணினாடி மண்ணொழியக் கண்டாருளரோ கட்டுரைப்பாய்.

வேறு.

ஐயாரயி லுழவாவதன் வகையேயிதன் வகைகேண்
மெய்யானது நசியாதித னுடன்வேறென விரவும்
பொய்யானது நிகழாதிவை புலனாகிய பொருளே
யையாவெனை யறிவாரிவை யறிவார்பிற ரறியார். (௧௯)

யானும்வகை யதுகேளெழு மொழியேமுத லிபவும்
வானதியில் வருபூதமும் வருநாள்வரு மிடமா
யானதெழு மறிவியாவையு மறிகாரண மதுவாய்ப்
போநாளொடு வருநாள்வழி புணராததொர் பொருளே. (௨௦)

அழியாதமெய் யஃதியாதெனி லவிகாரமதை யுருவா
யொழியாநிறை வொடுநீடிய தெனதியானென வுணரா
வழியாமதி யியல்பாலிது சிலமாறுகொள் குவதாய்
மொழியாரவி யயமாமிதை முயல்வாற்கொல வலரார். (௨௧)

இல்லாமையி னியல்கேளெழு கழுதாழியி னிடையே
யல்லாதெழு புனல்போலறி வுறவேயழி குவதா
லெல்லாவகை யினுமாய்வதிவ் வுருவேயறி வதுதான்
கொல்லாதழி கொலையானது குறுகாதத னெறிகேள். (௨௨)

வேறு.

ஊறுபட வொன்றினுளே பிறத்தல்பிறந் துளவாதல்
வேறுபட வளர்தல்வளர்ந் தயலொன்றாய் விளைந்தமைதன்
மாறுபடத் தேய்தலற மாய்தலென வருகின்ற
வாறியல்பு முடம்பன்றி யறிவடையா வாதலினால். (௨௩)

வே று.

நில்லா வுடற்கே நின்றேயு நித்திய மாகி யதுநாச, மில்லா ததுபொய்ப் பிறப்பிறப்பொன் றறியா ததுமற் றதுவறிந்தோர், கொல்லார் கொலையே வனுஞ்செய்யார் குலமே விட்டுக் குலமறைக, ளெல்லாம் விதித்த தொழிலினையு மியம்பிற் றென்றே யிதுதெளிநீ. (௨௪)

வே று.

பீறிய போர்வையைப் பெயர்த்துப் பின்னரோ
வேறியல் போர்வையை விரும்பு வாரென
வூறிய வுடம்பினி னுதித்த வுண்மைதான்
மாறியோ ருடம்பினை மருவு மன்னனே. (௨௫)

வே று.

உருப்பான்மை மற்றதனுக் கொருநாளு மின்மையாற்
செருப்பால்வெம் படைக்கலங்கள் சேதிக்க மாட்டாவா
னெருப்பால்வெந் தழியாது நீராலனைக் கொழுகாது
மருத்தாலுஞ் சலியாது மற்றதன்றன் வகைகேளாய். (௨௬)

வே று.

எல்லாப் பொருட்கும் பழையதனை யெங்குந் தானா யிருப்பதனை, நில்லாத் தன்மை யில்லதனை நித்யத் துவத்தை நிலைபேற்றை, யல்லாப் புலன்கள் பதினொு மறியா வறிவை யறியாதே, யில்லாப் பொருள்போ லழியுமென விரங்கு கின்றதென்கொண்டோ. (௨௭)

வே று.

வீவ னெனக்கொடு மெய்தளர் வாயேல்
யாவர் பிறப்பவர் யாவர்க ளேனுஞ்
சாவர் பெயர்த்துமவ் வாறு சனிப்பர்
காவ லிதற்குள தோகட னேகாண். (௨௮)

செறிந்ததிவ் வாறிவ னென்பதுந் தேராய்
பிறிந்திவர் போமிட மும்பெரி தோரா
யறிந்தது நீநடு வேசில நாளே
யெறிந்திடு வேலவர் பாலிட னென்னே. (௨௯)

வே று.

ஒருவ னென்றுங் கண்டறியா ததுகண் டாற்போ லுணர்ந்திருக்கு, மொருவ னென்று முணைத்தறியா ததனை யுணைத்தாற் போலுணைக்கு, மொருவ னென்றுங் கேட்டறியா ததனைக் கேட்டாற் போலுவக்கு, மொருவ னென்றுங் கேட்டாலு மறியா னிந்த வுண்மையினை. (௩௦)

இதனை யெவரு மறியாத பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு நீ, யிதனை யிவனை யான்கொன்றே னென்ப தொழிவா யின்னுங்கேள், விதனை லாய மறைமொழியும் வேந்தர் தருமம் வாளமரொன், பதனை லமரோ தொடங்கதனை யறநன் றெனநீ யையுறேல். (௩௧)

வே று.

செய்தி யின்றியத் தேவர்கள் வானுல
கெய்த நின்ற விதுபெறு கின்றவர்
வைதி கந்தரு மாதவ மேற்கொடு
மெய்தி ருந்திய வேந்தர்க ளல்லரோ. (௩௨)

ஆவ தான வமர்தொடங் காயெனிற்
போவ தான புகழுந் தருமமும்
பாவ மாம்பழி யாமிப் பழியினிற்
சாவ தானது வேதலை யல்லவோ. (௩௩)

அன்றி யும்முனை யஞ்சினை யென்பரா
னின்றி யைந்து நிலத்துமுன் னீசெய்த
வென்றி யும்பழி யாய்நிற்த மேவல
ரொன்றி யம்பிலின் னுங்கிதன் மேலுண்டோ. (௩௪)

இன்று வாளமர் தன்னி லெதிர்ந்துநீ
பொன்றில் வானவர் போற்றவிண் காக்குவை
வென்றி சேரிலிவ் வேந்த ரொலாந்தொழ
நின்று ஞால மளிக்குவை நீயரோ. (௩௫)

துற்ற வின்பமுந் துன்பமுந் தோல்வியும்
வெற்றி யும்மிழ வும்மிகு பேறுமென்
றுற்ற வின்னவைக் கொத்த மனத்தனாய்க்
கொற்ற வாசமர் செய்குற்ற மில்லையால். (௩௬)

வேறு.

ஓதுவிய பொருண்ஞானங் கரையறு முறையாலே
பொதுவுறு வகைநீயும் புலனறி வகையானு
யெதுவொரு வினையாலே யிருவினை களும்விடு
மதுதனை யறிவார்வி டணைபவ ரதுகேளாய். (௩௭)

அரிதெனு மறிஞோர்தஞ் செயலது வழிவாகா
விரிதரு மிடையூறும் வினைகளு மிடைகூடா
தெரிபொருள் சிறிதேனும் பெருமய றெறுமானு
லுரியதிவ் வுலகோர்பா லதுவல துளதோதான். (௩௮)

தெளிபவ ருணர்வொன்றே தெளிவில ருணர்வோதிற்
றளிர்நிகர் பலவாருங் கருபய னதுமேவு
மொளிமறை நெறிமேலா வுணர்பொரு ளெனவோது
மளியவர் தெளியாதா ரவையல தறியாரால். (௩௯)

புண்ணிய வுலகத்தே பொருண்முடி வெனவைப்பார்
மண்ணியல் பிறவிக்கே வரும்வழி நெறிநிற்பார்
பண்ணிய வினைகட்கே பயனினை பவர்தம்பா
லுண்ணிய பொருள்செப்பார் நுணுகிய வறிவுற்றோர். (௪௦)

நவைதரு குணமுப்பா னணுகிய பயனுற்றோர்
சுவைதெரி குணம்வைப்பார் தொழின்மறை நெறியுற்றே
கவைதரு குணமுற்றோர் கருமம திடமிற்று
மவைகெட வருமப்பா லறிவின னெனநிற்பாய். (௪௧)

குளமுத லியவற்றே குளிமுத லியதுய்ப்பா
னளவறு புனல்பெற்று லவைகொள லருமைத்தோ
வளமறு கருமத்தால் வருசிறு சுவைவற்று
வுளமகிழ் பிரமத்தே யுளகொள லெளிமைத்தால். (௪௨)

அறிவினை யறிநிற்பா யகிலமு மடைவுற்றே
பிறிபொழு தினிலொத்தே பெருவினை தனினிற்பாய்
நெறிதரு மறிவொட்டா வகைவினை தனினிற்பார்
சிறியவ ரெனமிக்கோர் தெளிபவர் செயலைக்கேள். (௪௩)

விடலரும் வகையிற்றும் வினைப்பய னதுவிட்டே
கடவிய வினைமுட்டா வகைசெய்து கழிவுற்றோ

னுடலொடிவ் வுலகத்தே யுளனென நிகழ்பெற்றே
யிடரினை யறவிட்டா னெனையறி வகைபெற்றான். (௪௪)

தருபய னதுவிட்டே தரும்வினை செயலுற்று
லருமய லறுமற்று லறிவுறு மறிவுற்று
லிருவினை விடும்விட்டா லிழவொடு பெறுதற்பா
லொருமனம் வருமத்தா லெனையுணர் வுணர்வப்பால். (௪௫)

பேதைமை யடைகுற்றே பிறிதுறு மனமற்றே
யேதமி றெளிவுற்று னியாதொரு பொழுதப்போ
தோதலொ டுலகத்தோ ருரைகளி னுளம்விட்டா
னுதலி னெனைமெய்ப்பா டடைதரு நெறியைக்கேள். (௪௬)

வேறு.

தலைநின்ற பொருளைய மின்றியே சலியாதே
நிலைநின்று னியாதொருபோ தப்போதே நெறிநின்றான்
கலைநின்ற மெய்ஞ்ஞான யோகங்கண் ணுறுமென்னச்
சிலைநின்ற தோள்விசய னிவ்வண்ணஞ் செப்பினான். (௪௭)

வேறு.

இவ்வகை யவனை நின்றோ ரெவ்வகை யுரைப்பா ரந்தச், செய்வகை யிலாதோன் செய்யுஞ் செயல்களென் செப்புமாறென், மெய்வகை யருள்செய் கென்ன விண்ணையே முதலாக் கொண்ட, வைவகைப் பொருளு மீன்ற வவனிவை யருளிச் செய்வான். (௪௮)

அறிவினிற் றன்னு லின்புற் றனைத்தவா வினையு நீக்கி [துப்
வெறிதரு வெகுளி காம மயக்கநீத் தின்ப துன்பம்
வறிதெழு பொழுதில் வாட்ட மகிழ்ச்சியென் றிவையு மாய்த்
பொறிதரு புகழுந் தீங்கும் போற்றல்போற் றுமை போக்கி.()

ஆமைதன் னுறுப்போ ரைந்துந் தன்னுளே யடக்குமாபோற், றீமைசெய் புலன்க ளைந்துந் தன்னுளே செறியச் சேர்த்தி, வாய்மையு ணிகழு மின்னே வழுத்தவும் படுகின்றானற், றாய்மைசெய் தெவையு நாளுஞ் சொல்லுவ தவன்றன் சொல்லாம். (௫௦)

குறையுமாப் பிணிப்புற் றூனுங் கொண்டவிப் புலன்களெண்ணி, லறைகட லனைய நெஞ்சத் தவாவரு னறிவி

னில்லான், மறைமொழி பலவு மோதி யடக்குவான் மனத்தை
வாங்கிப், பொறைகெடப் புலன்க ளைந்தும் பொறியிலே
புகட்டுங் கண்டாய். (௫௧)

ஆதலாற் புலன்க ளைந்து மடக்கரி தடங்கா தாகிற்
றீதிலாக் கருத்துந் தீய வவற்றிலே செல்லுஞ் சென்றாற்
காதலாற் புகைந்து வெய்ய காமமாய்க் கொளுந்திக் காம
மெய்தலா காமை தீய வெகுளியா யெரியு மன்றே. (௫௨)

எரிநிசர் வெகுளி பொங்க மயக்கம்வந் தெய்து மெய்தத்
தெரிபவை சிதையு முள்ளந் தெரிந்தவை சிதைந்த போதே
யுரியதன் னுணர்வு மாயு முணர்வுமாய்ந் தொழிந்த வாறே
யரியவென் றறிஞர் பேசு மனைத்துமாய்ந் தொழியு மன்றே. ()

வேண்டல்வேண் டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலன்களாலே
மாண்டபோ கங்க டுய்ப்பான் மனங்கலங் குறான்மற் றத்தா
லீண்டிய தெளிவுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லை யின்றிப்
பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புலனிலை நிற்கு மன்றே. (௫௪)

அடுத்தலைம் புலன்செ யாதார்க் கறிவில்லை யறிவின் றாக
விடுத்தமெய் யுணர்வின் றாயான் மெய்யுணர் வில்லை யாகிற்
றொடுத்தபின் சித்த சாந்தி தோன்றிடா ததுதோன் றாதே
லெடுத்தநல் லின்பந் தானு மில்லையே யிசைக்க வேண்டா. ()

ஆறுசெல் பொருள்க டுய்க்கு மைம்புல னுக்கும் பின்னே
காறொடர் நெஞ்ச மந்தப் புலன்றனைக் கலக்கு மாங்கே
யூறிய கடலு ளோடு கலத்தினை யுடன்செல் காற்றே
வேறுசெய் தறைந்து மாய்த்து விழ்த்துமா போல வேயாம்.

யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மிருள்போற் காணு
வோதரு ஞானி யத்தை யுளங்கையிற் கனிபோற் காணும்
யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மென்றுங் காணுங்
காதலின் ஞானி யத்தைக் கண்ணினாற் றெரியக் காணான். ()

நீரினா னிறைந்து நின்ற கடலிலே நெறிமேற் கொண்டு
நீரினா னிறைந்த வாறு விழ்ந்ததா னிறைவு றாது
தேரினா யதுபோ லாசை செறிந்தவர் திறமே நோக்கிச்
சாருமா லாகி லத்தா லவர்களுஞ் சலித்தல் செய்யார். (௫௮)

யானென தென்ப தின்றி யெவ்வகைப் பொருளும் விட்டான்
றானெனச் சரிக்கின் றான்யா ரவனையே யடையுஞ் சாந்தி
யினம தடையா ரித்தை யடைந்தவ ரிறக்கு மப்போ
தேனுமீ தடைவா ரென்னை யெய்துவார் பிறவி யெய்தார். ()

வேறு.

பின்னை யோவிவ் வுலகமெ லாம்பெற்ற
வன்னை யோதிரு மார்பத் தணைத்தவன்
முன்னை யோர்புகழ் வேத முடிவையோ
தன்னை யோவுள்ள வாறெலாஞ் சாற்றினான். (௯௰)

இரண்டாவது சாங்கியயோக வத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 2-க்குத் திருவிருத்தம்-90.

மூன்றாவது

கர்மயோக அத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[முன் அத்தியாயத்தில் "சாவதிலை யாவர்களும்" என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் முன்னர் மோட்சசாதனமாகத் தேகான்ம விவேக புத்தியும், அதன் பின்னர் "எதுவொரு வினையாலே யிருவினைகளும் வீடும், அதுதனையறிவார்வீ டணைபவாது கேளாய்" என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் கருமயோக புத்தியும் ஸ்ரீ பகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்டது; இவ்விரண்டில் இன்னது முக்கியம் இன்னது கௌணம் என்னும் அபிப்பிராயம் அறியப்படவில்லை: அதன் மத்தியில் ஞானியானவன் கருமத்தியாகியாய், இந்திரிய நிக்கிரகனாய், நிரகங்காரனாய் இருத்தல்வேண்டும்: இந்தப் பிரமநிஷ்டையில் கணநேரமாவது ஸ்திதிபெற்றவன் பிரமரூபமான கைவல்லியத்தை யடைவனேயன்றிச் சம்சார மோகத்தை யடையான் என்று வெகுமான பூர்வகமாக உபசம்மரித்ததால் ஞானம், கருமம் என்னும் இரண்டில் ஞானமே முக்கியம் என்பது பகவானது அபிமதமாம் என்று கருதிய அருச்சுனனுக்கு அதிகாரதாரதம்மியத்தை முன்னிட்டு இவ்வத்தியாயத்தில் நிச்சயப்படுத்தல்.]

அந்தச் சம்க்ஷேப சுலோகம்:—

உபாயகர்மநிஷ்டாத்ர ப்ராதாந்யேநாவஸம்ஹ்ருதா।
உபேயா ஜ்ஞாநநிஷ்டாதூ ததூணத்வேந கீர்த்திதா ॥

(இ-ள்.) ஞாநநிஷ்டைக்கு உபாயரூபமான நிஷ்காமகருமநிஷ்டையானது இம்மூன்றும் அத்தியாயத்தில் பிரதான ரூபமாகவும், பலபூதமான ஞாநநிஷ்டையோ கௌணரூபமாகவும் சொல்லப்படும்.—எ - று.

அலையிலே கடல்கிடந்து மருமறைக ளானவற்றின்
றலையிலே யிருக்குமவன் றேரிலே நின்றருளிக்
கலையிலே பொருளெடுத்துக் காட்டவுமெய் காணாதே
சிலையிலே தோள்விசய னிவ்வண்ணஞ் செப்புவான். (க)

வே று.

நன்றே வினையின் ஞானமென வுரைத்தாய் மீள வினை நல்ல, தென்றே யுரையா நின்றனைநா னிவற்றி லெதுநன் றெனவறியேன், குன்றே யனையா யுனையடைந்தேற் குற்ற துயர்நீக் கிடுவதனை, யொன்றே யாக வுரைத்தருள வேண்டு மென்று னவனுரைப்பான். (உ)

வே று,

ஆதியி னுலகினை யாக்கி யன்றுநா
னோதிய பொருளிவை யிரண்டு முண்மையே
தீதிய லவாவறுஞ் செயலை மாற்றுவான்
மீதியல் வினையுறுஞ் வீடு மேவிடான். (ங)

ஒருவரு மொருபொழு தினுமோர் காலமு
மிருவகை வினைசெயா தவர்க ளில்லையா
லருமய லவாவறுஞ் வினைய டக்குவான்
பருவர லொடுபொய்யே பாவிப் பானரோ. (ச)

புலனவை பொறிவழி போக்கு மாற்றியே
பலனற வினைகளென் பொருட்டுப் பண்ணுவாய்
நலனுறு மவ்வினை நாச மின்றியே
சலமுறு பிறவியுந் தவிர்க்குந் தன்மைகேள். (ரு)

வே று.

தேவர்களை மகிழ்விக்குஞ் செயலோடே தெரிந்திந்த
மூவகைய வுலகையுமுன் படைத்தமுத லவன்மொழிவான்
மேவரிய சுரர்பூசை யிதுநீங்கள் வேண்டியன
யாவையுமே தருமின்னு மிதுகேட்பீ ரெனவிசைப்பான். (சு)

செயல்வகையா னீங்களவர் திறம்போற்று மாங்கவரும்
புயல்வகையா னுங்களையே புரம்போற்றிப் புரந்தருள்வ
ரியல்வகையா னதுபிழையீ ரெனிலிரண்டு திறத்திரு [னல்.
முயல்வகையா னலனடைவீ ரெனநிலத்தோர்க் குரைத்தன

மற்றவர்தந் ததுகொண்டு மறித்தவரைப் பேணுதார்
கற்றவர்முன் பழித்துரைத்த கள்வரினுங் கடைப்பட்டார்
பெற்றதுகொண் டவர்ப்பேணிப் பிழைத்ததுகொண் டுண்ணு
புற்றதுதன் பொருட்டாக வுண்பான்றீ துண்கின்றான். [தே

வே று.

உளவாமுயி ருணவா லுண வுபர்மாரியி னுளவாம்
வளவான்மழை யுயர்வானவர் மகிழ்வால்வரு மதுதா
னிளவாளரி யனையாயிசை தொழிலால்வரு மிதையீ
தளவாமறை தருமாமறை யறிவாலதி லுறுமால். (கூ)

இதனால்வினை களிலேவினை வனயாவையு மிங்ஙன்
றிதனால்வரும் வினையாழியி னெறிசேரலர் திரிவார்
மதனுறிய புலனேமகிழ் விடமாகவு முடையா
ரதனுலவ ரவமேகழி பவராமென வறிநீ. (க0)

வே று.

கண்ணிற் கருதரு மறிவைக் கருதியவ் வறிவே மிகவரு களிகூர்வோ, னெண்ணிற் றொழிற்ரு பயனுற் றிடும்வகை யிசையா னுதலில் வினையாவும், பண்ணிற் பெறுவதோர் பயனுண்டோ வவை பண்ணு தாறுவதொர் பழியுண்டோ, மண்ணிற் பிறரிவ னிவையுற் றிலனென மதியா ரவைசெய விதியாரால். (கக)

வே று.

ஆதலா னீயும் பலத்தின்மே லவாவற் றடுத்தகா ரியஞ்செய்வா யவற்றுற், றீதிலா வீடே சேரலா முன்னஞ் சேர்

தவ ரனேகர்பின் றெரியிற், காதலா லரசன் சனகனே முத
லோர் கருமமோ டொழுகியே யன்றே, போதரா யுலகம
புக்கதே மற்றும் புரிதிநீ யுலகிதன் பொருட்டால். (கஉ)

பெரியவர் பயின்ற படியலாற் பயிலார் பின்புளோ
ரென்பதன் ருகி, லுரியவிவ் வுலக மூன்றினு மெனக்குச் செய்
யவேண் டுவதுமொன் றுண்டோ, வரியவை யென்று முரு
தவு முறுதற் பாலவு மிபாவையிங் கையா, பரியவிவ் வுலக
மகிழ்வுடன் வினைதான் பண்ணுதற் கென்னையும் பாராய். ()

என்செய றவிரி லியான்செயா வினைக ளியாவருஞ் செ
யாரத னாலே, மன்செய்த குலங்கண் மயங்கிமாய்ந் திடுவர்
மற்றவர் மற்றதற் காகப், பின்செய லறியா தவாவொடு முய
லும் பேதையைப் போற்பிறர் பொருட்டா, லுன்செயல்
களைச்செய் யவைசெய்வார் தம்மி னுணர்வைவே றுக்கலு
மொழிவாய். (கச)

மெய்வகை தனக்கும் புலன்கட்கு முள்ள வேறுபாட்
டினைமிக வறிந்தோ, னைவகை யியற்கைப் புலன்களே பொறி
யுற் றழுந்துகின் றனவென வசங்கா, னிவ்வகை யறியா தவ
னிரு வினையு மியான்செய்தே னெனவிளைத் தேங்கு, முய்
வகை யிதுநீ யுணர்ந்துனக் கடுத்த வினைசெயென் றுரைத்து
மீண் டுரைப்பான். (கரு)

வேறு.

என்பாற் பொருமை யினைத்தவிர்ந் தென் கருத்தா யுள்ள
வினையிதனை, யன்பாற் பயில்வா ரியாவர்சில ரவர்கள் வினைக
ளறவிட்டா, ரென்பாற் பொருமை யானுரைத்த விதனை யிக
ழ்கிற் பார்களவர், வன்பார்த் தரையி லெழுமரம்போன் மாய்
ந்தா ரறிவு மாய்ந்தாரே. (கசு)

வேறு.

பண்டு செய்பகு திப்படி யேவினை
கொண்டு நின்றிடிற் கோவித ரும்பிற
ருண்டு கொன்னல மென்றுணர் கிற்பரோ
கண்டு நின்றவென் கற்பனை யாலரோ. (கஎ)

வேறு.

அஞ்சுபுல னவைதொடரு மஞ்சுபொறி யவையாம்
வெஞ்சுரனி லுலதியுயிர் வெம்பியழி வுறுவோ
ருஞ்சுபுகு நெறிதகைய வொன்றுபகை யுளகே
ளஞ்சுதலி லின்பமிட னொன்பவவை யிகழ்நீ. (கஅ)

தடுத்ததொழில் செய்வது தகாதது தனக்கே
யடுத்ததொழில் செய்துகெடு மேனுமழ கையா
விடுத்தகரு மம்பெரிது செய்வதனின் மேலோர்
தொடுத்தகரு மஞ்சிறிது செய்கைதொழி லென்றான். (ககூ)

வேறு.

மாய னினைவநின் றுரைசெய்ய விசயன் மறித்துங் கூறு
வான், தீயவினைசெய் யாதவனைத் திகைப்பச் செய்து திறலா
லே, யேய பணிகொள் வானைப்போ லியற்று விப்பான் யா
ரென் றான், பாயல் பரவை யாக்கொண்ட பழையோ னிவ்வா
றெனப்பணிப்பான். (உ0)

வேறு.

தீம னந்தனி லேசென னஞ்செயக்
காம மென்னுங்கைப் பாய்வளர் கின்றது
வேம யங்கொள் வெகுளியென் கின்றது
நாம மற்றத னன்னல மின்னுங்கேள். (உக)

எவ்வ கைப்பய னுந்தின வல்லதை
யெவ்வ கைப்பெரும் பாவமு மீவதை
யெவ்வ கைப்பொருட் கும்பகை யாவதை
யிவ்வ கைத்தெனக் கூறுவ னின்னுங்கேள். (உஉ)

நெருப்பை முற்றிய தூமமு நீடொளித்
தருப்ப ணத்தை மறைத்தன மாசும்போ
லுருப்ப டைத்தன வுள்ளுணர் வியாவையும்
விருப்ப முற்றவெங் காமம் விழுங்குமால். (உங)

காத லாற்றவிக் காமம் புலன்களே
வாயி லாப்புகுந் துள்ள மயக்குவ
தாத லாற்புல னைந்து மடக்கியே
யேதி லாங்கடுங் காம மிறுக்குவாய். (உச)

ஆற்று மிவ்வுடம் பிற்பர மைம்புலன்
மாற்று மைம்புல னிற்பர மாமனம்
போற்றும் புத்தி யதிற்பரம் புத்தியிற்
றேற்று கின்றது காண்பது தொல்பரம். (உரு)

வேறு.

மேலா யுள்ள விப்பொருளை மெய்யா யறிந்து பொய்மாய
மாலாய் மயங்கு மனத்தினையு மடக்கியந்த மனங்கலக்குங்
காலா யுள்ள காமத்தைக் காப்பா யென்று கட்டுரைத்தான் [ன்.
சேலா யுலக முறுபுனலோர்செலுவின் புனையேசெலுத்தினே

மூன்றாவது கர்மயோகவத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 3-க்குத் திருவிருத்தம் 116.

நான்காவது

சம்பிரதாய வத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வாத்தியாயங்கள் இரண்டினாலுஞ் சொல்லப்பட்டனவாயும் சகல வேதார்த்தசாரபூதங்களாயும், பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி அதிகாரிகளின் விஷயங்களாயுமுள்ள கருமயோகம், ஞாநயோகம் என்னும் இரண்டனையும் விஸ்தாரமாக வருளிச்செய்யக்கருதி இவ்வத்தியாயத்தில் சம்பிரதாயக் கிரமமாக ஞாநயோகத்தை ஸ்ரீபகவான் ஸ்துதித்துக் கருமநிஷ்டையை உபசம்மரிக்கின்றார்.]

சங்கிரகார்த்த சுலோகம்.

ஸ்வாநீ ஶக்ஷ்வாயேந ஸத்ரூபேண உபதிஷ்டதே।
ஸிமோஹ ஷ: கர்மநிஷ்டாவ ஸிமேண ஹோவஸம்ஹ்ருத ॥

(இ - ள்.) இவ்வத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் தமது அநீசுவரத் தன்மையை நிவிர்த்தித்துத் தம்மிடத்தில் அருச்சுனனுக்குப் பக்தி சிரத்தைகளைத் திருடஞ்செய்து ஆத்மஞானத்துக்குக் காரணரூப கருமநிஷ்டையை உபசம்மாரஞ் செய்தருளுகின்றார்.—எ-று.

நற்றவ நிகழ்தரு கரும ஞானமு
மற்றம தறவுனக் கறியக் கூறினேன்
மற்றவை களின்வர லாறுங் கேளெனக்
குற்றமி லாழியங் கையன் கூறுவான். (க)

எவமற முன்பியா னிரவிக் கோதினே
னவன்மனு வரசனுக் கறியக் கூறின
னுவகையோ டவனிக்கு வாகுக் கோதினன்
றவமுய லரசரீ தறியுந் தன்மையோர். (உ)

கருதரும் வகைநிகழ் காலஞ் சேறலான்
மருவரும் வகையதாய் மறைந்த வாய்மையை
யிருவினை கெடவரு மியோக நீர்மையை
யொருவரு மறிவரி தாய வுண்மையை. (ங)

வேறு.

நல்ல காதல்செய் நண்பனு மாயெனை
யல்ல தியாவு மறியலை யாதலாற்
சொல்லன் மேயின னென்றனன் றாயவன்
மெல்ல வேறு விசயன் விளம்புவான். (ச)

ஞான மாமிது நல்லவர் கேட்டிடப்
போன காலமும் யான்புகன் றேனென்று
யான தாகிலு மவ்வுடம் பன்றிது
தான தாம்வகை நீயறி தக்கதோ. (ரு)

வேறு.

சொல்லார் விசய னிதுமொழியத் துளப முடியோன் சொல்லுவான், பல்லா யிரங்கா லுடம்பெனக்கு முனக்குநடுவு பரிந்தொழிந்த, தெல்லா மறிவன் யானீய தேது மறியாயிது வன்றே, வில்லார் தோளாய் நமக்குள்ள வேறுபாடு விளம்புங்கால். (சு)

வேறு.

சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநா
னுவாவிவ் வுலகுபடு மழிதுயர்தீர்ப் பதற்காக
மேவாது நின்றேயென் மாயையினல் மெய்யேபோ
லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறு முகந்தோறும். (எ)

இவ்வகையென் செயலதனை யறிந்திந்த விடும்பையினின்
றய்வகைய நெறிபெற்றுங் குயர்ந்தாரா யுளாப்பரிதால்
மெய்வகைய திதுவென்ன வேண்டியவர் வேண்டியன
வவ்வகைய தெய்வமுமா யளிப்பேனும் யானேகாண். (அ)

செயலாலுங் குணத்தாலுஞ் செலநாலு குலமாக
வியலான்முன் படைத்தேனு னிப்பொழுதுங் காப்பேனுன்
மயலாய வினைப்பயனின் மனம்வையேன் மற்றதனு
லயலாயே யிருக்குமெனக் கவையறிவா ரெனையனையார். (கூ)

உய்யும் படிமுன் னுணர்ந்தவர்க ளுணர்ந்தவினைமே லொ
ருப்படுநீ, செய்யுங் கருமஞ் செய்யாமை தீய கரும மென்றி
வற்றின், மெய்யும் பொய்யு மறிவருமை யறிய வேண்டும்
பொருளுமிவை, யெய்யுஞ் சிலைக்கை யுரவோயிங் கிவற்றின்
செயலை யியம்பக்கேள். (கo)

ஓடு கின்ற புனலாற்றி னூடைத் துடனே யோடுவான்,
மாடு நின்ற மரமோடத் தானின் ருற்போல் வரச்செய்தே,
நீடு நின்ற மரங்களிவை நிற்கு மியற்கைத் தன்மைத்திங்,
கோடு கின்றேன் யானேயென் றுணர்வு மிக்கோ னுணர்ந்
தாற்போல். (கக)

செயன்மே னின்ற வறிவிடையே செயலின் மையுமச்
செயல்செய்யா, வியன்மே னின்ற புலன்களிலே யெல்லா
வினையு மியல்வதுவு, மயன்மே லின்றி யறிந்தானியா ரவனே
யெல்லா மறிந்தோனு, முயன்மே னின்ற யோகியுநல் வினைக
ளெல்லா மொழிந்தோனும். (கஉ)

வே று.

ஆவ தென்பது மாசையு மற்றன
மேவ ஞானவெந் தீயிடை வெந்தன
யாவர் தங்தொழி லவ்வகை யோர்களே
சாவ தும்பிறப் புந்தவிர்ந் தார்கடாம். (கங)

எண்ணு மின்றி யிகபரம் யானிவை
பண்ணு கின்றன னென்னுமிப் பான்மையோ
னுண்ணு மேல்வினை யுண்டென வோர்கிலா
னண்ணு கின்ற வினைநலி வுண்ணுமோ. (கச)

அடங்கு கின்ற புலன்களொ டாசைபோய்
மடங்கு கின்ற மனத்தின னவ
னுடம்பி தன்பொருட் டாலுள தாமெனத்
தொடங்கு கின்ற வினைதொடக் குண்ணுமோ. (கரு)

பெற்ற தேகொ டமைந்துமுன் பேறிழ
வுற்ற போதிலொத் தொன்று மொருவர்பாற்
செற்ற மேது மிலாதவன் செய்வினை
குற்ற மோவவற் றின்றிறங் கூறக்கேள். (கசு)

விட்டு முற்றும் வினைகள் வினைப்பயத்
திட்ட மற்றிறை தன்னி லெழுங்கருத்
தொட்ட நின்றவ னியாகப் பொருட்டுறப்
பட்ட கன்மம் பலத்துடன் மாயுமால். (கஎ)

பிரம மானோர் பிரம நெருப்பிடைப்
பிரம மாகிய மந்திரந் தன்னினூற்
பிரம மாய சருவுடன் பெய்தபின்
பிரம மேயடை வாருளர் பின்னுங்கேள். (கஅ)

அறிவ தாகிய வங்கியி லேகொள
வறிவை யேசில ராகுதி பண்ணுவார்
செறிவ தாஞ்சமத் தீயிடை யேசில
ரெறிவ தாய புலன்களை யீவர்கள். (ககூ)

உந்தி யப்பொறி யைந்தையு மொக்கவே
யிந்தி யத்தழல் வாயிடு வார்சிலர்
நந்தி யத்தொழி லியாவையு ஞானநெய்
சிந்தி யோகவெந் தீயிடு வார்சிலர். (உo)

வே று.

தேடிய பொருள்க ளாலுஞ் செயலுறு தவங்க ளாலு
நாடிய யோகத்தாலு நவின்மறை ஞானத் தாலுங்
கூடிய பரிசால் வேள்வி குலாவுவ ரனேக ரிங்குப்
பாடிய விவர்க ளன்றி யிவர்சிலர் பரிசுங் கேளாய். (உக)

வே று.

மிகமே னின்ற பிராணனையங் கபான னிடையே புகவிட்டங்
ககமே நின்ற வபானனையப் பிராண னிடையா குதிபண்ணி
யிகமே யிரண்டு மியக்கமற விருப்பார் சிலர்மற் றிவர்கண்டாய்
சகமேற் பிராணு யாமத்தின் றலைவின் றவரோ சாற்றுங்கால்.()

வே று.

இன்னவர்க ளியாவர்களு மியாகமறி வாரோ
யன்னவர்க ளேயறனி றீமையி னகன்றோர்
சொன்னபரி சாலிவை தொடங்கமுடி யாதார்க்
கென்னபரி சாலுமிக மில்லைபர முண்டோ. (உ௩)

வே று.

இப்படி யுரைத்த விந்த யாகங்க ளியாவு முன்னஞ்
செப்பிய பிரமத் தின்கட் செனித்தன செய்யுங் காலை
யொப்பரி தாய புத்தி கருமத்தி னுகா துள்ளத்
தப்படி யறிந்து நீயும் பாவத்தி னகல நிற்பாய். (உ௪)

வே று.

தொன்மை யாகமுன் சொன்ன துறைக்கெலா
நன்மை யாமிகப் பாலது ஞானமே
பின்ம யாலறுத் தாங்கது பேணிடுந்
தன்மை யாதெனி லாங்கதுஞ் சாற்றுவாம். (உ௫)

வே று.

விழியாமென வறிவாலறி வுறுவார்விழி வசமே
வழிபாடுசெய் தவர்சேவடி மலர்சூடிட வவரோ
யொழியாதெவர் களுமியாவையு மொருநீயென திடையென்
றழியாவகை யதுவாவதொ ரறிவேயரு ளுவரால். (உ௬)

அதனல்வரு பயன்யாதெனி லழிபாதக முதலாய்
விதநாடரும் வினையாழியி னிடையேவிழு குறுவார்
திதனுகிய வறிவாகிய சிதையாமித வையினு
விதனும்வகை களாசேருவ ரெங்ஙனேயெனி லதுகேள். ()

எறியாவெரி வருகானிடை யெரியாதன வெவ்வதா
மறியாவறி வுடையோர்களு மறிவாரது விதுபோற்

குறியால்வரு குணஞானமெய் யனலேகொள விடுமேற்
பொறியால்வரு வினையானவை பொடியாமிதோர் பொருளே.

வே று.

தீதற் பாலாம் வினைபுரி வோருஞ் சிலநாளி
லேதற் பாலா மறிவறி தக்கோ ரியாரொன்னி
ஞேதற் பாலார் பாலுமிவ் வுண்மைப் பொருட்பாலுங்
காதற் பாலா ரைம்புலன் வென்றோ ரிவர்கண்டாய். (உ௯)

சொல்லரு ஞானப் பொருடெரி யாதொது சொன்னுவு
மல்லவி தாமென் றையறு வாரங் கன்பில்லா
ரில்லவ ராவா ரிகபர மில்லா ரிவர்கண்டாய்
தொல்லறி வாலே யையுற வற்றோர் துறவுற்றோர். (௩௦)

வே று.

அறியா மையிலே பிறந்துன்ற னகத்தே வளர்ந்த வையு
றவை, நெறியா லுன்றன் ஞானமெனும் வாளால் வெட்டி
யறநீக்கிக், குறியா லுன்றன் வினைவிளைத்துக் கொள்வா யென்
று கூறினு, னறியார் வெண்ணெய் தொட்டுண்டிவ் வுலகமு
ண்ட திருவாயான். (௩௧)

நான்காவது சம்பிரதாய வத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக வத்தியாயம் 4-க்குத் திருவிருத்தம் - 147.

ஐந்தாவது

ஞானகர்ம வத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வம் ௩-ம், ௪-ம் அத்தியாயங்களால் கருமம், ஞானம் இவ்வி
ரண்டும் நிரூபிக்கப்பட்டன. இனி ௫-ம் ௬-ம் அத்தியாயங்களால் கரும
மும், கருமத்தியாகரூபமான சந்நியாசமும் நிரூபணஞ் செய்யப்
படும். பூர்வம், ௪-ம் அத்தியாயத்தில் ஞானக்கினி சர்வகருமேந்த
னங்களையுந் தகிக்கும், அதுவே முக்கியமான பாவநமாம் என்று
கருமத்தியாகமும், சர்வப் பிரதிபந்தகமான சமுசயத்தை யொழிக்கு

உனது சுதருமரூபமான யுத்தத்தைச் செய் என்று கருமாநுஷ்டானமும் ஸ்ரீ பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்டமையின் ஸ்திதி, கதிகள்போலப் பரஸ்பரம் விரோத தருமங்களை யுடையனவான அவைகளை ஏககாலத்தில் ஓர் புருஷனால் அநுஷ்டிப்பது அசக்கியம் என்று கருதி இவ்வத்தியாயத்தில் அவ்விரண்டினுள்ளே முக்கியமாக யான் அநுடிக்கவேண்டியதொன்றை அருளிச்செய்யவேண்டும் என்றருச்சுனன் வினவியதற்கு ஸ்ரீ பகவான் விரக்ததசை, அவிரக்ததசை என்னும் காலபேதத்தால் ஓர் முமுட்சுப்புருஷனே இரண்டும் முக்கியமாக வநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றருளிச்செய்கின்றார்.]

சங்கிரகார்த்த சுலோகம்.

ஸுநேகஸாய நாஹ்ராஸ நிஷ்ஷஹம் ஸம்வர்ணிதம் |
ஸ்வஸாசைவ ஸம்ஜ்ஞாநம் ஸவிஷ்டாம் சக்திஸ்யபாதி ||

(இ-ள்.) அநேகப் பிரகார சாதனப்பியாசங்களால் உத்பந்நமாவதும், சர்வ அதிகாரிகளுக்கும் முக்திசாதனரூபமானதும் ஆனசொச்சொரூப ஞானமானது இவ்வத்தியாயத்தில் (பராக்கிரமத்தோடு) கூறப்படும்.—எ-று.

பூத்தருளி யொருமலராற் புவனமவை யீரேழுங்
காத்தருளி விளையாடிக் கடைசாரங் கண்வளருந்
தீர்த்தன்மறை முறைமொழிந்த திருவாக்குத் தெரியாதே
பார்த்தனவ னெதிர்நின்று சிலவிங்ஙன் பகர்வுற்றான். (௧)

வேறு.

கருமநன் றெனவுமெதிர் கழறுகின் றனைதுறவை
யருமருந் தெனமொழிதி யவையிரண் டினுமமல
வொருமையென் றுயரகல வுரைசெய்கென் றனன்விசய
னிருமையின் பரிசுமிது வெனவியம் பிடுமிறைவன். (௨)

துறவுநன் றருவினைசெய் தொழிலுநன் றவைதுணியி
லறவுநன் றருவினைகள் விடலிலங் கவைமுயல்கை
பெறலின் பமுமிழவி லிடருமொன் றிலர்பெரிது
துறவுநின் றவர்பிறர்க டயரினின் றிடுதொழிலர். (௩)

பெருமையொன் றியதுறவு கருமமென் றிருமையினு
மருமையொன் றினையடைஞ ரவையிரண் டையுமுடைய
ரிருமையென் றறியுமவ ரிவையறிந் திலரியல்பி
னொருமையென் னுணருமவ ரிவையுணர்ந் தவருணரில். (௪)

வினைமுயன் றிடவதனில் விளைதருந் துறவதுகொ
டெனையடைந் திடுவரவர் களுமிவண் செயலைவிட
நினைவருந் தகையபொரு ளையறிந் திடுதலரி
தனையதந் தொழில்புரியு மவரடைந் திடுவரறி. (௫)

கவைதருங் குணமுமிகு களிதரும் புலனுமெனு
மிவைகடந் தவர்களெனை யறிவினன் றிசையுமவர்
நவைதருந் தொழில்செயினு நலிவதெங் கவனாயவை
யவைகடந் தவர்கள்வினை யவைதுறந் தடைகுவதென். (௬)

வேறு.

காணுங் கேட்கு முறுமோக்குங் காலா னடக்குங் கண்வளரும், பேணுந் துறக்கு மூச்சுவிடும் பேசும் விழிக்குஞ் சிம்பிளிக்கும், பூணு மின்னும் பலவெனினும் புலன்சேர் பொறியின் புணர்பபென்றே, தானுங் கிரியு மெனவொன்றுந் துளங்கான் விளங்குந் துணிவுடையோன். (௭)

யாதொவ் வினையு மென்பொருட்டா லியற்றிப் பயனை யிகழ்வரவர், சேரும் வினைக ளவற்றோடுஞ் சேரா ரொய்துந் தண்டாமரையின் றிறமுணாக்கிற், சார வுடனே பிறந்திருந்துந் தனின்றோர்க் கொன்று றகையிலையு, நீரு மெனலா யிருப்பரதி னிகழாதால். (௮)

வேறு.

உடலுய புலனுறு மனனுறு முடம்பாலு
நடமாகு மெனமுயல்வார் நாடோறு முயன்றாலும்
விடமாகு மவ்வினையே வீடாகும் வினைப்பயனைக்
கடனாகு மெனமுயல்வா ரதனாலே கட்டுண்பார். (௯)

வேறு.

அன்பவினை யாகுபயன் விட்டமைதி யாலே
யொன்பதுபொய் வாசலமை யூரதனி னுள்ளே

யின்பவுரு வாயினி திருப்பணியல் பாலே
முன்பயில்வ தாம்வினைசெ யான்முயல்வி யானல். (கo)

இவ்வகைய வாயசெய லியாவுமியல் பேகா
ணவ்வகைய மாயையத னலறிவு ருதே
செய்வகையன் யானெனது செய்கையிது வென்றே
பொய்வகையி னலழிவ தேபுலனி லாதார். (கக)

வே று.

அறிவின லறிகிலா தவைபெலா மழியவே
செறிவின ரறிவுவா னிரவிபோ திகழுமா
னெறியின லதனிலே நிலையுமா யதனிலோர்
பிறிதிலா வகையினர் பிறவியா னதுவிலார். (கஉ)

வே று.

நன்றே ஞான வருமறையோ னன்னுயர்நா யிறைச்சி தனைத், தின்றே யுழலு மவனியானை யாவென் றிந்தத் திறத் தெல்லா, மன்றே யென்னு தாமென்னு தறிவாய் நின்ற வெ னையெங்கு, மொன்றே யாகக் காண்பானிவ் வுடம்போ டிரு ந்தே யுடம்பறுப்பான். (கங)

இகமே நிகழும் புலன்விளைந்த வின்ப மெல்லா மறவி கந்தள், ளகமே விளையும் பேரின்ப மடைந்தார்க் கென்று மழியாதாம், புகமேய் கின்ற புலன்பொறிகள் புணர்ந்த வின் பம் போமென்றுந், தகமே லிடரா மெனவுமவை தக்கோ ரொன்றுஞ் சாராரால். (கச)

வே று.

உடம்புட னேயுள னகி யிருந்தே
யிடம்புணா காம வெகுளியின் வேகாச்
சடம்பொறை யாமை தவிர்த்தவ னேநல்
லிடம்புகு ஞானியு மின்புறு வானும். (கரு)

மெய்யறி வேவினை யின்பம தாக
மெய்யறி வேவினை யாடிட மாக
மெய்யறி வேயொளி யாகவு மேயோர்
மெய்யறி வேபெறு மின்பம் விடாதார். (கசு)

காவல்செய் தைந்து புலன்க ணிரண்டு
மேவ விரும்புரு வத்திடை விட்டிட்
டாவகை நின்ற வபான பிராண
னேவலி னின்றி யியக்க மறுத்தே. (கஎ)

அஞ்சு பொறித்திற னசை யடக்கா
நெஞ்சு பயத்தொடு கோபமு நீக்கா
வெஞ்சு திறத்தலில் யோகிகள் காணு
முஞ்சு பிறப்பிடர் யாவு மூதிர்ப்பார். (கஅ)

வே று.

சாதி புரியுந் தொழில்களுக்குந் தக்கோர் செய்யுந் தவங் களுக்குந், தீதி லுலக மேழினுக்குஞ் சேரு மிடமா யுள்ளவெ னை, யோதி முடியும் பரிசேமெய் யுணர்ந்தார் பிறவா ரென வுரைத்தா, னாதி முடிவொன் றின்றியே யடையத் தானே யாய்நின்றான். (ககூ)

ஐந்தாவது ஞானகர்ம வத்தியாய முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம்-5-க்குத் திருவிருத்தம் 166.

ஆறாவது
யோகவத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[ரு-ம் அத்தியாயத்தின் அந்தத்தில் மூன்று செய்யுட்களால் அருளிச்செய்த யோகசூத்திரங்களை விஸ்தாரமாக வியாக்கியானித் தருளும்பொருட்டு இவ்வாறும் அத்தியாயம் ஸ்ரீ பகவானல் ஆரம் பிக்கப்படுகிறது.]

சங்கிரகார்த்தம்; சித்தசுத்திக்கேதுபூத கருமயோகத்தின் மரி யாதை, பின்னர்ச் சித்தித்த சர்வகருமசந்நியாசபுருஷனுக்குச் செய் தற்குரிய அங்கசகிதயோகம், பின் அருச்சுனனது ஆட்சேபபரிகாரண பூர்வக மனோநிக்கிரகவுபாயம், பின்னர் யோகப்பிரஷ்டனுக்குப் புரு ஷார்த்த சூனியசங்கையைப் பரிகரித்தல். இவ்வளவால் பிரதமஷட்க ரூப கருமகாண்டம், துவம்பதார்த்த நிரூபணம் சமாப்தம்.

யோக மனத்தவர் யோக மதற்கே
யேக முதற்பொரு ளாகி யிருந்தே
நாக பணத்திடை யேநட மாடும்
மேக மவற்கிவை மீள விரிப்பான். (க)

செய்த வினைப்பயன் விட்டிவை தீரா
தெய்த வியற்றி யிருப்பவ னேகா
னுய்ய நினைத்திடு யோகிநன் ஞானி
வெய்ய தழற்பொலி வேள்விசெய் வாரில். (உ)

மேவின யாவையும் வீடுத லில்லார்
யாவர்க ளேனுநல் யோகிக ளாகா
ராவர்க ளாகி லவாவற லேகா
ஞேவலி லாதநல் யோகமு மையா. (ங)

உய்வகை யோக மொருப்படு வார்க்குக்
கைவரு மாசெயல் காரண மேகாண்
மெய்வகை யோகம் விளைந்தபின் மெய்யே
செய்வன வானவை தீமைய வேயாம். (ச)

புன்மைய வான பொறித்திற னோடும்
பன்மைய வான வினைப்பய னோடு
மன்மைய னுனவ னப்பொழு தையா
தன்மையின் யோக மதிற்றலை நின்றான். (ரு)

தானல தியாவர்தன் மேன்மைசெய் தக்கார்
தானல தியாவர்தன் கீழ்மை சமைப்பார்
தானல தியாவர்தன் மெய்ப்பகை யாவார்
தானல தியாவர் தனக்குற வாவார். (சா)

வேறு.

இறவா வகைதன் னுள்ளத்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று, முறவா யுள்ளா னல்லாதார் தமக்கே பகையா யொழுகுவார், துறவா தொழுகுந் துவந்துவங்க டுறந்தோன் றினையே தொடர்ந்தவர்பான், மறவா தெழுந்த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையாதால். (எ)

பாடும் பனுவல் பலவோதி யவற்று லறியும் பயனுணர்ந்து, நீடும் புலன்க ளவைவென்று நிலையிற் கலக்கற் கரி

யானு, யோடும் பொன்னு மொருபொருள்போ லொக்கப் பார்க்கு மவனேயிங், காடும் பெரிய மாயக்கூத் தாடா ததுகண் டமர்ந்திருப்பான். (அ)

கைம்மா றில்லா தனசெய்வான் காதற் றோழன் கடும்பகைஞன், விம்மா தெவர்க்கு மொத்திருப்பான் வேண்டப் படுவான் வேண்டாதா, னம்மா மறைநூ னெறிபுரிவா னுகாதனவாக் கிடுவானென், றிம்மா னுடவ ரனைவருக்கு மொப்பான் யோகி யெனப்படுவான். (கூ)

தலையா மிந்த யோகத்தைத் தலைநின் றெழுகுந் தன்மைக்கே, ளுலையா வாசை யறமாற்றி யொன்றுந் தனக்கென் றெழுகாதே, மலையார் முழைஞ்சே முதலாக யோகங் களுக்கு வகுத்துரைத்த, நிலையா வையினு மொன்றினில்வந் தியாது நலியா விடத்ததிலே. (க0)

ஒக்கும் வகையாற் குசைபரப்பி யதன்மே லுழையின் றோல்படுத்துத், தக்க துகிலை யதன்மேலே விரித்துத் தானங் கதிலிருந்து, மிக்க மனனை யறவொருக்கி வேறு செய்யும் றினைகளுடன், றொக்க புலன்க ளவையடக்கி யுணர்வு தூய்தா வதன்பொருட்டால். (கக)

தலையுங் கழுத்து முடம்புமிவை செவ்வே தளரா தேயிருக்கு, நிலையி லிருந்து கண்களைத்தன் மூக்கி னுதிமே லேநிறுத்தி, யலையுங் கடல்போற் காமமுமெய்ப் பயமுந் தன்னை விட்டகல, வுலையு மனமுள் ளடங்கவெனை யுணர்ந்தே யிருக்குமதுயோகம். (கஉ)

வேறு.

எண்டிகழும் யோகத்தை யிப்பரிசே யெப்பொழுதுங்
கொண்டுபயில் வார்கடைக்கா லென்னையே கூடுவரா
அண்டியினின் மிகுவாருண் டுறப்பார்மிக் குறங்கிடுவார்
கண்டுயிலை யறத்துறப்பா ரவர்க்கிதுகை வாராதால். (கங)

வேறு.

துயிலு முணவுஞ் செய்தொழிலு மிகாமே குறைந்துந் தோன்றாமே, பயிலு மவனே யோகத்தைத் தன்பாற் படுக்கும் பான்மையா, னயிலும் பொறிவிட் டவ்வறிவு தன்பா

லடங்கு மப்பொழுது, குயிலு மியோகந் தலைநின்ரு னென்
ருங் கவனைக் கூறலாம். (௧௪)

வே று.

இப்பரிசு பயில்கின்ற யோகிகா லிலாவிடத்து
மெய்ப்பரிசு நடுங்காத விளக்குப்போல் விளங்குமா
லெப்பொழுதாங் கவனுணர்வ் வுண்மையிலே சென்றிசையு
மப்பொழுது பரமானந் தத்தினையு மடையுமால். (௧௫)

வே று.

யாதொன் றிந்தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக்
கும், யாதொன் றினைச்சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி
னிரண்டாகார், யாதொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க
தொப்ப துண்டென்னார், யாதொன் றிந்த வறிவுக்கே யறி
வாய் நிற்கு மதினின்றோர். (௧௬)

வே று.

வஞ்சர் வேல்கொடு மார்பி னெறியினு
மெஞ்ச வேதழன் மூடி யெரியினு
நஞ்சி னாழ னுக நலியினு
மஞ்சி டாரது வானந்த மாவதே. (௧௭)

போக மாய்த்துப் புலன்களைப் போக்கறுத்
தாக மாமெய் யறிவிடை யேயந்த
வேக மாய மனத்தினை மெல்லவே
யேக மாக விருத்திக லாதுநீ. (௧௮)

வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனத்தினை
நீங்கி டாவகை நின்னு ளிருத்தியே
தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயாமையாம்
பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ. (௧௯)

தேறு நெஞ்சின னுய்த்தன் செயலலால்
வேறு கண்டறி யாமெய் யறிவினு
லூறி லிந்த வுடம்புடன் வேறுபெற்
றேறி நின்றவ னேயின்ப மெய்துவான். (௨௰)

வே று.

இழியா திந்த யோகத்தை யென்றுந் தலைநின் றவனென்று
மழியா வின்பத் தினையின்பத் தாலே யடையு மதுநிற்க [ளே
வொழியா வெல்லா வுயிர்களுந்தன் னுள்ளே காணு மவற்றுள்
கழியா தெங்குந் தானின்ற பரிசுந் தெரியக் காணுமால். (௨௧)

யாவ னொருவ னென்னை யெல்லா வுயிர்க ளிடையு மென்
னிடையே, மேவ வெல்லா வுயிர்களையும் வேறு காதே மெய்
காண்பான், றேவர் பகைமுன் செகுத்தோனே யவன்யா
தேனுஞ் செய்திடினு, மாவ வவனு கின்றேன்யா னதுநீ யேது
மையுறேல். (௨௨)

இடரா னதுதா னின்பந்தான் யாவர்க் கேனு மாயிடுமேற்
படரா நின்ற வவைதானு முறுவான் பரம யோகியென்பான்,
சுடரா நின்ற வடிவேலோய் துணிநீ யென்று துழாயலங்க
லடரா நின்ற நெடுமுடியோ னருளிச் செய்ய வவனுரைப்பான்.

எல்லா வுயிரு மொன்றுகப் பார்ப்ப தியோக மெனவுரை
த்தாய், மல்லார் தோளா யிதற்குநிலை காணேன் மனமா கின்
றவிது, நில்லா வியற்கைத் தாய்ப்புலனைக் கலக்கு மதனை நிலை
நிறுத்த, லொல்லா தெனவுங் காற்றடக்கற் கொக்கு மெனவு
முணர்கின்றேன். (௨௪)

இவ்வகை விசயன் கூற மாயவ னியம்பு கின்று
னைவகைப் புலனு நெஞ்சு மடக்குகை யரிதா னுலு
முய்வகை யோக மியாவு முயற்சியி னுலு மொவ்வா
வைவகைப் புலன்செ யின்ப மனைத்தையும் வெறுத்த லானும்.

வே று.

வெய்ய நெஞ்ச மடங்கிடும் வேறிதற்
கைய மில்லையென் றேயறி யாதலாற்
பைய வேகர ணம்பதி னுன்கையுங்
கைக டந்தவர் யோகமுங் கைகண்டார். (௨௬)

என்று கூற விசய னியம்புவா
னின்று யோகத்தி லேநெடு நாளெலாம்
பொன்றுங் காலத் தயர்ந்துயிர் போயினுற்
சென்று நற்கதி யேயென்று சேருமோ. (௨௭)

யோக மேவ வினைக ளொருவினன்
மோக மேவலின் யோக முடிந்தில
னேக மேயிரு பாலும் விடாநிற்க
மேக மேயென வீய்ந்து கழியுமோ. (௨௮)

வே று.

மைய லிதுவென் மனத்தினின் மற்றிந்த
வைய மறுக்கவல் லாரில்லை நீயன்றி
யுய்ய விதனை யுரையென்ன யோகத்தின்
மெய்ய னிதனை விரிய வுரைக்கின்றான். (௨௯)

பொய்ம்மை யடையாப் புலனுடை மாந்தர்க
ளிம்மை யிடையு மறுமை யுலகத்தும்
வெம்மை யடைகிலர் மெய்ம்மை விடாவொன்றுஞ்
செம்மை தெளியின்னுஞ் செப்புதுங் கேளாய். (௩0)

யோக முடியா திடையே யிறந்தவன்
யாக வினைபல செய்தாங் கிசைந்திடுஞ்
சோகமி னுடெய்தித் துன்பந் தொடராதே
போக நுகர்ந்துபல் காலங்கள் போயபின். (௩௧)

சிறந்த வரசர் திருக்குலத் தாத
லறந்தரு யோகிக டங்குலத் தாதல்
பிறந்து பெறுவதெல் லாமெய்திப் பின்னு
மறந்த வியோக மகிழ்வுட னெய்தும். (௩௨)

கொண்டு பயிலுங் குணமில னாகிலு
முண்டு தெளிவென் றுணர்ந்த வியோகந்தான்
பண்டு பயின்ற பயிற்சியி னுன்றனைத்
தண்டுத லின்றிமுன் றானே தலைப்படும். (௩௩)

அனையவி யோகத்தை யாற்றுவ னென்று
நினையு மவனு நெறிபிற ழாமல்
வினைகள் பலசெய்து வேள்வி முடித்தா
னணையுங் கதிமேற் கதிபெறு வானால். (௩௪)

நீடு மனநிலை நின்றில னாயினு
மோடும் வகையால் விடாதே யுழன்றவன்

பாடும் பவங்கள் பலகடந் தாயினும்
வீடும் பெறுமின்னும் வேறுஞ் சிலகேளாய். (௩௫)

எல்லாத் தவமு மியற்றிநின் றோனினு
மெல்லாக் கலைகளுங் கற்றுணர்ந் தோனினுஞ்
செல்லாக் கருமமெல் லாஞ்செய் தவனினு
நல்லான் வலியோகி நீயிது நண்ணுவாய். (௩௬)

வே று.

இருவகைய வினையறுக்கு மியோகிகளெல் லார்களினு
மருவரிய மனத்தினையு மன்பையுமென் பால்வைக்கு
மொருவனுமே யானுவக்கப் படுகின்றா னெனவுரைத்தா
னருவெனவன் றுருவெனமுன் பாராலு மறிவரியான். (௩௭)

ஆறுவது யோகவத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம்-6-க்குத் திருவிருத்தம்-203.

ஏழாவது

மாயாரூப வத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[சர்வகருமங்களின் சந்நியாசரூபமான சாதனம் பிரதானமாக வுள்ள பிரதமஷட்கத்தால் ஸ்ரீ பகவானானவர் யோகத்தோடுகூடி துவம்பதத்தின் லட்சியரூபமான ஞேயவஸ்துவைப் பிரதிபாதநஞ் செய்தனர். இப்போது தியானிக்கத்தக்கதான பிரமத்தின் பிரதிபாதநமே பிரதானமாகவுள்ள இம்மத்தியம துவிதீய ஷட்கத்தால் தற்பதார்த்தரூபமான பரமான்மாவைப் பிரதிபாதநஞ்செய்கிறார். இம்மத்தியம ஷட்கத்திலும், 'இருவகைய வினையறுக்கு மியோகிகளெல் லார்களினும், மருவரிய மனத்தினையு மன்பையுமென் பால்வைக்கும், ஒருவனுமே யானுவக்கப் படுகின்றான்' என்னும் செய்யுளால், முன்னே அருளிச்செய்த பகவத்சேவையை வியாக்கியானித்தற்பொருட்டு இந்த-௭-ம் அத்தியாயம் ஆரம்பிக்கின்றார்; இங்கே பகவானுடைய சொரூபம் எவ்வாறு சேவிக்கத்தக்கது? அப்பகவானுடைய சொரூ

பத்தில் மனமானது எவ்வாறு நிலைபெறும் என்னும் இவ்விருவகை வினுக்களும் அருச்சுனன் வினவத்தக்கனவாயிருந்தும் வினவிலன். ஆயினும் பரமகிருபாலுவாகிய ஸ்ரீ பகவான் தாமே அவ்விருவகை வினுக்களுக்கும் ஞானத்தின் ஸ்துதிபூர்வகம் சர்வான்மபாவந்தோன்ற உத்தரமருளிச்செய்கின்றார்.]

சங்கிரகார்த்தம்; இவ்வத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் உத்தமாதிகாரியைக்குறித்து லட்சணவிருத்தியினால் தற்பதத்தாற் கூறப்படும் அறிதற்குரிய பிரமமும், மத்திமாதிகாரியைக்குறித்துச் சத்திருபமுக்கியவிருத்தியினால் தற்பதத்தாற் கூறப்படும் தியானித்தற்குரிய பிரமமும் அருளிச்செய்வர்.

உய்ய வன்பினொடு மென்னையே யடையு மியோகமே பயிலும் யோகிதா, னைய மின்றியெனை யேய றிந்திடும தைய நீயுமறி வாயென, வைய முண்டுமறை நீர்மை யுண்டிடையர் மாத ருண்டிட மலர்ந்திடுஞ், செய்ய தண்பவள வாய்திறந்துதிரு மாது கேள்வனிவை செப்புவான். (௧)

மாயு மாயைமறை யாத நெஞ்சினிடை மற்றெ னுண்மையினை வாய்மையா, லேயு மாறுற வறிந்து ளோர்களறி யாத தொன்றுமிலை யென்னினு, மாயு மாநுட ரனேகர் பாலொருவ னென்னையாயுமனம் வைத்துளா, ராயு மாநுட ரனேகர் பாலொருவ னேய றிந்துமுடி வானையா. (௨)

மண்ணு நீருமெரி தீயும் வாயுவுமவ் வானி னோடுமனம் புந்தியு, மெண்ணு நீர்மைகளில் யானெ னும்பதமு மென்னு மெட்டுமிவை யன்றியே, பண்ணு நீர்மைகளின் மேலதாயுலகி லியாவை யுங்கொடு பரித்துடற், கண்ணு நீடுயிரு மாகியென்னுடைய மாயை நிற்பதுகை வேலினோய். (௩)

கண்ணி னூற்றெரிய அற்றுணர்ந்திடி விரண்டி னாலும் வரு காரிய, மண்ணி னிற்ப நடப்ப வென்றபொருள் யாவுமற்றவிரு பான்மையே, நண்ணி நிற்பதுல காத லாலுலகினாச வுற்பவமு நானலா, தெண்ணின் மற்றறிவ தில்லை யெப்பொருளு மென்னி னன்னியம தில்லையால். (௪)

வேத மாகிநிகழ் யானலா துலகி லென்னின் வேறெனவிளங்கிடும், பூத மானவை பொறுக்க வேறுபொறை யாள

னில்லையெது போலெனி, லோது மாமணி யனேக மூடுருவு கோவை நூலினொரு பான்மைபோனம், பேத மானபொருடோறு நான்மருவி நின்ற வாறுநனி பேசுகேன். (௫)

வேறு.

திரியுமிரு கதிரினிடைத் திகழொளிநான் றிருமறையினரியமுத லெழுத்ததுநா னுடவர்பா லாண்மையுநான்
விரிபுனலிற் சுவையதுநான் மேதினியில் வாசமுநா
னெரியில்வரு வெம்மையுநா னாகாசத் தெழுமொலிநான். (௬)

ஆன்றவறி வுடையோர்பா லறிவுநா னடங்கினர்பால்
வான்றவநான் வளர்நன்மை பூண்டார்பால் வண்புகழ்நான்
மேன்றுமிகு திறலோர்பாற் காமமுருத் தொல்வலிநா
னான்றுபொரு ளனைத்தினுக்கு முயிராகி யுள்ளேனான். (௭)

மூன்றுகுண வகையாகி முடிகின்ற பொருண்முழுதும் [துவு
தோன்றுவது மென்னிடையே யெனைத்தொடர்ந்தே நிற்ப
மான்றவமற் றவற்றினிடை யான்றோன்றே னவற்றினுக்குச்
சான்றெனநிற் பேனல்லா லவைசார்ந்து வாழேனான். (௮)

மைக்குணங்க ளெனமுனம்யான் வகுத்துநினக் குரைத்திட்ட
விக்குணங்கண் மூன்றாலு மயக்கப்பட் டறிவிழந்து
தொக்கிணங்கு கின்றவுயி ரிவையெல்லாஞ் சுடர்வேலோ
யக்குணங்கள் கடந்தவெனை யறியுமோ வறியாவால். (௯)

இவ்வகைய குணமூன்றி னியற்கைத்தா யாராலுஞ்
செய்வகைய தல்லாவென் மாயையினாற் றிகைப்பொழிந்திங்
குய்வகைய தரிதெவர்க்கு மென்னையே யெப்பொழுது
மெய்வகையோ டடைகின்ற மனமிலரோல் வேல்வேந்தே. ()

ஊழாலே வருமிந்த மாயையினா லேயுள்ளம்
பாழாக வறிவிங்கே பறியுண்டு நெறிநின்றோர்
வீழாத தீவினையே வினையாக விளைக்கின்றார்
கீழானோ ரெனையடையா ரடைவாருஞ் சிலருளர்கேள். (௧௧)

வேறு.

செல்வம் விரும்பினர் செல்ல லடைந்தோ
ரல்லல் கெடுக்கவெ னன்புசெய் வோர்க

ணல்ல தறிந்தமெய்ஞ் ஞானியிந் நால்வர்
வல்லதி லென்னை வணங்கு தவத்தோர். (கஉ)

இன்னவர் தங்களி லென்னொடும் வேறு
யுன்ன லிலாமையின் ஞானி யுயர்ந்தோ
னன்னவ னல்ல னெனக்கவ னுக்கே
நன்னல னுருவ னுனு நலத்தோய். (கந)

ஓதரு ஞானியென் னுண்மையி னுள்ளே
யேய்வி னுலவ னுனென வேயா
மாதனு மிங்ங னனேக மெனச்சொல்
காத விறந்த பவங்களி னுலாம். (கச)

விரிய வுணர்ந்த விழுப்பொரு ளெல்லா
முரியவெ னன்றி யிலாத வொழுக்கந்
தெரிய வறிந்தெனை யேசெறி கிற்பா
னரிய னவன்பெறு தற்கயில் வேலோய். (கரு)

மற்ற வருந்த மனங்களில் வைத்த
பற்றதி லேபறி யுண்டறி வெல்லா
முற்றவை தந்திடு தெய்வ வொழுக்கா
னற்றவ நின்றவை நண்ணுவர் வேலோய். (கசு)

யாவ னொருத்தன் யாதொரு தெய்வ
மேவ வருச்சனை யன்பின் விளைப்பா
னுவல் சலிப்பறு மன்பவ னுக்கே
யாவது முற்று மளித்திடு வேனுன். (கஎ)

அளித்தவவ் வன்பொடு மத்தெய்வ நாளுங்
களித்து வணங்கினர் காதல வெல்லாம்
வெளிப்பட முற்று மளித்திடு வேனு
னொளிப்பரி தாமுரு மஞ்ச வுடன்றோய். (கஅ)

சிந்தையி னித்தெய்வ மெய்த்தெய்வ மென்றே
முந்த வருச்சனை செய்து முடிக்கு
மந்த மனத்தர் பெறும்பயன் வாளா
வந்த முடைத்த தனித்தமு மையா. (ககூ)

வே று.

தானந்த மிலியுவமை தாநின்று தாவரிய
வானந்த வுருவமென வெனையொன்று மறிவதிலர்
கோனந்தன் மகனரசர் குலமைந்த னிவனுமெழி
லானந்த மிலியொருவ னிவனென்ப ரறிவிலிகள். (உ0)

மருவுற்ற பிரகிருதி யதினுற்று மறைவனெழி
லொருவர்க்கு மறியும்வகை வெளிநிற்ப திலையுலகில்
வெருவுற்ற பெருமயலின் மனமுற்று விழிமறைய
வருவுற்ற வெனையுலக மறிகிற்ப திலையடைய. (உக)

வே று.

போனவை யினிமேற் புகுதநின் றவையிப் பொழுது
போகின்றவை யனைத்தும், யானறிந் திருப்ப னியாவுமா
மென்னை யுலகின்மற் றியாவரு மறியார், மானவெஞ் சிலை
யாய் வேண்டல்வேண் டாமை தன்னிலே வருகுண மயக்
காற், றுனமைந் துருவாய்ச் சனித்திடும் பொழுதே தந்த
மெய் யறிவுசார்ந் திடலால். (உஉ)

வியக்கமேன் முயன்ற நல்வினை மாந்தர் விரும்பல ராகி
முன் செய்த, பயக்கமே வியதீ வினையெலா மறவே யற்றறப்
பறிந்துமுன் போனாற், றுயக்கமே புரியுஞ் சோகமே முத
லாந் துவந்துவ குணங்கவிற் றொடர்ந்த, மயக்கமே வலரா
யொழுக்கமே நிலைநின் றென்னையே மனத்திடை வைப்பார்.()

எறிவரும் பிணிமூப் பிறப்பொடு பிறப்பென் றிவை
கெடுத் திடல்பொருட் டாகக், குறிவரும் பரிசு நினைத்துமற்
றெனையே கூடுதன் மேவிநின் றவர்க, ளறிவரும் பிரமந் தன்
னையு மதனை யறியுமெய் யறிவையு மறிவி, னெறிவருங் கரும
மனைத்தையு மறிவ ரறிந்தபின் னிகழ்வதுங் கேளாய்.. (உச)

வே று.

தேடும் பழைய வதிபூத மதிதெய் வத்தோ டதியெச்
சங், கூடும் பரிசு நின்றவெனை யறிவா ரிந்தப் புழுக்கூடு, வீடும்
பொழுது மெனைமெய்யே யறிவா ரென்றான் யாம்வெவ்வே,
றூடும் பழைய மாயக்கூத் தாட்டு விக்கு மம்மாயன். (உரு)

ஏழாவது மாயாரூபவத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம்-7-க்குத் திருவிருத்தம் 223.

எட்டாவது
எழுவகை வினவுரைத்த வத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வம்-எ-ம் அத்தியாயத்தின் அந்தத்தில் ஸ்ரீ பகவான் சூத்திரரூப வசனங்களால் ஞேயத்துவரூபமாக வருளிச்செய்த பிரமமுதலிய எழுபதார்த்தங்களின் வியாக்கியானரூபமாக - அ-ம் அத்தியாயம் ஆரம்பிக்கின்றனர்.]

சங்கிரகார்த்தம்; இதில் தியானிக்கப்படும் பிரமத்தை நிரூபணஞ்செய்து தியானபாராயண புருஷனது கதி கூறப்படும்.

அடைய ஞாலத்தை யார்த்ததி லார்ப்புணு
திடையர் தாம்பிடை யார்ப்ப விருப்பவ
னுடைய னுகமுன் போதின வேகொடவ்
விடைய னுனவன் மீள வியம்புவான். (க)

வேறு.

ஆயபிர மத்தொடத் தியாத்ம மமைகரும
மேயவதி பூதமதி தெய்வமதி யெச்சங்
காயமதி லுள்ளபரி சுங்கெழுமு காயம்
வீயலுறு போழ்திலுனை மெய்தெளிபு மாறும். (உ)

விரியவுரை செய்தருள வேண்டுமென மீண்டவ்
வரியரவி லேதுயிலு மாயவ னுரைப்பா
னரியதழி யாமைய தனைத்தினு முரைக்கிற்
பெரியது மொழிந்தபிர மம்பிறவு நீகேள். (ங)

வேறு.

அந்தக் கரணங் களிநின்ற வறிவத் தியாத்ம மாவதுதா
னிந்தப் பிறவி தனையாக்கு மியாகங் கரும மென்பதுதா
னந்தற் கமைந்த வுடம்பதனை நானென் கின்ற ததிபூதம் [ன்.
பந்தப் படுமிவ் வுடற்கமைந்த புருடன் றெய்வ மெனப்படுவா

எஞ்சு தலையி லதியெச்ச மாகின்றேனு னிறக்குங்கா,
னெஞ்சு கவருநெறிகளெலா மடைத்து நினையப் படுவதுநா,
னஞ்சு புலனும் பொறியைந்து மடக்கி யறிவென் பாலதாய்த்,
துஞ்சு மவர்க ளெனையடைவா ரெவ்வா றென்னிற் சொல்லக்
கேள். (ரு)

இந்த வுடலம் விடும்பொழுதி யாவ னியாதொன் றினை
நினைந்தா, னந்த வளவே யந்தப்பா வனையா லதனை யடையுமா,
லென்ற னியல்பே யெப்பொழுது மிதயத் திடைகொண்
டென்பாலாஞ், சிந்தை யொடும்வா ளமர்தொடங்கி லதனு
லெனையே சேருதியால். (சா)

நல்ல கரும யோகத்து ஞான யோக மதுதனிலுஞ்,
செல்லு மனனை மிகச்செலுத்திப் பிறிதொன் றினையுஞ்சேரா
தார், சொல்ல வரிய கதிரவன்மண் டலம்போற் றுன்றுந்
தொல்லோனை, யல்ல தடையா ரவனியற்கை யடையும் பரிசை
யறையக்கேள். (எ)

எல்லாப் பொருளு மறிவானை யெல்லாப் பொருட்கும்
பழையானை, யெல்லா ளையுந்தன் னிலைநிறுத்து வானை யிரம்
பச் சிறியானை, யெல்லாப் பயனு மீவானை யார்க்கு நினைதற்
கரியானை, யெல்லா விடத்து மிருடீர்த்த விளவெங் கதிர்போ
லெழுவானை. (அ)

மருவற் குரிய வன்புடையார் மயங்கா யோக மனத்தா
லே, புருவத் திடையே தம்முடைய புரைநீ ருபிரைப் புக
நிறுத்தி, யுருவத் தினைவிட் டிடிலந்த யோகத் தாலே யவனோ
டும், பொருவப் படுவ ரப்பொருண்மே லின்னம் புகல்வன்
பொருவேலோய். (கூ)

வேறு.

யாதொன்றை மறைதெரிந்தோ ரழியாதென் றெடுத்துரைப்
யாதொன்றை யவாவறுத்த யோகிகடா மெய்திடுவர் [பர்
யாதொன்றை யுறநினைந்தோர் காமமுத லிபவிழப்பர் [கேள்.
யாதொன்றப் பரம்பொருளா மதைச்சுருங்க வியம்புவன்

வேறு.

அஞ்சுபுலன் வழிபவை யடைத்தய லுருதே
நெஞ்சுதனை யிதயகம லத்திடை நிறுத்தி
யெஞ்சுதலி லுயிர்வளியை யுச்சியினி லேற்றி
யுஞ்சபுகு நெறியிதென யோகுட னிருந்தே. (கக)

ஓதலி னியற்கையினெ டோமெனு மெழுத்தை
வாய்தனி லுரைக்கமன மானது தனித்தே
மேதகு மெனைத்தெளிய வாவிதனை விட்டோர்
வீதலி னியற்கையெனை யேயடைவர் மிக்கோய். (கஉ)

இப்பரிசி னுண்டொரறு திங்களள வென்னு
தெப்பொழுது மென்றனியல் பேநினைய லுற்றார்
கைப்படுவ னியானெனியல் கைப்பட விருந்தோர்
பொய்ப்பிறவி யானது மறித்தடைதல் பூணார். (கங)

வே று.

செய்யாமுன் சார்ந்தவினை தீர்ந்த போதே திசைமுகனு
டணைந்தோருந் திரிய மீள்வர், மெய்யாக வெனையடையு மவ
ரோ கண்டாய் மீளாத நெறியடைந்தார் வேறு கூறி, லையா
கேள் சதுர்யுக மீரைஞ் ஞூறு மொருபகலா மாண்டொருநா
றயபற்து முள்ள, தெய்யாதாங் கவருக்கோர் பகலிற் றோன்றி
யிராவிறக்குந் தன்மைத்தாம் யோனி யெல்லாம். (கச)

வே று.

நெறியில்வரு வியத்தமுட னவ்வியத்தங் கூடாத நிலை
மை யென்றும், பொறியழியு மாக்கைதனி லழியாத புலமெ
ன்றும் புதிதன் றென்று, மறிவரிய நெறியென்று மழியாத
பொருளென்று மடைந்தோர் பின்னைப், பிறிவரிய நெறி
யென்றும் பெரியோர்கள் பேசுவதென் பெற்றி கண்டாய்.()

எப்பொருளு மியாவன்றன் னுள்ளடங்கிற் றெங்கு
மாய் நிற்கின் றுன்யா, ரப்பரம பரம்பொருளா யுள்ளவெனை
யன்பாலே யடைவ தையா, வெப்பரிசு வருங்காலைத் திறந்தார்
கள் பிறவாதார் பிறப்ப ரென்னி, லப்பரிசு வருங்காலத் தினை
யறிய வுரைக்கின்றே னதனைக் கேட்பாய். (கசு)

அங்கியொளி பகல்வெண்மை யாங்கால தேவதைகளவ
ர்களோடுந், தங்குமறு திங்களிடை யுத்தரா யணஞ்சார்வார்
மறுத்துஞ் சாரார், கங்குல்புகை கறுப்பென்னுங் காலதே
வதையடைந்து பிறக்குங் கண்டா, யெங்குமறு திங்களிடைத்
தெக்கணு யனத்திறந்த யோகி யென்பான். (கஎ)

வே று.

ஏத மான தின்றியிவ் விரண்டு மாயு மியோகிதான்
வேத மோதி வேள்விதான மெப்த்த வங்கள் செய்துளா
ரோது வாய நற்பதங்க ளெய்தி வீடு மெய்துவா
னுத லாலவ் வியோக மேசெய் யென்றுமாய னோதினன். ()

எட்டாவது எழுவகை விருவுரைத்த வத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 8-க்குத் திருவிருத்தம்-246.

ஒன்பதாவது

மாயாவிகாரவத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வம் அ-ம் அத்தியாயத்தில் அருளிச்செய்த யோகத்தால்
தனது இச்சாபூர்வகமாக அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால் பிரமலோகமடை
ந்த உபாசகபுருஷன் அப்பிரமலோகத்திலுள்ள திவ்விய போகங்
களைப் புசித்தபின் பிரமஞானமடைந்து அக்கர்பத்தின் இறுதிக்
கண் பரப்பிரமத்தின் பிராப்திரூபமான கிரமமுத்தியையும் அடை
வன் என்றருளிச்செய்ததுபற்றி அதிகாரிக்குப் பூர்வஞ்சொன்னபிர
காரமாகவே முத்தி அடையப்படுங்கொல்? ஏதேனும் அந்நியமார்க்
கத்தாலும் முத்தி அடையப்படுங்கொல் எனவுண்டாகுஞ் சங்கை
யைப் போக்கும்பொருட்டு இவ்வத்தியாயம் ஆரம்பிக்கின்றார்.]

சங்கிரகார்த்தம்; இதில் ஞேயரூபபிரமத்தை நிரூபித்து ஞாந
நிஷ்டாபுருஷனது கதி கூறப்படும்.

ஈர்வன் றயர் களையும்பத மீதன்றுகொ லெனவே
யார்வஞ்செயும் விசயன்கொளு மாசங்கையை யறியாக்
கார்வந்தென வனன்புறு களிகொண்டெழ வெளியே
தேர்வெண்பரி குசைகொண்டெழு பாகன்றிரு மொழிவான்.

அறையுப்பொருள் களின்முன்பனு பவமொன்றிய வதனை
மறையும்பொருள் களின்முன்பற மறையும்பொரு ளினைமே

விறையுந்துய ரதுவின்றிமு னிகையகின்றதை யிசைவோ
டுறையுந்துக ளறநின்றதை மொழிகின்றன னுணர்நீ. (உ)

அழிவொன்றில தறனென்றிய தரிதன்றிய ததன்மேல்
வழிவந்தமெய் யறிவன்பில ரெனையெங்கணு முருவா
திழிதந்திடு சனனங்கொடு மரணங்கொடு மிங்ஙன்
னுழிதந்திக பரமொன்றிய வுருவங்களி லுழல்வார். (ங)

வே று.

யாருமறியப் படாமையதே யெனக்கு வடிவா யுடையனா
ஞருமுலகங் களையடையப் பரப்பி நிற்ப னாதலினாற்
சாருமுலகிற் சராசரங்க ளெனையே யவற்றை யான்சாரேன்
சேரும் பரிசு நின்றுற்போற் றெளியா தார்க்குத் திகழுமால்.

மூன்னே யொன்றுங் கலவாதியா னிற்பன் முழுது
மாய்நின்ற, வன்னேர் மையினா லுலகமெனே டங்கங் கலவா
தாதலினா, லென்னே யென்ற னியற்கையினைப் பாராயிந்தச்
சகமெல்லா, மன்னே யென்றன் மாயைபெறு மாங்கா ரமுனை
யித் தருவன்காண். (ரு)

வே று.

என்னுருவிற் புணராதே யென்னைவிடத் தோன்றாதே
மன்னுயிர்க ளெனையென்றுஞ் சார்ந்துவரும் வகைகேட்கி
னுன்னுமிட மெங்குநிறைந் தொளிர்கின்ற வானெங்கு [மேலோம்
துன்னியற்கை செறிகாற்றின் றேற்றப்போன்ஞ் சுடர்வே

ஈண்டுபொரு ளிவையனைத்து மிறக்குங்கா லென்னிடையே
மாண்டுபுகும் பிறக்குநாண் மற்றவைதாம் வரன்முறையே
மீண்டுபுறப் படுமென்னு லாதலினான் மெய்பார்க்கில்
யாண்டுமுயிர் படைத்துக்காத் தழிக்கின்றேன் யானேகாண்.

வே று.

விலங்க லனையாய் பலங்களுடன் வேண்டல் வேண்டா
மையைவிட்டுச், சலங்கொள் வினைக ளவைசெய்வ னதனு
லென்னை யவைசாரா, வுலண்டு வாயா னாற்றந்த நூலாற் கட்
டுண் பதபோலப், பலங்க ணினைவா ரதனாலே கட்டுண் டாங்
கே பட்டுழப்பார். (அ)

வே று.

ஊர்வன நிற்ப வாக வுலகையுண் டாக்கு மென்னை
யேர்பெற வறியா தார்தா மகனென்றே யிகழா நிற்பர்
வேமொன நெஞ்சத் தாசை வினைகளை மிடையச் செய்வா
ராமொனி லவர்கடாமு மரக்கரோ டசுர ராவார். (கூ)

அறிவினா லென்னை யாக வறிந்துகொண் டமைதி யாலே
பொறிவழி யடைத்தெப் போது மென்னையே போற்றிசெய்து
நெறியினல் வழுத்தி வாயா லென்னையே நினைந்து நெஞ்சாற்
செறிதரு மிவர்கள் கண்டாய் தேவரிற் றெரியப் பட்டார். (க0)

வே று.

காலத்தானும் பொருளிடத்துங் கணித்தற்கரிதா கியவென் [னை
ஞாலத்தார்கள் புகழ்வரிய ஞானயாகங் களினாலே
கோலத்தால்வே றாகவுமெய்க் குறியாலொன்று கவுங்கொண்டு
சாலத்தாழ்வா ரவருடைய தன்மையினைநான் சாற்றக்கேள்.

வே று.

வேதமொழி வேள்விமிகு வேள்விபிதி ரர்க்கே
யீதலுறும் வேள்வியெரி செய்சரு விவற்றுற்
காதலுறு வோர்கள்புரி காரியமி தெல்லா
நாதமுத லாயபொரு ளாயவையு நானே. (கஉ)

ஆயிவுல கங்களை யளித்தொளி வளர்க்குந்
தாயினொடு தந்தையவர் தந்தைதலை களுநான்
போயின வினைப்பய னளித்தல்புரி வேனு
னேயுமறை மூன்றினுட னோமெனு மெழுத்தியான். (கங)

வே று.

எல்லார்க்குங் கதியுநா னிருவினைப்பா ரகனுநா
னெல்லார்க்குந் தலைவனு னெப்பொருட்குஞ் சான்றுநா
னெல்லார்க்கு முறைவிடநா னியார்க்குமிடர் தீர்ப்பேனு
னெல்லார்க்கு நல்லேனு னெப்பொருட்கும் வித்துநான். ( )

வே று.

தாங்கிய நீளா யெல்லா மிரவியாய்த் தலத்து நின்று
வாங்குகின் றேனு மீள மழைகளாக் கொடுக்கின் றேனு

மீங்குமெய் யுணரில் யானே யாதலா லியாதொன் றேனு
மாங்கருச் சனைசெய் கின்ற ரொன்னையே யருச்சிக் கின்றார். ()

ஞானமா யொன்றாய் நின்ற வென்னையே நானா வாகப்
போனதி வினையின் மாந்தர் வேள்வியாற் பூசித் தத்தால்
வானமா முலக மேறி வாழ்ந்துமண் ணிடையே வீழ்ந்திட்
டீனமா மாசையாலே யிறப்பது பிறப்ப தாவார். (கசு)

மின்னையேப் வேலோ யென்னை மேவுவார் வேண்டிற்
றெல்லாம், பின்னையே யென்று தன்றே யளித்தவை காப்
பேன் வானோர், மன்னையே முதலாந் தெய்வம் வணங்குகின்
றாரு மற்றென், றன்னையே வணங்கு கின்றார் தாமறி யாத
தேகாண். (கஎ)

தேவரை யடைந்தோர் தேவ ராவர்கள் பிதிர்க டம்மை
மேவவே யடைந்தோ ரந்தப் பிதிர்களாய் விளங்கா நிற்பார்
யாவர்க ளியாவர் பாலா ரவர்களே யாவ ரொன்று
லாவவென் னடைந்தார் யானே யாவதற் கைய முண்டோ. ()

போதல ரிலைகாய் நீரோ பெற்றதே கொண்டு போற்றிக்
காதலாற் றாய வன்பர் தந்ததே களித்துக் கொள்வ
னுதலா லீவ நோற்ப வுண்பவென் றிவைக ளேகொண்
டீதெலா மெனக்காய்த் தந்தா லென்னையே யெய்த லாமால்.()

எப்பொரு டனக்கு மியானேத் திருத்தலா லெனக்கி யாரு
மொப்பர்க ளினிய ரின்று தானொன வொருவ ரில்லை
யிப்படி யறியு மன்பர் பக்கலே யானு நிற்ப
னப்படி யவரு மென்பா லங்ஙன மமர்ந்து நிற்பார். (உ0)

ஊணையே முதலா யென்பா லொருக்கியென் னுணர்வார் நா
னாணையே விட்டுத் தீமை புரியினு மவர்க ணல்லா [ஞ
ரோணையேப் புயத்தா யென்றுங் கேடிலா வின்ப மல்லா
தாணையே யொருகே டில்லை யெங்கணு மவருக் கைய. (உக)

வணிகரு மற்ற வேளாண் மாந்தரு மகளிர் தாமும்
பணியொடு மென்னைப் பேணிப் பற்றறுத் திடுவ ரொன்று
லணிமுடி யரசர் மேன்மை யந்தண ரடைவ ராகிற்
றணிவரும் பிறவி தீரச் சாற்றவேண் டுவது முண்டோ. (உஉ)

மின்னையே யனைய வாழ்வி னின்றநீ விருப்பி னோடு
மென்னையே வணங்கி யென்று மென்னையே நினைதி யாகி
லென்னையே யடைதி யென்றே யிபம்பிளி னிலங்கு வாட்கட்
பின்னையேப் முறுவ லோடும் பேய்முலை யுண்ட பெம்மான்.()

ஒன்பதாவது மாயாவிகார வத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 9 - க்குத் திருவிருத்தம்-269.

பத்தாவது

விபூதியோக வத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வம் - எ-அ-கூ-என்னும் இம்மூன்றத்தியாயங்களால் தற்பதார்த்தரூபஞான பரமேசுவரனுடைய சோபாதிகரூபமும், நிருபாதிகசொரூபமுங் காண்பிக்கப்பட்டன; அத்தற்பதார்த்தரூபஞான பரமேசுவரனுடைய விபூதிகள் சோபாதிகசொரூபத்தின் தியானத்திலும், நிருபாதிகசொரூபத்தின் ஞாநத்திலும் உபாயபூதங்களாம்; இப்படிப்பட்ட பரமேசுவரனுடைய விபூதிகளும் எ-கூ-ம் அத்தியாயங்களிலும் சஞ்சேபமாக அருளிச்செய்யப்பட்டன; அவைகளைத் தியானம்,ஞாநம்இவற்றின்பொருட்டு விஸ்தாரமாக அவசியமருளிச்செய்ய வேண்டுமாகையால் பரமகிருபாலுவாகிய ஸ்ரீ பகவான் அருச்சுனன் கேளாதிருக்கவும் தமது விபூதிகளை விஸ்தாரமாக இதில் அருளிச்செய்கின்றார்.]

சங்கிரகார்த்தம்; இதில், பரமான்மாவினது ஏகபாதத்தில் சர்வ விசுவமும் உளதென்னும் சுருதிப்படி முக்கியாதிகாரி பரிச்சின்னதிருஷ்டியைப் பரித்தியாகஞ்செய்து பரமான்மாவைச் சர்வஜகத்திலும் வியாபகமாகத் தரிசித்தற்குரிமை கூறப்படும்.

அரிய வெனது நிலைமையைமுன் பளவே சொன்னே
னதுகேட்டே, யுரிய மனனிற் களிகூர வுவவா நின்ற வுனக்
கதனை, விரிய மொழிவன் கேளென்று வேதத் தலைக்கே விற்
றிருக்குங், கரிய முகிலான் செவ்வாயாற் காதல் கூரக் கட்டு
ரைப்பான். (க)

வேறு.

தேவர்களு முனிவர்களு மசுரர்களுஞ் சித்தர்களும்
யாவர்களு மறியாவொன் பெருமையையென் பழைமையினுற்
சாவகையும் பிறப்புமிலா வென்னையறியத் தகுவாரப்
பாவவினை யறவிட்டுப் பரகதியை யடைகிற்பார். (௨)

புத்திபொறை தவஞானம் புகழ்பழிதீக் கொலையொழிவு
சத்தியநற் சமைதமைநற் செபந்தானஞ் சாவுபிறப்
பத்திகொடு நிறைவின்ப மிடரஞ்ச லஞ்சாமை [வாய்.
யித்தனையுந் தோன்றுவதென் னிடையினின் றெனத்தெளி

வேறு.

எனைத்து விதத்த தவத்தெழு வோரு
மனைத்தையு நிற்ப நடப்பன வாக,
வனைத்த மநுக்களு நால்வரு மென்ற
வினைப்பி லுதித்தன வொன்பது நேர்வாய். (௪)

இப்பரி சென்னை யறிந்தவ ரொன்பால்
வைப்பர்கள் சிந்தையை மன்னுயி ரோடு
மப்பரி சேயறி யாரையு மாங்கே
யுய்ப்ப ருரைப்ப ருவப்பர் களிப்பார். (௫)

நிரந்தர மிப்பரி சென்னை நினைப்பார்க்
கரந்தை கெடுத்தெனை யாயும னத்தைப்
புரந்து கொடுத்தவர் தேர்பொரு ளாயே
வரங்களு முற்ற வளித்த வரத்தால். (௬)

மற்றவர் நெஞ்சின் மயக்கிரு ளெல்லா
மற்றமின் ஞான விளக்கொளி யாலே
பற்றறு விப்ப னெனப்பழை யோன்முன்
கொற்றவன் மற்றிது கூற வலித்தான். (எ)

வேறு.

பேத முடைய பிறப்பகன் றுன்பிறழா நிறைவு பெருஞ்செல்
மாதி தேவன் பரப்பிரம மழிவில் லாதா ரணங்க [வ
ளோத வரிய வுத்தமனிங் கெல்லா முயிர்ப்பா னெனவுன்னை (
நீதி முனிவ ருரைத்தவெலா நீயே யருளிச் செய்தனையால்.)

எல்லாப் பொருட்குந் தனிவித்தே யெல்லாப் பொரு
ட்கு மீசனே, நல்லார் புகழுந் தேவர்கட்கு முலகங் களுக்கு
நாயகனே, யல்லா லறிவா ரானொன்னை யானே யறிவ னென
வருளுஞ், சொல்லா லுளவப் பொருளெல்லா மெய்யே யா
னுந் துணிந்தொழிந்தேன். (௯)

வேறு.

மெய்வகைய வுலகினிடை வேறுவே றுய்கிற்ப
தெவ்வகைய வுருவமுனைச் சார்ந்ததென வறிகில்லே
னவ்வகைய வெப்பொருளு மொளியாம லடியேனுக்
குப்வகைய நெறியாக வுரைத்தருளென் றேயுரைப்பான். (௧0)

பருகாநின் றேற்குனது திருவாக்காம் பராமிருத
மொருகாலு மார்கின்ற நிலையடியேற் குரையென்ன
வருகால நிகழ்காலஞ் செல்கால மென்றிவற்றிற்
பெருகாத குறையாத பெருமாயன் பேசுவான். (௧௧)

வேறு.

இறந்தவென் விபூதிக்கோ ரெல்லை யின்மையிற்
பிறந்தன முடிவுறப் பேச வொண்ணுமோ
வறந்தரு மனத்தினு யவற்றி லேசில
சிறந்தன கூறுவ னென்று செப்புவான். (௧௨)

வேறு.

ஓதிற் பெருகும் பூதங்கட் கெல்லா மிதயத் துள்ளுயிர்நான்
பேதித் திடுமிப் பொருட்கெல்லாம் பிறப்பு நிலைகே டாவேனு
மாதித் தியரில் விட்டுணுநான் மருத்து வரின்ம ரீசியுநான்
சோதிக் கதிரி லொளிரிரவி யென்று சொல்லப் படுவேனுன்.

வேறு.

சந்திரனு னுண்மீனிற் சாமநான் மறைகளினி
லிந்திரனுன் றேவர்களி லிந்திரியங் களின்மனநா
னெந்திரமா முருவுகளிற் சேதனநா னுருத்திரரின்
மந்திரமாஞ் சங்கரனு னியக்கரில்வைச் சிரவணனுன். (௧௪)

மலைகளின்மா மேருவுநான் வசுக்களிற்பா வகனுமியான்
றலைவர்களி லறுமுகனுன் சலநிலையிற் சாகரநா

நிலயமிலா யாகத்திற் செபயாக மாவேனா
னிலையுடைய வெனுமிவற்றி லிமவானாய் நின்றேனான். (௧௫)

பெருமுனியிற் பிருகுவுநான் புரோகிதரிற் பீதகனான்
மருவியவாக் கவற்றோநான் மரங்களிலே யரசதுநான்
பொருவரிய நாரதனான் புத்தேண்மா முனிவர்களிற்
றிருவியல்கந் தருவர்களிற் சித்திரத்தே ரவனுமியான். (௧௬)

சித்தர்களிற் கபிலமுனி தேசிகளிற் கடற்பிறந்த
வுத்தமமாம் புரவியெனு முச்சைச்சி ரவநானே
யத்தமுடை விலங்குகளில் யானயிரா வதமாவேன்
வித்தகமா நுடப்பிறப்பில் வேல்வேந்த ராவேனான். (௧௭)

வேறு.

படைகளில் வச்சிரம் பாம்பில் வாசுகி
யடைவரு மனந்தனன் னாகர் தங்களிற்
கொடைபயில் சுரபிகோ குலத்திற் கூறிய
வடைவொடு மிவையெலா மியானென் றேயறி. (௧௮)

வருணனு மியமனும் வரைவில் காமமும்
பெருமைசெய் யசுரரிற பிரகலாதனு
மிருமையி னெண்ணலிற் காலம் யானெனச்
செருமலி தோளினாய் தெளியத் தேறுவாய். (௧௯)

பொராவருங் கருடனான் புள்ளின் மாக்களில்
விராவரு மடங்கலான் வாயு வேகநா
னிராமனா னெறிபடை வீரர் தங்களிற்
கராமுநான் மீன்களி லாற்றிற் கங்கைநான். (௨௦)

வேறு.

மிக்க சொற்றொகையில் வாதநா னரிய விச்சை யிற்பிரம விச்சைநா, னக்கரங்களி லகாரநா னழிவில் கால நானதுவு மன்றியே, தக்க தொந்துவ சமாச நானிரு வினைப்ப யன்கடரு வேனுநான், மிக்க மன்னுயிர்க ளைக்கொல் வேனுமவை யுற்ப வஞ்செயு வேனுநான். (௨௧)

பெண்க ளிற்புகழ் திருசொன் மேதைபொறை திண்மை பேசுநினை வென்னவே, யெண்ப குத்தவெழு வோருநா னிரு

துவாதில் வத்தவிள வேனினா, னண்ப நற்பெரிய சாம நானு ரிய சாம மேழினு நலத்தினான், மண்க ளிப்பவரு திங்களிற் புகழ நின்ற மார்கழியு மற்றுநான். (௨௨)

வேறு.

கல்லாருந் தோளுடையாய் கவிகளிற்கா யத்திரிநான்
றொல்லாயங் களிற்சூது துணிவார்பாற் றுணிவதுநான்
வெல்வார்பால் வெற்றியுநான் மிகுதிறலோர் பாற்றிறநா
னல்லார்பா னன்மையுநான் ஞானிகள்பால் ஞானமுநான். ()

கண்ணனுநா னியாதவரிற் கவிகளிலே யுசனாநான்
றண்ணளிசேர் பாண்டவரிற் றனஞ்சயனா னாகின்றேன்
விண்ணுலவு முனிவர்களில் வேதவியா தனுநானே
யெண்ணரிய மறைவுகளி லியம்பாமை யாவேனான். (௨௪)

வேறு.

இரும்புவன மனைத்தினுக்கும் வித்துநா னெனைப்போக்கி யாது மில்லை, வருந்தினுமென் பெருமைக்கு வரம்புரைக்க முடியாது வகுத்துச் சொன்னேனன், பெருந்திருவை யுடையனமெய்ப் பெருமுயற்சி யனவென்று பேசுமிந்த, வரும் பொருள்க ளனைத்துமென தொளியினால் வருவெனவென் றறிதி நீயும். (௨௫)

வேறு.

பலவிளி யுரைத்தென் னிந்தப் பல்லுயி ரனைத்து மெல்லா
வுலகமு மொடுங்கி நிற்ப தென்னிலோ ரிடத்தி னுள்ளே
சுலவல னவற்றே டென்றான் கஞ்சனா ருயிர்போய்த் துஞ்ச
வலைகடல் வளரா தேபோந் தாயர்பால் வளர்ந்த பெம்மான்.

பத்தாவது விபூதியோக வத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 10-க்குத் திருவிருத்தம்-295.

பதினொன்றாவது
விசுவரூப வத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வம் ௧௦-ம் அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் நாநாப்பிரகாரமான விபூதியை அருளிச்செய்து அதன் இறுதிக்கண் "இந்தப் பல்லுயி ரனைத்து மெல்லா, வுலகமு மொடுங்கி நிற்ப தென்னிலோ ரிடத்தி னுள்ளே" என்னும் இவ்வசனத்தால் பரமேசுவரனுடைய சர்வவிசுவான்மக சொரூபத்தை அருளிச்செய்தனர். அதனைக் கேட்டதனால் பரமமான சந்தோஷ மடைந்தவனான அருச்சுனன் பரமேசுவரனுடைய சர்வவிசுவான்மகசொரூபசாட்சாத்காரத்தின் இச்சை நண்ணினவனாய்ப் பிரார்த்தித்து நிற்கவும் ஸ்ரீ பகவான் அவனுக்குத் திவ்விய சட்சுவையளித்துத் தமது விசுவான்மகசொரூபத்தைத் தரிசிப்பித்து அதன் அருமை, பெருமைகளை இதில் அருளிச்செய்கின்றார்.]

சுருளார் கின்ற துழாய்முடியாய் சொல்லு மனமுந் தொடர்வரியா, யுருளார் சகட மிறவுதைத்தா யுயிர்கட் கெல்லா முள்ளுயிரே, யிருளார் பவத்தே கிடந்துழைக்கு மென்பா லிரங்கி நீயிசைத்த, வருளா ரமுதென் செவிகளா லாரப் பருகி யயர்வொழிந்தேன். (௧)

தெரியா வகைநீ யெங்குமாய் நின்ற வந்தத் திருக்கோல, மரியாய் மெய்யே யடியேற்குங் காண லாமோ வெனவன்பாற், பரியா நின்ற சிந்தையொடும் பார்த்தன் வினவப் பழமறைதேர், கரியா னவனுக் கப்பரிசே காட்ட வேண்டிக் கட்டுரைப்பான். (௨)

வே று.

எண்ணி லியற்கைய தெண்ணி னிறத்தது
பண்ணி யொருத்தர் படைத்தறி யாதது
விண்ணி னியற்கை சுருங்க விரிந்தது
கண்ணி னளப்பரி தாயது காணாய். (௩)

மருத்துவர் சூரிய ரட்ட வசுக்க
ளுருத்திர ரென்னிடை யேயுளர் யாரு
மருத்திசெ யற்புத மாய வனேகங்
கருத்துற வென்னிடை யேயுள காணாய். (௪)

என்றரு ளிச்செய் தவன்க ணிரண்டு
நன்றறி யாவென ஞான மளித்திட்
டன்றவ னுக்கருள் செய்வகை யேயாய்
நின்ற வருக்கறி யாவகை நின்றான். (௫)

வே று.

அங்கு மால்கொள் கோலமிங் களந்து கூற லாகுமோ
கொங்குண் மாலை யாடைசாந்து கொண்ட கோல மேவியே
யெங்கு மாகி யெல்லையின்றி யெண்ணில் கோடி பல்கதிர்
மங்குல் வானில் வந்துதித்த தொக்கு மற்ற தன்கணே. (௬)

வே று.

எவ்வகைய தாள்களொடு தோள்களு மனேகஞ்
சாய்பெற வணிந்தவணி தானுமு மனேகம்
வாய்களு மனேகமொளிர் வாண்முக மனேக
மாயுத மனேகமெழு மற்புத மனேகம். (௭)

அவ்வகைய மாயனமர் கோலமத னுள்ளே
யெவ்வகைய வாயபொரு ளியாவுமெதிர் காணு
முவ்வகைய னாயின னெனுவுவகை கூரச்
செய்வதறி யாவிசய னிவ்வகைசெய் தானால். (௮)

மண்ணுற வணங்குமயிர்க் குச்சுட னிரைக்குங்
கண்ணுமன முங்களிய நின்றுகை முகிழ்த்தே
யெண்ணுமுல கங்களையு மியாவரையு மேமனாட்
பண்ணுமவன் முன்புசில நின்றுபகர் வுற்றான். (௯)

வே று.

தேவரும் வணங்கு தேவ நின்றிருக் கோலத் துள்ளே
யாவரு மெல்லை காணாப் பொருளெலா மிசையக் கண்டேன்
மூவரின் முதற்புத் தேளை முனிவர்க ளோடுங் கண்டேன்
மேவரு நாகங் கண்டேன் விண்ணவர் குழாமுங் கண்டேன். ()

கண்களும் வயிறுந் தோளு முகங்களுங் கருதி நோக்கி
லெண்பல வுடைய வாய வுருவுக ளனேகங் கண்டேன்
றண்கதிர் முடியுந் தண்டுஞ் சக்கரப் படையு மேந்தி
யொண்கதிர் கனலோ டொன்று மனையநின் னுருவி னுள்ளே.

வே று.

இந்தவுரு வென்னவுரு வென்றறியு கில்லே
னந்தமறி யேனடுவு மாதியு மனைத்து
நந்தலறி யாததனை நான்மறையு நாடித்
தந்தபொரு ளாயதனை மாயைதரு சார்பை. (௧௨)

என்றுமுள தாயதை யியற்றரும மெல்லா
நின்றுபிற ழாவகை நிறுத்துநெறி வாழ்வைச்
சென்றுகுறை யாததனை யென்பழைய தேவைக்
கன்றுதொட ராப்பரிசு நின்றெனெதிர் கண்டேன். (௧௩)

வலந்தரு திறத்தொடு வருங்கதி ரிரண்டே
யலர்ந்தெழ விழிப்பதை யடுங்கன னெருப்பை
மலர்ந்தெழு முகத்ததை மயங்கவுல கெங்குங்
கலந்துசுட லுற்றதை வியந்தெனெதிர் கண்டேன். (௧௪)

நிலத்தினெடு வானுற நிமிர்ந்துதிசை நேர்போய்
விலக்கமற நீயுனது மேனியை விரித்தா
லலக்கணடை யாதவர்க ளாரடைய வையா
கலக்கமுறு கின்றவுல கங்களிவை காணாய். (௧௫)

வணங்கவிமை யோர்களரு மாதவர் வழுத்தக்
கணங்கொடு வியந்துபுகழ் சித்தர்தொகை கண்டே
னுணங்குமுயிர்த் தானவர்கள் கந்தருவ ருள்ளோ
ரிணங்கியின வொன்றறிகி லாணையெதிர் கண்டேன். (௧௬)

வானடைய விம்மிவரு ணம்பல வுடைத்தாய்ப்
பேய்நடைய வாயபிறை போலெயிறு பேழ்வாய்
தானுடைய வாயபன் முகம்பல தழைக்கும்
யானடைய லாம்வகைய தன்றிவ்வுரு வெந்தாய். (௧௭)

வே று.

நஞ்சமிவ் வுலகுக் கெல்லா மாய்நின்ற தன்மை கண்டே
னஞ்சின னெனினு மற்றுன் னுருவுறக் காணக் காண
நெஞ்சமு நடுங்கா நிற்க நிலையிலே திசையுங் காணே
னஞ்சலென் றருள வேண்டு மகிலமு மாய வெந்தாய். (௧௮)

நூற்றுவர் தாமுந் தங்கள் சேனையு மவர்கட் காக
வேற்றெதி ரரசர் தாமு மென்படை தாமு முன்றன்

கூற்றுற வெயிற்றிற் பட்டுக் குறையுட லாகி நின்று
காற்றுறு தீயி னன்ன முகங்களில் வீழக் கண்டேன். (௧௯)

ஓதரு நதிக ளெல்லாங் கடலடைந் தாற்போ லுன்னிற்
போதரு பொருள்க ளெல்லா நின்னுளே புகுதக் கண்டேன்
தீதனில் விட்டில் பாய்ந்தாற் போலநின் முகங்க ளுள்ளே
மாதவ வுயிர்க ளெல்லாம் வீழ்ந்துமாய் குநவுங் கண்டேன். ()

ஒளியினா லுலக மெல்லா மொழித்தவை யூண்போ தாமல்
வெளியினா நீட்டி நீட்டி வெறுஞ்சுவை கொள்ளா நின்றாய்
தெளிகிலே னுன்னை யுன்றன் செய்கையுந் தெரிக்க மாட்டே
னளியினா லடியேற் குன்னை யுள்ளவா றருளிச் செய்வாய். ()

என்றவன் வணங்கிக் கேட்ப யாவுமா யெல்லை யின்றி
நின்றவ னுரைப்பா னுன்னை யொழியநின் றவரை யெல்லாங்
கொன்றுயிர் பருக லுற்றேன் கடையுகங் குறுக லுற்ற
வன்றுல கடைய மாய்க்கு மவனியா னறிநீ யையா. (௨௨)

வே று.

இறந்தாரோ யெனக்கருதிங் கிவர்களெலா மென்னாலே
யறந்தானு மதுநீயே யாங்கவரைக் கொன்றாயேற்
சிறந்தாய வரசினையுஞ் செயத்தினில்வாழ் திருவினையும்
பிறந்தார்கள் பெறுதபெரும் புகழினையும் பேணென்றான். ()

வே று.

இவ்வகை மொழியக்கேட்ட விசயனென் செய்தா னென்னிற்
கைதலை மிசைய வாகக் கட்டுரை குழறக் கண்ணீர்
பையவே நெஞ்சிற் சோரப் பயத்தொடும் பரிவி னோடு
மைவரை யெடுத்த வள்ளல் பெருமையை வழுத்தலுற்றான்.

வே று.

ஞானமுத லிந்தியங்க ளனைத்திற்கு நாயகனே
யூனவினைத் தளையறுப்பா யுன்னுடைய புகழ்கேட்கில்
வானவருஞ் சித்தர்களு மனங்களித்து மகிழ்வெய்தத்
தானவரு மரக்கர்களுஞ் சாய்துயரப் படுவர்களால். (௨௫)

வே று.

கையும் பதமுந் திருவாயுங் கண்ணுஞ் செய்ய கருமுகிலே
யையைம் பொருளு மறிவரியா யயனூர் தாயே யந்தமிலாய்
மெய்யும் பொய்யு மில்லாதா யெல்லா மாகி விரிந்தாயே
யுய்யும் பரிசு நினைந்தவர்க ளுன்னை வணங்கா தவருளரோ. ()

ஆதி தேவ னுவாய்நீ யாக்கைக் கமைந்த வாருயிர்நீ
யேது மறியப் படாதவனீ யெல்லாங் கடைக்காற் புகலிடநீ
யோதி னுணர்கின் ருயுநீ யுணர்வா லுணரப் படும்பொருணீ
நீதி யமனு யழிப்பாய்நீ நீருங் காற்று மாவாய்நீ. (௨௭)

ஏயும் பரிசிவ் வுலகெல்லா மென்றும் பிறப்பித் திடுகின்ற
தாயும் பிதாவு மாவாய்நீ தந்தை தந்தை தாதையுநீ
யாயும் படியே யல்லாத வையா வுன்னை யடியேனென்
மாயும் பிறவித் துயர்தீர நூரு யிரக்கால் வணங்கினேன். ()

என்பே ரிடும்பை கெடும்வண்ண மின்னந் தொழுதே
னெந்தாயுன், முன்பே தொழுதே னுன்னுடைய பின்பே
முறையால் வணங்கினனு, லன்பே யடியே னுயிரோ யகலா
விந்தப் பெரும்பிறவி, வன்பே கெடவுன் றனையெங்கு மறி
த்து மறித்தும் வணங்கினனே. (௨௯)

வே று.

தேவ தேவ நின்னில்வேறு தேவரோது செய்திடும்
பாவமே தறங்க ளேது பற்றி யாது விடெது
சாவ தேது வாழ்வதே தனைத்து மாய தன்மைநீ
யாவ தேது மொன்றுநா னறிந்தி லேனென் மாயனே. (௩௦)

நீதி வேதம் வானுளோர் நிலத்துளோர்நி னைந்துநைந்
தோதி யோதி யுட்கசிந் துணர்ந்து முன்னை முன்னமே
சாதி பேத மாகிவாழ் சராசரங்க ளுக்கெலா
மாதி மூல மென்றுநா னறிந்தி லேனென் மாயனே. (௩௧)

சாயை போலும் வாழ்வு மாடு வீடுதந்தை தாயெனும்
பேயை யேறி மாறியே பிறந்தி றச்சு மீதெலாந்
தாயை யாகி யாதுமோர் தொடக்கி லாது நின்றநின்
மாயை யாவ தென்றுநா னறிந்தி லேனென் மாயனே. (௩௨)

ஏறு மல்லு வென்றுகுன் றெடுத்த வண்ண மெண்ணியே
கூறு மல்ல தீரவும்பர் கூறுகின்ற கொண்டலே
வேறு மல்லை யொன்று மல்லை மெய்ம்மைகூறு மப்பொரு
ளாறு மல்லை யென்றுநா னறிந்திலேனென் மாயனே. (௩௩)

யாத வாவென் மைத்துனு வடாவ சோதை யின்னுயிர்க்
காத லாய காலியாய கண்ண கண்ண வென்றுநா
னோத லாவ தன்றியே யுனாத்த தீமை யாவையு
மாத காத தென்றுநா னறிந்தி லேனென் மாயனே. (௩௪)

வே று.

என்னுடைய தோழனென வேகருதி யாது
முன்னுடைய மேன்மையினை யொன்றமுண ராதே
வன்மையினி னின்மொழி மறுத்தெதி ருரைத்த
புன்மொழிக ளானவை பொறுத்தருளு கண்டாய். (௩௫)

உண்ணல்விளை யாடுத லுறங்குத லிருத்தல்
பண்ணலுறு போதுகளி லுன்பழைமை தன்னை
யெண்ணியறி யாமையினில் வந்தபிழை யெல்லாங்
கண்ணகரு ணாகர பொறுத்தருளு கண்டாய். (௩௬)

வே று.

உண்டாய வுலகனைத்து மீன்ருய் நீயே யெவராலு முன்
னுண்மை யுணர்ந்து கூறிக், கொண்டாடப் படுவாய்நீ மெய்ம்
மை நல்கிக் குருவாகிக் குற்றங்க டீர்க்கின் ருய்நீ, யென்ருலு
மறையனைத்து முன்னின் மிக்கா ரில்லையென நின்றேது வெ
டுத்துக் காட்டக், கண்டாலு நின்பெருமை காண மாட்டார் (௩௭)
கண்ணிலா தவர்வேறு காண்ப துண்டோ.

அறியாத பருவத்து மகன்செய் குற்ற மருந்தாதை
பொறுத்தெனவு மாவி போலப், பிறியாத தோழன்செய்
குற்ற நட்பிற் பெரியோர்கள் பொறுத்தெனவும் பேதை யே
னைக், குறியாது செய்துவருங் குற்ற மெல்லாங் குணமாகக்
கொண்டருள வேண்டு மென்றே, வெறியாரு மலர்ப்பதங்க
ளிடையே வீழ்ந்து வேண்டிக்கொண் டிவையின்னும் விளம்ப
லுற்ருன். (௩௮)

வே று.

பண்டு கண்டறி யாப்பழங் கோலத்தைக்
கண்டு நெஞ்சங் கலங்கிக் களிக்குமாற்
றண்டு நீண்முடி சங்கொடு சக்கரங்
கொண்ட கோலத்தை யேகொண் டருளுவாய். (௬௯)

வே று.

என்றவ னுரைத்திடலு மெவ்வுருவு மொன்றாய்
நின்றவ னுரைத்தருளு வானிறை யொளித்தாய்
முன்றரு முதற்பொருளு மாய்முழுது மாய
வென்றனுரு வத்தினைமுன் யாவரறி கிற்பார். (௭0)

வேதநெறி யாலுமிகு வேள்விகளி னாலு
மாதவம தாலுமகிழ் தானவகை யாலுங்
காதலர்கள் காணமுடி யாவடிவு கண்டா
யேதமறி யாவெனது யோகவலி யாலே. (௭௧)

இப்பரி சுரைத்தருளி யீரிருகை யேயா
யப்பழைய கோலமது வாயருளி யங்கே
மெய்ப்பய மகற்றிவிச யற்கிசைய வேறே
யொப்பவரின் மிக்கவரி லாதவ னுரைப்பான். (௭௨)

வே று.

கண்டவ ரில்லை நீமுன் கண்டவிக் கோலங் காண
வண்டரும் விரும்பா நின்று ராதலா லன்பு கூருந்
தொண்டரு மாகி யென்னை யன்றியோர் தொடக்கி லாமை
கொண்டவ ரடைவ ரென்றான் கோகுல மேய்த்த கோமான்.

பதினோன்றாவது விசுவரூபவத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 11-க்குத் திருவிருத்தம் 333.

பன்னிரண்டாவது
பக்தியோக வத்தியாயம்.

[பூர்வம் ௧௧-ம் அத்தியாயத்தினீற்றில், "என்னை யன்றியோர் தொடக்கிலாமை கொண்டவரடைவர்" என ஸ்ரீ பகவான் பொதுப்பட வருமைதோன்ற அருளிச்செய்தமையின், "என்னை" என்னும் மொழிக்குப்பொருள் ஸாகாரவஸ்துவோ? நிராகாரவஸ்துவோ என அருச்சுனனுக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று; இங்ஙனம் உண்டாதற்கு ஸ்ரீ பகவான் பூர்வம் அங்கங்கே ஸாகாரவஸ்து, நிராகாரவஸ்து இரண்டனையும் உபதேசித்திருப்பதே காரணமாம்; இவ்வாறான இருவகை உபதேசங்களின் வியவஸ்தைகளும் அதிகாரிகளின் பேதத்தாலாம் எனக்கொள்ளற்பாலனவாமாதலால், முமுக்ஷுவாகிய நான் நிராகார வஸ்துவைச் சிந்திக்க யோக்கியனோ? ஸாகாரவஸ்துவைச் சிந்திக்க யோக்கியனோ? என்றிவ்வாறு தனது அதிகார நிச்சயத்தின்பொருட்டு ஸகுண, நிர்க்குண வித்தைகளின் விசேஷத்தன்மை யறிய இச்சை நண்ணினவனாய் அருச்சுனன் பிரார்த்தித்துநிற்க, அவனுக்கு ஸ்ரீ பகவான் ஸாகாரம், நிராகாரம் இரண்டன்முறைமைகளைச் சாதன சகிதம் இதில் ஸ்பஷ்டஞ் செய்கின்றார்.]

சங்கிரகார்த்தம்; "உணர்கிற்பாருக்கியான் மிகவினியன்" என்று இந்த ௧௨-ம் அத்தியாயத்தின் அந்தியச்செய்யுளில் அருளிச்செய்த பகவானுடைய வசனமானது, "அன்னவ னல்லனெ னக்கவனுக்கே, நன்னலனாகுவனானும்" என்று முன் ௭-ம் அத்தியாயத்தில் ௧௮-வது செய்யுளால் சூசிப்பித்தபொருளின் உபசம்மாரரூபமாம்; ஆதலால், சோபாதிகமான சகுணப்பிரமத்தியானத்தின் பரிபக்குவத்தின் பின்னர் அகண்டாகாரவிருத்திரூப அநந்ய பக்திவிஷயக நிரூபாதிகமான நிர்க்குணப்பிரமத்தைச் சிந்தனஞ்செய்பவனும், பிராணிகளைத் துவேஷியாமைமுதலிய குணங்களோடு கூடினவனுமாய் நிரந்தரம் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனஞ் செய்யாநிற்கும் உத்தமாதிகாரிக்கு வேதாந்த வாக்கியங்களின் பொருளாகிய தத்துவசாட்சாத்காரம் அவசியமாக வுண்டாகாநிற்கும்; அதனால் அவசியமாக முத்தியடையப்படும் என்பது உபாசனகாண்டரூபமான இம்மத்திய ஷட்கத்தால் சித்திப்பது.

ஏயநா னெதிரோ கண்ட வுருவமே யிசைகிற் பாரோ,
தூயநான் மறைக்கு மெட்டாப் பொருளையே தொடர்கிற்
பாரோ, தாயனுய் பெரியோ ரென்று தனஞ்சயன் வினவத்
தானே, ராயனுய் நிரைகண் மேய்க்கு மாயன்வே றருளிச்
செய்வான். (௧)

மன்னநீ காண நான்முன் காட்டிய வடிவை நெஞ்சா [லா
லுன்னல்வாய் மொழியி னாலே யுரைத்தல்செய் பவர்க ளெல்
மென்னலாற் பிறிதொன் றெப்தா ரியாரினு நல்ல ரிங்குச்
சொன்னவ ரன்றி மற்றை யவர்கடந் துறையுங் கேளாய்.(௨)

உரைசெயற் கரிதாய் நெஞ்சி னுணர்விடப் படாதா யெ
ங்கும், புரையறக் கலந்து போக்கு வரவின்றிப் பொலிந்த
தொன்றைக், கரைசெயற் கரிய வாய புலன்களைக் கடந்து
காண்பா, னரசமற் றியானே யென்னி னன்னிய மென்ன
லாமோ. (௩.)

காரண மிறந்தொன் றிற்குங் காட்சியிற் படாத தொன்றைச்
சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிட லாவ தன்று
லோர்வரி திதுதான் வாழு முயிர்களா லாவ தொன்றே
வாரவர் பெருமை தன்னை யளவறுப் பவர்க ளையா. (௪)

யாவர்கள் சிலவ றெல்லா வினையுமென் கண்ணே விட்டிட்
டியாவர்த மறிவென் பாலே யாக்குவா ரவர்க டம்மைச்
சாவது முதலா யுள்ள துயர்க்கட னின்றுந் தாங்கி
யாவர்க ளேனுங் காலஞ் சிறிதிலே யெடுக்கின் றேனுன். (௫)

வே று.

மெய்யுற வுன்னை யென்னிலே வைத்தா லென்னில்வே
றின்றியொன் றுதற், கையுற வில்லை யதுசெய முடியா தாயி
னப்பியாசமே பயில்வாய், பொய்யற வதுவும் புரிகிலா யெனி
லுன் வினைகளென் பொருட்டினுற் புரிவாய், செய்யுமவ்
வினைக ளப்படிச் செயாயேல் வினைப்பயன் றவிரவே செய்
வாய். (௬)

வே று.

அத்தி ஞானம் வினையி னதனினு
மெய்த்தி யான மிகுமதின் மேலதாம்

வித்தி னுய வினைப்பயன் வீடுதல்
சித்த சாந்தி யதற்பின் செறியுமால். (௭)

வே று.

இருவகை யுயிர்க்கு மினியனு யின்ப துன்பமியா னென்ன
தென் றறியா, தொருபொரு ளாலுங் குறைவுபா டின்றி
யுள்ளமு மொருவழிப் படரப், பொருவருந் துணிவுங் கரு
ணையும் புரிந்து புலன்றெரி யுணர்வையென் பாலே, மருவி
நின ரொழுகு மியோகியென் பவன்காண் மன்னயற் றெனக்
குவே றினியான். (௮)

உலகமுந் தானும் வேறிலா மையினற் றுன்னொரு பொரு
ட்குமஞ் சாதே, யலகிலா வுயிர்கட் கினியனு தலினு லவை
களுந் தன்னையஞ் சாதே, புலவரா னவர்கள் புகழவே நிகழ்
வான் பொறுமையு மயக்கமுங் களிப்பு, மிலகிடா நெஞ்சத்
தியோகியென் பவன்கா ணியாரினு மெனக்குவே றினியான்.()

ஒன்றினு மாசை யின்றியிங் கியங்க டம்வழி யொழுகிடா
தொருக்கி, நன்றியி னேடு தீங்கினி னைத்து நல்வினை தீவினை
துறந்து, பொன்றினு நோவுற் றழுதல்செய் யாதே பூரித்தல்
வாடுத லின்றி, யென்றுமுன் பிழந்த பொருட்கிரங் காதே
வரும்பொருட் கிச்சைசெய் யாதே. (௧௦)

வே று.

இகழ்பவர் நட்டா ரென்ப தின்றியே யின்ப துன்பந் [றி
திகழுவ மான மானஞ் சீதமோ டழலின் றீமை
புகழ்பழி யிவற்று ளொத்துப் பொருந்திவா ழிடமொன் றின்
நிகழ்தரு மியோகி கண்டாய் மற்றெனக் குரிய நீரான். (௧௧)

செயத்தகு வதுவு மாகிச் சேர்ந்தவர் செல்ல தீர
வுயக்கொடு போவ தாய பொருளையா னுரைத்த வண்ண
மியற்பட வுணர்கிற் பாருக் கியான்மிக வினிய னென்றுன்
மயக்கற வொருவ ராலு மறிவரி தாய மாயோன். (௧௨)

பன்னிரண்டாவது
பக்தியோக வத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 12-க்குத் திருவிருத்தம் 360.

பதின்மூன்றவது

க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரக்ஞவிபாகயோக வத்தியாயம்.

[பூர்வம் க-தொடங்கி, ௬-ம் அத்தியாயபரியந்தமான பிரதம ஷட்கத்தில் துவம்பதார்த்தநிரூபணமும், ௭-தொடங்கி, ௧௨-ம் அத்தியாயபரியந்தமான துவிதீயஷட்கத்தில் தற்பதார்த்த நிரூபணமுஞ் செய்து இப்போது அந்தச் சோதித தத்துவம் பதார்த்தங்களின் அபேதரூபமான மகாவாக்கியத்தின்பொருளை அருளிச்செய்பவராய்த் தத்துவஞாநத்தைப் பிரதாநமாகவுடைய ௧௩-தொடங்கி, ௧௮-ம் அத்தியாயபரியந்தமான திரிதீய ஷட்கம் ஸ்ரீ பகவான் கூறத்தொடங்கினர்]

சங்கிரகார்த்தம்; இதில் தத்துவஞானோபதேசநிமித்தம் பிரகிருதி புருஷர்களின் விவேகம் முறையே அருளிச்செய்து ஆன்மாவின் அசங்கத்தன்மையை நிரூபித்துப் பிரகாசத்வரூப ஏதுவினாலும் ஆன்மதேவனிடத்து ஒன்றோடுஞ் சம்பந்தமின்மையுளது என்னும் பொருளை அநுமானவாயிலாக ஸ்ரீ பகவான் சூசிப்பிப்பர். அவ்வநுமானமாமாறு, க்ஷேத்திரக்ஞன ஆன்மா க்ஷேத்திரத்தின் தர்மங்களோடு சம்பந்தப்படான்: அப்படியே க்ஷேத்திரத்தின் பேதத்தால் பேதத்தையும் அடையான்: அந்த க்ஷேத்திரங்களின் பிரகாசகமாவதால்: யாதொன்று யாதொருவஸ்துவின் பிரகாசகமாமோ அது அந்தப் பிரகாசிய வஸ்துக்களின் தர்மங்களோடு சம்பந்தப்படமாட்டாது: அப்படியே அந்தப் பிரகாசிய வஸ்துக்களின் பேதத்தால் பேதத்தையும் அடையமாட்டாது: சூரியன்போல என்க.

விடம்படு பணாமுடி யரங்கின்மிசை யேறி
நடம்பயிலு நாயகன் மறித்துமிகு ஞானஞ்
சடம்படு பிணிப்பிறவி யென்றிவை தரிக்கு
முடம்பொடுயி ரானவை யுணர்த்தருள லுற்றான். (௧)

உடம்பென வுணர்ப்பதுயி ருண்பவைக ளெல்லா
மிடம்பட விளைப்பதெதிர் காணலுறு மீதாற்
றிடம்படவு மற்றிது தெரிந்துணரு மெய்யைக்
கடம்படு முயிர்ப்பொரு ளெனப்பகர்வர் கற்றோர். (௨)

மன்னவுடல் யாவையினு மன்னியறி வாய்நின்
றுன்னுமுயி ரியானிவை யிரண்டினையு மோர்காற்

றன்மையினி னியாதறியு மற்றதனை ஞான
மென்னவுணர் வாயிது வெனக்குமிசை வாமால். (௩)

மற்றிவ்வுட றன்னின்வர வுங்குணமும் வந்தாங்
குற்றமை விகாரமு முயிர்த்தொகுதி தானு
நற்றவர்கள் வேறுபட வோதினர்க ளானுஞ்
சொற்றொகையி னுலிவை சுருங்கமொழி வன்கேள். (௪)

எப்பொருளி னும்பெருகி யெங்குமுள வாகு
மப்பெரிய பூதமவை யைந்துமவை யீனு
மொப்பரிய நானுமது வந்துமு னுதிக்கப்
பொய்ப்பகையில் புந்தியவி யத்தமவை தாமும். (௫)

காதலிலிவ் வெட்டும்வினைக் காரணம தொன்று
மோதலரி தாயபுல னைந்துமவை யுண்ணு
மாதலறி யாதபொறி யைந்துமவை யாலே
யேதவினை செய்கரண மொன்றினொ டிரண்டும். (௬)

இற்றிவை யனைத்துமிட ரின்பமுதல் யாவுந்
துற்றமை விகாரதை தொடர்ந்ததொகை கண்டாய்
நற்றவ வுடம்பென வியம்புவது நல்லோ
ருற்றவுட லுக்குரிய ஞானமு முரைப்பாம். (௭)

வேறு.

மானமும் பிறர்தனை மதிக்கப் பண்ணலு
மூனமும் பிறவுயிர்க் குறுகண் செய்கையும்
யானெனுஞ் செருக்குமிவ் விகப ரங்களி
லானபே ராசையோ டறுக்கு மாற்றலும். (௮)

பெற்றநன் மனையொடு பெண்டிர் பாலர்பா
லுற்றெழு மவாவிட லுடம்பின் றாய்மையு
மற்றவைம் பொறிகளில் வாயில் வாழ்க்கையுஞ்
செற்றமுஞ் சிறியவர் குழுவுந் தீர்தலும். (௯)

ஒருபெரும் பொருளையே யுளத்துள் வைத்தலு
மிருவினை கடப்பவ ரிடங்க ளெய்தலுங்
குருவினை வழிபடு குணமுங் குற்றமி
லுருவினை யுள்ளவா றுணரு முண்மையும். (௰)

மூன்றிகழ் பிறப்பொடு மூப்பி றப்பினாற்
சென்றடை யிடும்பையைச் சிந்தை செய்கையு
மென்றிவை யனைத்துமற் றிவற்றி னாலினிச்
சென்றடை பொருளினைத் தெரிந்து கேளென. (௧௧)

வேறு.

ஆதியந்த மிலதழி யாதுநின்ற பெருமைய
தோதிலுண்ட தில்லையெனு மூனமின்றி யொளிர்வது
நீதியின்க ணகிலமு மாகியெங்கு நிறைதலி
னேதருங்கை செவிதலை கால்களெங்கு முடையது. (௧௨)

வேறு.

காணும் புலன்க ளனைத்தினுக்குங் கண்ணாய் நின்று காட்டுவது, பேணும் புலன்க டனக்கொன்று மில்லா தியன்ற பெற்றியது, பூணும் பற்றுத் தனக்கின்றி யெல்லாந் தானே பொறுப்பதது, மாணுங் குணங்க ளின்றியவை மன்னி யனுபவிப்பதது. (௧௩)

வேறு.

பூத மைந்தி னகத்தி னோடு புறத்தி னும்பொலி கின்றதிங் கேத மின்றி நடப்ப நிற்பன வாயி ருப்பத தின்னதென் றோத ரும்படி நுண்ணி தாகிய தொன்ற தாகியிருந்துமெய்ப் பேதம் வந்தது போல நின்று பிறங்க வும்படு கின்றதே. (௧௪)

அருவ மாயதி தூரமாய தணித்து மாய தனைத்துமா, யுருவம் யாவு மளித்து மீள வொழிக்கு நாளி லொழிப்பது, பொருவி லாவொளி கட்கு முள்ளொளி யாகி யேபொலி கின்றதிங், கிருமை வீடிய ஞான மோடதன் ஞேயமாகி யிசைந்தது. (௧௫)

ஆன விப்பொருண் முன்புரைத்த வவற்றி னாலறியும்பொரு ளான மற்ற மனத்தி னாய்நல் லுடம்பு மற்ற வுடம்புசேர் ஞான முற்று மவற்றி னாலறி யப்ப டும்பொரு ணன்மையு மீன மற்ற திறத்தி னோடு சுருக்க மாக வியம்பினேன். (௧௬)

எள்ள லான திகந்து யான்மு னுரைத்த விப்பொரு ளீதெலா, முள்ளவாறென தன்பர் தாந்தெரிந் துற்ப வங்க ளென்றொழிதிடுங், கள்ள மார்தரு மாயை வேலை கடந்து காதல் செய் யின்பமாம், வெள்ள மாமனை யெய்து வாரென வேறு கூற விரும்பினான். (௧௭)

வேறு.

ஓதிய வுடம்பிற்கு முயிர்க்கு முண்மையா
யாதிகண் டறிபவ ரியாரு மில்லையாற்
றீதிலிவ் விரண்டனின் செய்கை யென்னெனி
னீதியி னிவற்றையு நிகழக் கூறுவாம். (௧௮)

நண்ணிய குணத்தின்வே றின்மை நாட்டலாற்
கண்ணிய வினைகளுக் குடம்பு காரண
மெண்ணிய துன்பமோ டின்ப மென்றிவை
யுண்ணிய காரண முயிரொன் கின்றதே. (௧௯)

இவ்வுயி ரிவ்வுடம் பிதனி லேயிருந்
தவ்வுடல் பயத்திடுங் குணங்க ளானவை
துவ்விடு மிறந்திடுந் தோன்று மிக்குண
மெவ்வமா னுடையன வென்றி ருத்தலால். (௨0)

உண்பன யாவையு முண்கின் றானுமெய்க்
கண்கொடெப் பொருளையுங் காண்கின் றானுமென்
னண்பமெய்ப் பொருட்குமொத் திருக்கு நாதனு
மெண்செய்திவ் வுடம்பிலே நின்ற வீசனே. (௨௧)

இப்படி யுயிரையு மியாக்கை தன்னையு
மெய்ப்பட வறிந்தவன் வேட்ட வேறுகர்ந்
தொப்புர வன்றியே யொழுகி வாழினும்
பொய்ப்படு பிறவியின் மறித்தும் போகலான். (௨௨)

செறியுமிப் பொருளினைச் சிலர் தியானமாங்
குறியினாற் றம்முளே காண்கு வார்சில
ரறிவருஞ் சாங்கிய யோகமாகிய
நெறியினா லெங்குமாய் நிற்பக் காண்பரால். (௨௩)

இருமையு மறிவதற் கிடமி லாதவ
ரொருமகன் றெய்வமென் றுரைத்த வொன்றையே
யருமையி லருச்சனை செய்வ ராலதன்
பெருமையி லவர்களும் பிறவி மேவிடார். (௨௪)

போவன நிற்பவா மியாக்கை பூண்டுகொண்
டியாவருந் துயர்ப்படு கின்ற விம்தலா
மேவரு முடலுயிர் வேறு பாட்டினை
யாவகண் டறிவதோ ரறிவி லாமையே. (உரு)

வேறு.

கெடுகின்ற பூதங்க டோறுங் கெடாதே
வடுவின்றி நின்ற மறைப்பொரு டன்னை
நடுவென்று கண்டவ னல்லன வெல்லாங்
கடுகின் றுணையொழி யாவகை கண்டான். (உசு)

ஒத்தெங்கு மாய வொருமைப் பொருளினை
யத்தன் மையினு லறிபு மவனே
செத்தும் பிறந்துந் திரியா வகைதனை
மெய்த்தன் மையிலே புகவிடு கின்றான். (உஎ)

வேறு.

உணர்வலி காரி யென்றும் வினையெலா முடம்பி னோடே [டா
புணர்வன வென்றுங் கண்டான் பொய்யிலா மெய்யைக் கண்
ணிணர்மலர் முடியா யெல்லா வினைகளுஞ் செயினு மான்மா
குணமிலி யாத லாலே யவற்றொடுங் கூடி நில்லான். (உஅ)

உன்னிய வான மெங்கு மொழிவற நிறைந்த தேனுந்
தன்னுடை நுண்மை யாலே பிறவொடுஞ் சார்த லுண்டோ
பன்னிய விதுபோ லெங்கும் பரந்துள னெனினு மங்கு
மன்னிய வீச னந்த வுடம்பொடு மருவ மாட்டான். (உகூ)

இரவிதா னொருவ னேயாய் நின்றிந்த வுலகத் தெங்கும்
விரவிய விருளை நீக்கி விளக்குறு மாறு போலத்
தரவியா வருமுன் னில்லாச் சராசர வுடம்பு தோறும்
பரவியா னுறைத்த மாயோ னொருவனே பரந்து நிற்பான். ()

ஓரின்மே லாகி நின்ற வுயிரினோ டுடம்புக் குள்ள
பேரினோ டிறப்பு மூப்பு பிறப்பெனு மிவற்றை வேறாய்ப்
பாரின்மே லறிவார் வீடு பற்றினு ரொன்றான் பார்த்தன்
றேரின்மே னின்றே வேத சிரத்தின்மே லிருக்குஞ் சீரோன்.

பதின்மூன்றாவது
க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரக்ஞவிபாகயோக வத்தியாயம் முற்றிற்று.
ஆக அத்தியாயம் 13-க்குத் திருவிருத்தம் 391.

பதினான்காவது

குணதீதவத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வம் கரு-ம் அத்தியாயத்தில் க்ஷேத்திரம், க்ஷேத்திரக்ஞன் என்னும் இரண்டன் சம்யோகவாயிலாகச் சர்வ ஸ்தாவர ஜங்கமபூதங்களின் உற்பத்தி அருளிச்செய்ததால் ஈசுவரனை அங்கீகாரஞ் செய்யாத நிரீசுவர சாங்கியமதம் கண்டிக்கப்பட்டது. அதனால் அவ்விரண்டினது சம்யோகத்திற்கு ஈசுவராதீனத்தன்மையுளது என்பதும், அதில் குணசங்கத்தையே ஜன்மத்திற்குக் காரணம் என்றருளிச்செய்ததால் இந்த இந்தக் குணத்தில் இந்த இந்தப்பிரகாரமாகச் சங்கமுளது என்பதும், அக்குணங்கள் இவை என்பதும், அக்குணங்கள் இந்தப்பிரகாரமாகச் சீவனைப் பந்திக்கின்றன என்பதும், சத்துவாதி குணங்களினின்றும் அதிசாரிக்கு இவ்வாறு முத்தியுளதாம் என்பதும், முத்தனான புருஷனுக்கு லட்சணம் இவை என்பதும் அவசியம் அருளிச்செய்யவேண்டுமாகலின், இவைகளை விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்யும்பொருட்டு ஸ்ரீ பகவான் இந்த கச-ம் அத்தியாயம் ஆரம்பிக்கின்றார்.]

செய்ய மாமலர் மேலுறை செல்வியும்
வைய மாமட வாளு மகிழ்ந்ததோ
ளையன் மெய்யையன் பாலடி யோமெலா
முய்ய மீள வுணாக்கத் தொடங்கினான். (க)

நல்ல வாறறி வியாதினு நல்லது
வல்ல தீர்தவத் தோர்க்கறி வாவது
மல்லு லாவிய தோண்முடி மன்னயான்
சொல்லன் மேய வதன்றுணி வாயதே. (உ)

இன்ன தன்மையின் ஞானத் தியற்கையா
லென்னை வந்தடைந் தாரிவ் வுலகினிற்
பின்னை வந்தடை யாரிற வாரிதன்
றன்மை யாதெனி லாங்கதுஞ் சாற்றுவாம். (ங)

மூத வாவென் குணமவை மூன்றினும்
பேத மாகும் பிரகிருதி தன்னிலே
காதலால் வைப்பன் யான்கரு வக்கருப்
பூதம் யாவும் புலப்படு கின்றவே. (ச)

இந்த வண்ணத்தி னுலிவ் வுலகிடை
வந்த யோனி யெலாம்வரு வித்திநிந்
தந்தை யானவை யின்றளிக் கின்றதா
யந்த வென்னுடை மாயைய தாகுமால். (௫)

என்று முன்னங் குணமென் றியம்பிய
மூன்று மூலப் பிரகிருதி தன்னிலே
தோன்றி யுள்ளன தொல்லறி வைப்பற்றி
யூன்றி நிற்ப வவற்றை யுணர்த்துவாம். (௬)

சத்து வம்ரச சோடு தமசென
வுய்த்து வந்த பெயரா யுடையன
வெத்து வந்தவை மூந்தரு கிற்பன
மெத்து வந்தவற் றின்செயல் வேறுகேள். (௭)

பற்று மாசின்மை யாற்பளிங் கொப்பது
வுற்ற நல்லறி வானதுண் டாக்குவ
தெற்று மின்பமல் லாற்றுன்ப மென்பது
சற்று மில்லது சத்துவ மாவதே. (௮)

ஓது ராக வுருவ முடையது
தாது கற்புரா யுண்ணிறஞ் சார்ந்தது
பேது செய்வினை யோடறி வைப்பின்னற்
கேது வாயு திராசத மென்பதே. (௯)

குறியு நீல மயக்கமுங் கோதிலா
நெறிக டம்மை யிகழ்தலு நித்திரை
செறித லானது மற்றிவற் றுற்றிண்ணொன்
றறிவை மாய்க்கு மதுதம மாவதே. (௧௦)

வேறு.

உரைசெய் சத்தவ மின்பத் துய்த்திடு
மிரசதம் வினைகளோ டறிவை யார்த்திடும்
புரைசெய்திவ் வழுக்கையே பொருந்திப் போர்த்திடுந்
தரைசெறி புகழினாய் தமமென் கின்றதே. (௧௧)

வேறு.

வாழுஞ் சத்துவ மற்றைய விரண்டையு மறைத்துத்
தாழு மற்றைய விரண்டுமத் தமோகுணந் தழைப்பின்

வீழுஞ் சத்துவ தமங்களவ் விரசதம் விளைவி
னாழின் மற்றிவை யிரண்டுந்தாழ்ந் தொன்றுமிக் குளதாம்.()

வேறு.

ஒத்துநல் லறிவு மிக்க தியாதொரு போதப் போது
சத்துவந் தழைத்த தாகுந் தாங்கரும் வினைக ளேகொண்
டுய்த்துவந் தாசை கூர லோபம்வந் துற்ற போது
மத்திம குணமே சால வளர்ந்ததென் றறிநீ மன்னா. (௧௩)

தக்கது தகாதென் றொன்றைத் தானறி யாத போது
மெக்கரு மங்கண் மாட்டு மிகழ்ச்சியோ டிருக்கும் போது
மொக்கமெய்ம் மயக்கத் தோடு முறக்கம்வந் துற்ற போது
மிக்கது தமமே யென்று விசயநீ யறிய வேண்டும். (௧௪)

வேறு.

தக்கசத் துவமே நிகழ்ந்தபோ திறந்தோர் தெய்வயோ
னிகளிலே சார்வார், மக்களிற் பிறப்பா ரிராசத குணமே
வளர்ந்தபோ துடம்பினைத் துறந்தோர், மிக்கெழுந் தமமே
விளைந்தபோ திறந்தோர் விலங்குச்சா திகளிலே வீழ்வா,
ரொக்கமற் றிவற்றின் பலன்களுந் தெரிய வுரைக்கின்றே
னிவற்றையு முணர்வாய். (௧௫)

அருங்குண மாய சத்துவ பலமா மழுக்கற விராசத பல
மாம், பெருந்துய ருழத்த றமோபல மாகும் பேதைமை
பேசிய முறையே, பொருந்திய விந்தக் குணங்கண்மூன் றுலும்
பூதசா லங்களுக் கெல்லாம், வருந்திரு வாய ஞானமோ டுலோப
மயக்கமென் றின்னன வருமால். (௧௬)

சத்துவ மாந்தர் பரகதி யடைவர் தமத்துளோ ரதோ
கதி சார்வார், மத்திம குணத்தோ ராயினோர் நடுவின் மாநு
டப் பிறவியாய் வாழ்வா, ரித்திற மாய வுருவமே விகாரி
யானவி காரியென் றிவற்றை, மெய்த்திற னுக வறிந்தவ னறி
ந்த பொழுதிலே வீட்டின்ப மடைந்தான். (௧௭)

உடம்புட னிருந்தே யுரைத்தவிக் குணங்கண் மூன்
றையு முள்ளவா றறிந்து, கடந்தவன் பிறப்பு மூப்பிறப் பாதி
யாகவே கட்டுரைக் கின்ற, விடம்புரை யிடும்பை யாவையுங்

கடந்து வீட்டின்பம் விளைபவ னென்றான், றடங்கட லிடையே வளர்ந்தவ னவற்கு வேறிது தனஞ்சய னுரைப்பான். (கஅ)

கண்ணிய வுலகிற் கடப்பரி தாய குணங்கண்மூன் றையுங் கடந் துயர்ந்த, புண்ணிய ரியல்புங் கடந்துறு நெறியுங் குறி யையும் புகன் றரு ளென்ன, வெண்ணிய வுலகு முலகில்வா ழுயிரு மிருவினை யாக்கையு மாகப், பண்ணியு மழித்து மேவினை யாடும் பரமன்வே றிவ்வகை பணிப்பான். (ககூ)

வாய்மைய வல்லாக் குணமவை மூன்றின் காரிய மாய் வரு கின்ற, தூய்மையுந் தொழிலு மயக்கமு மென்று சொல் லிய துறையிவை மூன்றுஞ், சேய்மைய வென்று பெருத போ தவாவல் பெற்றபோ திரங்கல்செய் யாதா, ஞய்நொது மலன்போற் குணங்களோ டிருந்தே யவற்றினுற் சலித்திடா னன்றே. (உ0)

வே று.

மானமவ மானம்வரு மின்பமிடர் மண்பொன்
னுனமகிழ் வப்பிரிய மன்பர்பகை யானே
ரூனவுறை யோடுபுக ழுற்றபொழு தொப்பா
னீனமுறு கின்றகுண மானவை யிகந்தான். (உக)

இப்பரிசி னுல்வரு குணங்களை யிகந்தே
மெய்ப்பருவ மாயபெரு வீடுபெறு கிற்பா
ரொப்பரிசி னுனுமிடை யின்றியெழு மன்பா
லொப்பவரி லாதவெனை யுன்னுமவர் கண்டாய். (உஉ)

வே று.

ஒழியா தென்று மியாவர்க்கு மியானே யுணர்த்தி வருத லாற், கிழியா வறிவுங் கெடாவீடுங் கேடி லின்ப மானதுவு, மழியா வறமு மென்னுள்ளே யுளவா காகின் றனவென்றான், சுழியா நின்ற பெருவெள்ளத் திடையே பண்டு துயில்கொண் டான். (உங)

பதினன்காவது குணதீதவத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 14-க்குத் திருவிருத்தம்-404.

பதினைந்தாவது

பிரபஞ்சவத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வம் கச-ம் அத்தியாயத்தின் இறுதிக்கண் ஏகாந்தமான பத்தியினல் பரமேசுரனுன என்னைச் சிந்தனஞ் செய்யாநிற்பவர் எனது கிருபையினுல் ஞானவாயிலாக முத்தராவர் என ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்ததால் அவ்வேகாந்தமான பக்தியும், ஞானமும் சம் சாரத்தினின்றும் விரக்தியடைந்த புருஷனுக்கேயுளவாம் அன்றி மற்றையர்க்குளவாகாவாதலின் இவ்வத்தியாயத்தில் தாம் முன்னர்ச் சம்சாரத்தை விருட்சரூபவுருவக அலங்காரமாக வர்ணித்து வைராக் கியபூர்வகம் ஞானோபதேசஞ்செய்யும் மனோரதங்கொண்டருளுகின் றார்.]

சங்கிரகார்த்தம் ; வைராக்கிய பூர்வகம் பிராப்தமாகும் பரமேசு வரபதமானது சூரியாதி ஒளிகளால் பிரகாசிக்கப்படாத சொப்பிர காசரூபம் என்பதும், அதனையடைந்தோர் மீண்டு ஜநியார் என்பதும், ஜநியாமைக்குக் காரணம் இது என்பதும், தேகத்திற் கந்ியமாய்ச் சம்சாரி இன்ன சொரூபனுயுளன், அவனை அங்ஙனம் விவேகிக ளன்றி அவிவேகிகள் அறியார் என்பதும் அருளிச்செய்து பரமேசுவர சர்வான்மத்வம், சர்வவியவகார சாதனத்வம் காட்டும் வாயிலால் சோபாதிக நிருபாதிகத் தன்மையையும் பலசகிதம் இதில் தரி சிப்பித்தல் ஆம்.

சாயை யன்னவென் வினைத்தளை யறுக்கவோ தகவில்
பேயை யின்னுயிர் செகுக்கவோ பிள்ளையாய் வளர்ந்தான்
வேயை யொன்றிய வரிசிலை விசயற்கு மீள
மாயை தன்னையோர் மரமொக்க வருணிக்க லுற்றான். (க)

வே று.

வேர்மேலது தலைகீழது வீவில்லது வேதத்
தேர்மேவிய விலைமேவிய தியாவும்புக றலினு
லார்மேவிய வசுவத்தம தெனவேயர சதனின்
பேர்மேயது பெருமாயைசெய் பிறவிப்பெரு மரமே. (உ)

இவ்வாறித னியல்பாகிய வகையாவெனி லியாது
மோவ்வாவகை பெரிதாகிய பிரமத்தரு விடையே
வைவாள்வலி யுழவாவரன் முறையேவரன் முறையே
மெய்வான்முதல் வருமாதலின் மேலானது வேரோ. (௩)

ஊழால்வரு மூலகாகியு முயிராகியு மெழலாற்
கீழானது தலையாவுறு முதலீறிடை கிளர்வாய்ச்
சூழாகிய பிறவித்தொட ரொருகாலமு மடையப்
பாழாம்வகை யழியாமையி லழியாததோர் படியே. (௪)

கருநாண்முதல் வினையாலது வளர்காதல்செய் தலினு
லருநான்மறை யவையேயிலை யவையாமென வறிநீ
வருநாள்களி னொருநாள்பெறும் வகையின்மையி னாலே
பெருநாடறி யசுவத்தமதெனலாயது பெயரோ. (௫)

மற்றிப்படி நிகழ்கின்றவிம் மாயாமர மிதனின்
பெற்றித்திற மிதுவல்லது பிறிதின்மையி னாலே
யுற்றிப்படி யுணர்வார்பொரு ளெல்லாமு முணர்ந்தா
ரிற்றிப்பெரு மரத்தின்றிற மின்னுஞ்சில வுளகேள். (௬)

கண்ணேயெனை யணையாய்பல பிறவிக்கதி வழியே
மண்ணேமுதற் கீழாமுல கிடையே வளர்வனவும்
விண்ணேமுதன் மேலாமுல கிடையே மிடைவனவு
மெண்ணேறிய பவமாகிய பணையாலிசை தருமே. (௭)

நெறியால்வரு தருவேர்பல நிலமாமுல கிடையே
யறியாமையொ டுறவிழ்தலில் வேர்கீழினு முளதாம்
பிறியாதெழு குணமாகிய பெருநீர்மையில் வளரும்
பொறியாகிய விவைதாந்தளிர் போன்மேயது பொலிவே. (௮)

கனவுந்திகழ் கழுதாழியு மிருகந்தர்வ நகரு
மெனவந்தழி தலினுலுரு வதுவின்றிய தியாது
முனம்வந்திடு முதனுளொடு முடிவின்மையி னாலே
தனதந்தமு முதலுந்தெரி தரவில்லது தானே. (௯)

வேறு.

மந்திர மாய விந்த மரத்தினைத் துறவென் கின்ற
தந்திர வாளால் வெட்டித் தற்பர மாகி நின்றே

யிந்திர சால மென்ன யாவையுங் காட்டு கிற்கு
மந்தமி லாத வென்னை யடைகையே யடுப்ப தையா. (௧௦)

துன்னிய வாசை கோபங் கடந்தவர் காணத் தோன்று
மென்னுரு வியற்கை கேட்கி லியாவையுங் காட்டு கின்ற
மன்னிய வொளிகள் காணு வகையதாய் வந்து சேர்ந்தார்
பின்னியல் வேறொன் றாகாப் பெற்றிய தென்று பேசும். ()

குடந்தொறுந் தோன்று கின்ற காயமுங் குலைதற் கேற்பத்
தடப்புன றோறுந் தோன்றுஞ் சந்திரன் றானு மென்ன
வுடம்புக டோறும் வேறு புயிரென நின்றே யந்த
விடம்படு புலன்க ளாறு மியல்பினி லியற்று வேனுன். (௧௨)

பூக்கமழ் நாற்றங் கொண்டு பொருவளி போது மாபோற்
றீக்கனல் கின்ற வேலோய் சீவனென் கின்ற சீரோ
னாக்கையை யெய்தும் போது மதனைவிட் டேகும் போதும்
போக்கரி தாய வாறு புலன்களைக் கொண்டு போமால். (௧௩)

வேறு.

மின்னே யனைய வுடம்புதனை விடுவ தடைவ தாய்விடயந்
தன்னே ரில்லா தான்றானே யார்கின் றானத் தன்மையினை
யென்னே காணா ரறியாதா ரறிவா ரியோகத் தாலேதம் [கேள்.
முன்னே காண்ப ரிதனியற்கை தெளிநீ யின்னு மொழிவன்

வேறு.

இந்தியங் களுக்குங் கண்ணா னிரவிதீ யிந்து வின்பால்
வந்தெழு கதிரு நானே மாநில மாகி நின்றே
சந்தியன் றனைய தோளாய் கந்தமே முதலாந் தன்மை
தந்துரந் தரித்தீ தெல்லாந் தாங்குகின் றேனு நானே. (௧௫)

வேறு.

மூந்து வான்சுவை மூர்த்த மாகிய
விந்து வாகிநின் றுணவி யாவினுந்
தந்து சேர்சுவை தகவ வற்றிலே
நந்தி டாவகை வளர்க்கின் றேனுநான். (௧௬)

தின்ப நக்குவ சுவைப்ப வுண்பவாய்
நன்ப யன்செயு நால்வகை யுண்டியு
மின்ப மாம்வகை யாக்கைக டோறுநின்
றன்ப வங்கியா யறுக்கின் றேனுநான். (கஎ)

நல்ல மாந்தர்நல் லறிவு நன்கிலாப்
புல்லர் தங்கள்புல் லறிவும் போர்திகழ்
வில்ல மைந்ததோள் வீரர் வீரயா
னல்ல தில்லையென் றறிய வேண்டுமே. (கஅ)

அசைவி னான்மறை யறிவ னானதன்
வசையி லாதமெய்ப் பொருளும் வாய்மைசே
ரிசையி னாலெடுத் தோது வேனுநான்
விசைய கேளினும் வேறு மொன்றையே. (கக)

மருவு கின்றவிவ் வுலகின் மாய்தலே
யுருவ மாகமுன் புடைய தொன்றுமே
யருவ மொன்றினா லழிவ தின்மையே
பொருவ நின்றதோர் பொருளு முண்டரோ. (உ0)

மொழிசெய் கின்றவிவ் விரண்டு முற்றவே
விழியி னாலுற நோக்கின் மெய்ம்மையே
யழிவ தாக்கையாங் கழிவு பாடிலா
தொழிவ தென்னெனி னுயிரொன் கின்றதே. (உக)

இவையி ரண்டையுங் கடந்தி யாதுமோர்
நவையு மின்றியே நாச மின்றியே
யெவையு மின்றியே யிழிவு மின்றியே
குவையி னின்றதோர் குறியி லின்பமே. (உஉ)

இந்த வின்பமா மென்னை யுள்ளவா
சிந்தை யின்கணே தெளிதன் மேயினார்
பந்த மொன்றிலார் பழைய விப்பொருட்
கந்த மாதிவே றறிய வொண்ணுமோ. (உங)

வேத நாலுநின் றுணாசெய் தாலுமொன்
றோத லாவதன் றுலக றிந்ததோ

காத லாலெனக் கினிய தோழனீ
யாத லாலுனக் கறிய வோதினேன். (உச)

வேறு.

கண்ணையோ ரிடத்து மின்றி யதனிலே வைக்கிற் காதற்
பண்ணையோ டாக்குகின்ற வினையெலாம் பயக்கு மென்றான்
வெண்ணையோ விதுர னிட்ட விருந்தையோ வேலை சூழ்ந்த
மண்ணையோ வுண்டு முன்னாள் வருபசி தீர்ந்த மாயோன். ()

பதினைந்தாவது
பிரபஞ்சவத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 15-க்குத் திருவிருத்தம்-429.

பதினாறாவது

தேவாசுரசம்பத்து விபாகயோக வத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வாத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் மநுடதேகத்தின்கண்ணே பூர்வஞ்செய்துள்ள சுபாசுப கருமங்களின் அநுசாரமாகவுளவாகும் சுபாசுப வாசனைகளைச் சம்சாரவிருட்சத்திற்கு அவாந்தரமூலரூபமாக அருளிச்செய்தனர்; அவ்வாசனைகளைத்தானே பூர்வம் கூ-ம் அத்தியாயத்திலும் தேவசப்பர்து, அசுரசம்பத்து, இராட்சதசம்பத்து என மூவகையாகச் சூசனஞ்செய்தனர்; இவ்வத்தியாயத்தில் அத்தேவசம்பத்தைத் தெய்வசம்பத்து எனவும், இராட்சத சம்பத்து, அசுரசம்பத்து இரண்டனையும் ஒன்றாக்கி அசுரசம்பத்து எனவும் வாசனைகளை இருவித பேதமாகக்கொண்டு அவ்விரண்டனுள், தெய்வசம்பத்து என்னுஞ் சுபவாசனை மோட்சத்திற்கு ஏதுவாகலானும், அசுரசம்பத்து என்னும் அசுபவாசனை பந்தத்திற்கு ஏதுவாகலானும் அதிகாரிகளாயினோர் சுபாசுபவாசனைகளை முறையே கொள்ளலும், தள்ளலும்வேண்டும் என்னுங்கருத்தினராய் அவைகளின் சொரூபமறிந்தாலல்லாமல் அச்சுபாசுபவாசனைகளைக் கொள்ளுதலும், தள்ளுதலும் கூடாதாதலால் பலசகித கர்த்தாவுள்ளீடான அவற்றின் சொரூபங்களை ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்கின்றார்.]

மறந்தி ருந்த மனத்திரு ணீங்கிடத்
திறந்தி றப்படச் செப்புதன் மேயினு
னறந்தி றந்தெரிந் தாக்குதற் காகவே
பிறந்தி றந்துழல் கின்றபே ராளனே. (க)

தெய்வ வாசுர வொன்றித் திறத்தராய்
வைய மாந்தரெல் லார்களும் வாழ்வரிங்
கைய கேளவர் தந்திற மென்றுதன்
செய்ய வாய்திறந் திவ்வணஞ் செப்புவான். (உ)

வே று.

அஞ்சுத லின்மையு மறிவை யாக்கலு
நெஞ்சினை யடக்கலு நிலைகெ டாமையும்
வெஞ்சின மின்மையு மெய்ம்மை கூறலுந்
தஞ்செசன வேள்வியுந் தவமு மாக்கலும். (௩)

மறைபயி றலுந்தனை மதித்தி ராமையுங்
குறளைக டவிர்தலுங் கொல்லை மாற்றலும்
பிறர்பிழை பொறுத்தலும் பேரொ ழுக்கமு
மறன்வலித் தானமோ டருளை யாக்கலும். (௪)

இருவகைத் தூய்மையு மிந்தி யங்களை
யொருவழிப் படுத்தலு முள்ளிட் டன்னவை
செருவருஞ் சிலையினுய் தெய்வத் தன்மையோர்
மருவிய தொழிலென மதிக்க வேண்டுமே. (௫)

வேறு.

தீமைசெய் யசுர ராஞேர் செய்கையைத் தெரிக்கி லொன்றை
யாம்வகை யெனமற் றொகா தனவென வறித லில்லார்
தூய்மையுந் தூய வாய வொழுக்கமுந் தொடக்கு விட்டார்
வாய்மையொன் றுனு மில்லார் மயக்கமே மருவா நின்றார். ()

வே று.

எண்ணிய வுலகமு முலகிற் கீசனும்
புண்ணிய பாவமும் பொய்யென் றேகொள்வர்
பெண்ணினே டாண்புணர் கின்ற பெற்றியா
னண்ணிய யாவையு மென்று நாட்டுவார். (எ)

விரும்பல ராகி யொழுக்கங்க டெறந்தார் மெய்ம்மையுஞ் செம்மையும் விட்டா, ரிரும்பய னுன வறிவுமாய்க் துள்ளா ரிடம்படா மனத்தினே டிசைந்தார், பெரும்பழி யான தொழில்களே புரிவார் பிழைப்புவாய்ப் பொன்றறி யாதா, ரரும்பகை யாயிவ் வுலகினை யெல்லா மழிப்பதன் பொருட்டவ தரித்தார். (அ)

வே று.

நிறைவிலாக் காம போகந் தன்னையே நிறைக்க வேண்டி
மறைவிலா மானத் தோடு மதங்களை மருவி நின்றுங்
குறைவிலா மயக்கத் தோடு கோபத்தை யடைந்து நின்றும்
பொறையிலா விரதம் பூண்டு பொய்த்தவம் புரியா நிற்பார். ()

இறந்துபோ மளவு மெய்தாப் பொருளையே யெண்ணு நிற்பார், மறந்துமோர் பொருள்வே றில்லை வருபய னன்றி யென்பார், சிறந்தபோ கங்கட் காகத் தீமையாற் பொருளைச் சேர்ப்பார், பிறந்துபே ராசை யாய பாசத்தாற் பிணிக்கப் பட்டார். (க0)

இப்பொரு ளடைந்தோம் வேறு பொருளினி யடைவோ மென்று, மிப்பகை செகுத்தோம் வேறு பகையினிச் செகுப்போ மென்றுங், துய்ப்பவ ரெம்மிற் றுய்க்க வல்லவ ரில்லை யென்று, மொப்பவ ரெம்மின் மிக்கா ருளர்கொலென் றுணரா நிற்பார். (கக)

இனம்வலி யின்பம் பெற்றே மெம்மின்மிக் கார்க ளில்லைத், தனமிக வுடையே மென்று தம்மையே வியவா நிற்பார், மனமகி ழியாகஞ் செய்வோ மழையெனக் கொடுப்போ மென்று, தினமவை தோறுஞ் சிந்திப் பதுவலாற் செய்வ தில்லார். (கஉ)

வே று.

தொடக்கற வில்லா நினைவெனப் பட்ட சுழலைப் பற்றியே சுழல்வா, ரடக்கரி தாய மயக்கமென் கின்ற வலையுளே ..கப்பட்டு நின்று, ருடற்குடில் வாழ்வாம் புன்னுனிப் பனிநீருலர்ந்திடி னுயிர்நடுக் கெய்திக், கடப்பரி தாய நரகமென் கின்ற கடல்களில் விழவே கடவார். (க௩)

வே று.

வியந்துதங் களையே மேலாப் பார்த்துமெய்ம் மாந்தர் தம் மை
நயந்துகொண் டாட லில்லார் நல்லவை செய்தா ரொன்று
பயன்றருடார்ந் துரைத்தற் காகப் பாடிய பழைய நூல்க
ளியம்பிய படிசெய் யாதே யாகங்க ளியற்று நிற்பார். (கச)

வே று.

மன்னிய களிப்பொடு வலியுங் காமமுந்
துன்னியா னெனும்பெரு மயக்கஞ் சேர்ந்துளா
ரொன்னியல் பிணைத்தமி லியாவர் மாட்டினு
மன்னிய மெனக்கொடு பொறுமை யாக்குவார். (கரு)

வே று.

மற்றவர் தம்மை யிந்த மாநுட ராஞே ரியார்க்குங்
கொற்றவ கீழா ஞேரைக் கொடுமையா லரவொப் பாரா
யற்றமி லிடும்பை சேரு மாசுர யோனி யாய
புற்றவை தோறு மியானே புகப்புக விழுத்து கின்றேன். ()

வே று.

இவ்வகை யாசுர யோனி யடைந்தோர்
மெய்வகை யாமறி வின்மையி னுலே
நைவர்க டூர கக்கதி தோறு
முய்வகை யின்றி யுழன்று திரிந்தே. (கஎ)

ஒருவ னசிக்க வியற்றுவ தென்று
மருநர கத்தி லடைப்பது தானும்
வரும்வழி மூன்றுள மற்றவை தம்மை
யொருமுறை கூறி யுணர்த்திடு வன்கேள். (கஅ)

காதலி னுகிய காம முலோபங்
கோதுற வேசுடு தீநிகர் கோப
மாதலி னுலிவை மூன்று மகன்றார்
வேதனை தீர்பெரு வீடு விளைந்தார். (ககூ)

கூறின நூல்வழி சேர்குறி பேணு
தேறின வாறுசெய் வாரிக லோகம்

வேறிய லார்பர லோகம் விளைக்கும்
பேறின வானவை பேறு பெறாரால். (உ0)

வே று.

ஆதலி லனைத்துமறி கைக்குவழி யான
வேதமுத னூலவை விதித்தநெறி யாலே
யேதமினை யாதுன்வினை யேயிசைக வென்றான்
பூதமுத லானவை பொறுத்தருளு கின்றான். (உக)

பதினறுவது
தேவாசுரசம்பத்து விபாகயோக வத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 16-க்குத் திருவிருத்தம் 450.

பதினேழாவது
குணவிகாரவத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[பூர்வாத்தியாயத்தின் ஈற்றில் சாஸ்திரவிதியைப் பரித்தியாகஞ் செய்து தமது இச்சைமாத்திரத்தால் சிறிது கருமங்களை அநுஷ்டியாநிற்பவர்க்குத் தத்துவஞானமுளதாகாது என்றதால், சாஸ்திரவிதியை ஆலசியமுதலிய தோஷவசத்தால் பரித்தியாகஞ்செய்து தமது பிதா, பிதாமகர் முதலிய விருத்தருடைய வியவகாரமாத்திரத்தால் சிரத்தாபூர்வகமாக விஹிதகருமமாத்திரம் அநுஷ்டிக்கும் புருஷர்க்கு அதிகாரமுளதோ? இலதோ என்னும் நிர்ணயமறியவேண்டி வினவிய அருச்சுனனுக்கு ஸ்ரீ பகவான் தெளியும்வகை இவ்வத்தியாயங் கூறுகின்றார்.]

சங்கிரகார்த்தம்: இவ்வத்தியாயத்தில் ஆலசியாதிதோஷங்களால் சாஸ்திரவிதியைப் பரித்தியாகஞ் செய்து பிதா, பிதாமகர் முதலிய விருத்த புருஷர்களின் வியவகாரமாத்திரத்தால் எக்ஞமுதலிய கருமங்களில் பிரவிர்த்தியாநிற்கும் புருஷரிடத்துச் சாஸ்திரவிதியின் பரித்தியாகரூபமான அசுரதர்மமும், சிரத்தாபூர்வக கருமாநுஷ்டான ரூபமான தேவதர்மமுங் காணப்படுதலின் அப் புருஷர் அசுரரா? அல்லது தேவரா என்று இவ்வாறான அருச்சுனன்

சமுசயத்திற்கு விஷயபூதரான புருஷருள்ளே யாவர் இராஜஸ, தாமஸ சிரத்தாபூர்வகமான இராஜஸ, தாமஸரூப யக்ஞமுதலிய கருமங்களையே செய்கின்றனரோ அவர் அசுரர் எனவும், இப்படிப்பட்ட அவர் சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கின்ற ஞாநசாதனங்களின் அதிகாரிகளல்லர் எனவும், யாவர் சாத்துவிக சிரத்தாபூர்வகமாகச் சாத்துவிக யக்ஞமுதலியவற்றைச் செய்கின்றனரோ அப்புருஷர் தேவர் எனவும், அவர் சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதியாநின்ற ஞாநசாதனங்களின் அதிகாரிகளாவர் எனவும் இவ்வாறான நிர்ணயம் செய்யப்படும்.

உண்டு மீள வொளித்துல கியாவையுங்
சண்டு காப்பவன் கட்டுரைத் திட்டதே
கொண்டு பார்த்தனக் கொண்டல்வண் ணன்றனைத்
தொண்டு கூறிப் பணிந்தித சொல்லுவான். (௧)

வேத மேமுத னூல்விதி யின்றியே
காத லாலுல கோர்செயுங் காரிய
மேத மாங்குண மூன்றினு மேதென
வோத மாக்கடல் வண்ணனு மோதுவான். (௨)

வே று.

யாவர்க ளாசைப் பாடு மியம்பிடி லியம்பப் பட்ட
மூவகைக் குணமு மாகி யல்லது முடிந்து நில்லா
மேவரு மவற்றி னுய வேறுபா டவற்றை யெல்லாங்
காவல தெரியக் கூறக் கேளெனக் கழற லுற்றான். (௩)

வே று.

சாத்துவிகர் தேவரையே சரண்புகுவர் தாமதர்கள்
காத்தல்புரி வனபேயும் பூதமுமாக் கடைப்பிடிப்ப
ரோத்தரிய குணமிவற்றி லிராசதமாங் குணமுடையோ
ராத்தரென வியக்கரையு மரக்கரையு மடைகுவரால். (௪)

வே று.

அடங்கிட லகங்கர மாதி யின்றியே
யிடம்படு நூல்களி னியல்ப தின்றியே
யுடம்பையு முயிரையு மாய்க்கு மாதவந்
தொடங்கின ரசுரரயோ னியினிற் றோன்றினர். (௫)

வே று.

உண்பன யாக மாரு முறுதவந் தான மென்ன
வொண்பட வுரைத்த நான்கு மோரொன்று மூன்றாய் நின்ற
பண்படு குணங்க ளாலே கேளெனப் பற்று விடு
நண்பொடு பகையு மில்லான் முறையினு னவிற்ற லுற்றான்.

சத்துவ குணத்தோ ருண்டி யுரைத்திடி லழகு சார்ந்து
தித்தித்த சுவைய வாகி நெய்த்துச்சிக் கெனவு சேர்ந்து
வத்தித்து வலிநோ யின்மை யறிவுநல் லாயு வின்பம்
வத்திக்கச் செய்யு மிந்த வுணவுகண் மடங்க லன்னாய். (௭)

இப்படி யன்றி வேறு மிராசத ருணவு கேட்கிற்
கைப்பன புளிப்பு வர்ப்புக் கூர்ப்பன கடிய வெய்து
நெய்ப்பயி னெருப்புப் போலச் சுடுவன விவற்றி னாலே
மெய்ப்படு நோயு நெஞ்சத் திடும்பையும் விளைவ வேலோய்.

ஆசினை யடைந்த நெஞ்சிற் றாமத ருணவு கேட்கி
லூசின பழஞ்சோ றெச்சி லும்பர்பூ சனைக்கா காமை
பேசின வெந்தி லாத வினையன விவற்றி னாலே
காய்சின முதலா யுள்ள துயரொலாம் விளைவ கண்டாய். (௯)

செயத்தகு வனவென் றல்லாற் சேர்பயன் சிந்தி யாதே
தயக்கநூன் முறைசெய் யாகஞ் சாத்திகஞ் சாரி யாகம்
பயத்தையே வேண்டி யாதல் பலர்புகழ் வேண்டி யாத
லியற்றுறும் யாக மெல்லா மிராசத யாக மாமே. (௧௦)

நூற்படு நெறியு மின்றி நுனித்தவவ் வினையின் மேலோர்
தாற்பரி யமுமே யின்றித் தக்க மந்திரமு மின்றி
யேற்பவர்க் கீத லின்றி யியற்றுறு கின்ற யாகந்
தார்ப்பொலி கின்ற மார்பா தாமத யாக மாமே. (௧௧)

வே று.

நீக்குலாம் வேலினாய் தவத்தின் செய்கைதான்
வாக்கினாற் பேசுதன் மனத்தி னுக்குத
லாக்கையா லியற்றுத லாயி ருப்பது
நோக்கினு னிவற்றினை நுனித்துக் கூறுவாம். (௧௨)

வே று.

தீர்த்த யார்க்குஞ் செவிக்கினி தாயின
வார்த்தை மாமருந் தேயென லாவதா
மோர்த்து மெய்ம்மொழி கூறுத லோதுதல்
வார்த்தையாற் பண்ணு மாதவ மாவதே. (௧௩)

தெளிவி னெஞ்சைத் தெளியப் பிடித்தலுங்
களிசெ யும்முளத் தைக்களி மாற்றலுங்
குளிர்வி லாமை யுளத்திற் கொளாமையு
மெளிதின் மானத மாதவ மென்பதே. (௧௪)

தலைமை யந்தணர் தேவர் குரவர்பான்
மலைத லின்றி வழிபடு வாழ்க்கையுங்
கொலைது றத்தலுங் காமங் குறைத்தலுந்
தலைவ காயத் தவமெனப் பட்டதே. (௧௫)

வே று.

தீத்தவமும் வடிவேலோய் செப்பியவிம் மூன்றாலுஞ்
சாத்துலக மகிழ்வெய்தச் செய்கின்ற வருந்தவத்தி
லார்த்துவரும் பயன்வேண்டா தாகின்ற வருந்தவந்தான்
சாத்துவிக தவமென்று சாற்றுவது தக்கோரே. (௧௬)

வசையிறவ முடையனென மாநுடர்கொண் டாடுகைக்கு
நசையினொடு பொருள்பெறவுஞ் செய்கின்ற நற்றவத்தை
விசயவுனக் குரைசெய்தேன் மிகப்பெரியோர் செய்திடினு
மிசையவறி மற்றிதனை யிராசதமாந் தவமென்றே. (௧௭)

பேதைமையை மிகவுடைத்தாய்த் தன்னுயிர்க்கும் பிறவுயிர்
மேதமுறு பெருந்துயருங் கேடுமே யியற்றுவதா [க்கு
யாதவனும் பனியுமுழன் றாற்றுகின்ற வருந்தவந்தான்
றுதலரு நெடுமுடியாய் தாமதமாந் தவமாமே. (௧௮)

முன்செய்கா ரியப்பொருட்டு மின்றியே முடித்திதனாற்
பின்பொருநற் பொருள்விளையு மென்பதுவும் பேணாதே
நன்குடைய காலத்தே நல்லிடத்தே நல்லவர்க்குத்
தன்பொருளைக் கொடுக்குமது சாத்துவிக தானமே. (௧௯)

கொண்டுசெயத் தகுங்கரும மெனுங்குறிப்போன் றின்றியே
பண்டுசிலர் செய்ததற்காப் பரிவோடு பண்ணினவு

முண்டிதனுன் மேல்விளைவென் றுணர்வோடிச் செய்வனவு
மெண்டிசையு நிறைபுகழா யிராசதமாந் தானமே. (௨௦)

வாயாத தொருபொருளை வழங்காத காலத்தே
யேயாத நிலத்திடையே யிழிந்தகுலத் தவர்களுக்கே
யாயாத வறிவினொடு மப்பிரியத் தொடுங்கொடுத்தல்
சாயாத பெருந்திறலோய் தாமதமாந் தானமே. (௨௧)

வே று.

ஒப்பரி தாய வுண்டியோ டியாக முறுதவந் தானமென்
றுரைத்த, வப்படி யெல்லா மறிவகை யுனக்கு முரைத்தன
னடையமற் றையா, மெய்ப்படி யாமற் றிவற்றினைச் செய்து
விடுபேற் றுயர்நெறி யாவ, தெப்படி யென்னி லதனையு முன
க்குத் தெரிவகை யுணர்த்துவன் கேணீ. (௨௨)

வே று.

ஓமென் கின்ற தனியெழுத்து முரைத்தற் கரிய தற்பத
மூங், தாமங் கமழுந் தார்மார்பா சத்தென் கின்ற தனிப்ப
தமு, மாமென் கின்ற விவைமூன்று மறிவின் பெயர்மற் றிவற்
றாலே, யாமுன் புணரு மறைமறையோர் யாகந் தோன்றிற்
றெனவறிவாய். (௨௩)

ஓமென் றுரைத்தே வினைசெய்வார் வீடுற் றவர்வீ டுறு
மவர்க, டாமுன் புரைத்த தற்பதத்தை யுரைத்தே செய்வர்
சத்தென்றே, யாமென் கின்ற யாகமுதன் மூன்றிற் றிதியு
மவற்றினமுங், காமர் வினையின் மேலுமது கழறு கிற்பார்
கதிர்வேலோய். (௨௪)

வே று.

காதலா லிந்தப் பதங்கண்மூன் றினையுங் கற்றுணர்ந்
தவர்கடங் கருத்தா, லோதலாம் வகைபா லுரைத்தலாற் றவ
மூந் தானமு முதலிய வொழியா, ராதலா லிந்தப் பதங்களை
யுரைத்தே வினைசெயத் தகுவதென் றுரைத்தான், றீநிலா
வுலகந் தன்னுளே யுதிப்பத் தேவகி திருவயிற் றுதித்தோன்.

பதினேழாவது குணவிகார வத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகவத்தியாயம் 17-க்குத் திருவிருத்தம் 475.

பதினெட்டாவது

சஞ்சேபவத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

[இவ்வத்தியாயத்தில் இக்கீதா சாஸ்திரார்த்தங்கண் முழுதையும் சங்கிரகித்து இதுவே பரமார்த்தமாம் என நிர்ணயஞ்செய்தற்பொருட்டுச் சந்நியாசம், தியாகம் என்னும் இவைகளைப் பிருதக்காகத் தெளியும்வகை நிரூபித்துச் சர்வசாஸ்திரங்களின் பரமமான ரகசியமானது ஈசுவரசரணத் தன்மையேயாம் ஆகலின், அவ்வீசுவரசரணத்தன்மையிலேயே இக்கீதாசாஸ்திரத்தின் பரிசமாப்தி செய்து அருமை, பெருமை தோன்ற ஸ்ரீ பகவான் அருச்சுனனுக்குக் கூறி ஐயம் நீக்கிச் சுதர்மத்தில் உடன்பட நிலைநிறுத்துகின்றார்.]

ஏகமே கருதுவா ரிதயமே விளைவதோர்
போகமே யுலகிலோர் பொருவிலா வொருவனே
நாகமே யமளியாய் நளின்மே மலர்வதோர்
மேகமே பணியெனு விசயன்மேல் வினவுவான். (௧)

வே று.

சந்நியாச மாவதுந் தகுந்தியாக மாவது
மென்னியாய மாகவெம் பிரானியம்பு கென்னவே
வன்னிவாயு வானமாகி மண்ணுநீரு மாகியோன் [கினன்.
றுன்னமையாம் பொருட்டொகைத திறஞ்சொலத் தொடங்

காமமென்றி டும்பலன்செய் கன்மமான யாவையுந்
தாமடங்க வேயிகத்தல் சந்நியாச மாவதிந்
சேமமின்றி யெவ்வினைப் பயன்களான யாவையுந்
தீமையென் றறத்துடைத் திருத்தறியாக மாவதே. (௩)

தீங்கியற்று கின்றதீ வினைத்திறங்கள் போலவே
யீங்கியற்று கின்றநல் வினைத்திறங்க ளியாவையு
மாங்கியற்ற லின்றிவிட் டிருத்தலே யருத்தமாச்
சாங்கியத்தை யோதிடுந் தவத்துளோ ருரைப்பரால். (௪)

ஞானகார ணங்களாத லாலியாக நற்றவந்
தானமோ டிகத்தலைத்த காமைகூறு வாருள

ரானகார ணத்தினு லறிந்தடங்கி னுர்க்கலா
வினமாகு மேனையோர்க் கிவற்றைவிட் டிருத்தலே. (௫)

வே று.

தியாக மூன்று வகைப்படுஞ் செப்பக்கே
ளியாக முந்தவந் தானமு மென்றிவை
மயால றுக்கு மனத்தினை யாதலா
லயாவு ளாக்கில் விடுகை யடாததால். (௬)

என்ன செய்வ தெனிலிவ் வினைகளாற்
பின்னை யெய்தும் பெரும்பய னுவது
தன்னை விட்டுச் செயத்தகு மென்பது
முன்னை யோர்க்கு மெனக்கு முடிவரோ. (௭)

நித்த மாய வினையி னெறியினை
மத்தர் போல வொருவன் மயக்கினுற்
பித்த னுய்விடு கின்றவப் பெற்றியைச்
சித்த தாமதத் தியாகமென் கின்றதே. (௮)

மெய்வ ருத்தமுண் டென்று விடுவதிங்
கைய மின்றி யிராசதத் தியாகமாங்
கைவ ரும்பல மாசையகை மாறவே
செய்வ செய்வது சத்துவத் தியாகமே. (௯)

யாதின் மாட்டினு மையமொன் றின்றியே
தீதின் ஞானியுந் தியாகியு மானவன்
கோதி லின்பமுந் துன்பமுங் கூர்வினை
மீது வேண்டல் வேண்டாமையும் விடுமால். (௧0)

வே று.

யாக்கை யோடு மிசையி லிருவினை
நீக்க லாவன வல்ல நிலத்திடை
வீக்க மாய வினைப்பயன் வீடினர்
போக்க லாவினை யாவையும் போக்கினுர். (௧௧)

வே று.

இன்னு தனவு மினியனவு மிரண்டுங் கூடி யிசைந்தவுமாய், முன்னு நின்ற வினைமூன்று மவற்றால் வந்த முடிபொ

ருளும், பொன்னு னதுவும் பணியும்போ லிருக்கு மிந்தப்
பொய்மெய்யை, யுன்னு தவர்க்கே யுள்ளதிவை யுணர்ந்
தோர்க் குளவா யுதியாவால். (கஉ)

வே று.

ஓங்கிய வுலகினி லுயர்ந்த நன்மையுந்
தீங்கின வாம்வினை யாவுஞ் செய்தற்குச்
சாங்கிய நூலிலே யுரைத்த சாதன
மீங்கிவை யைந்தையு மெடுத்துக் கூறுவாம். (கங)

இருப்பிட மாமுடம் பியற்று மாருயிர்
கருத்தினை முதலிய கரணங் காற்றினல்
விருப்பொடு வருந்தொழி லிவற்றின் மேலரு
ளுருத்தமாந் தெய்வமொன் ருக வைந்தரோ. (கச)

வாக்கினு லாதன்மெய்ம் மனத்தினு தறம்
யாக்கையா லாதலிவ் வுலகில்யா வரும்
வீக்குவார் சிலையினுய் வினையி ரண்டிலொன்
ருக்குநா ளிங்கிவை யைந்தும் வேண்டுமால். (கரு)

இவ்வகை யேவரும் வினையி ரண்டையு
மெய்வகை யாகயா னன்றி வேறிலை
செய்வகை யானெனச் சிந்தை மேயினு
னுய்வகை யுணர்கிலா னுணர்வு மாய்ந்துளான். (கசு)

வே று.

யாவ னொருவன் றன்னுடம்பை யானென் றிருக்கு மியல்பொழிந்தான், யாவ னொருவன் றன்கரணம் யாதொன் றேடும் விழைதலிலா, னவ னவனிவ் வுலகத்தை யடையக் கொன்று ஞயினுமோர், பாவ மில்லை யவன்கொன்ற பழியு மில்லை பார்மன்னு. (கஎ)

அறிவு மறியப் படும்பொருளு மறிவா னொருவன் றானு மாய், நெறியில் வினைகள் விதிக்கின்ற விதியி னிலைமை நிற்பது தான், செறியுங் கருமஞ் செய்வானுஞ் செய்தற் குரிய கரண முமாய்க், குறியில் வினைகண் முடிவிருப்ப தின்னுஞ் சிலயாங் கூறக்கேள். (கஅ)

ஆன்ற வறிவுங் கருமமுமக் கருமங் களையாக் கிடுவானு, மூன்ற வுணரும் புத்தியொடு திருதி யென்ன வுரைப்பனவுந், தோன்ற வினையு மின்பமுமுன் சொன்ன குணத்தின் றொடர் பாலே, மூன்று வகையா மொரோவொன்றிங் கவற்றின் றிற நான் மொழியக்கேள். (ககூ)

நன்ருய் ஞானத் திரளாகி நாநா விதமாய் விரிந்தெங்கும்
பொன்ரு நின்ற பூதங்க டோறும் பொன்ருப் பொருளாகி
யொன்ருய் நிற்ப தொன்றினையப் படியே யுணரு முணர்வதனை
யன்ரு மென்னுர் சாத்துவிக ஞான மெனவே யமைப்பாரால்.

ஊனப் படுமிவ் வுடறேறு முள்ள பொருளை யுணராதே
யீனப் படக்காண் இன்றதிரா சதமா ஞான மதுவன்றி [யோர்
ஞானத் திரளாய் நின்றதையோ ருடம்பி னிடையு நாட்டிடை
தானத் திடையு மடங்கக்காண் பதுதா மதமா ஞானமே. ()

வே று.

வீதலிற் பற்று மேலோர் வினைப்பயன் வேண்டல் வேண்டாக்
காய்தலொன் றின்றிச் செய்யுங் கருமஞ்சாத் துவிக கன்ம
மாய்வரும் பலத்தி னேடு மகங்கா மத்தி னேடு
மேய்தருங் கரும மெல்லா மிராசத கரும மாமே. (உஉ)

குலைபெறும் பற்று மேலோர் கூறிய நீதி யோடுங்
கலைதெரிந் துணர்ந்து மெய்ம்மை கடைப்பிடி யாமை யார்க்கு
மலைவுறுங் கேடு நாசம் வலியிவை யவிவே கத்தாற்
றலைதவச் செய்வ தெல்லாந் தாமத கரும மாமே. (உங)

பற்றுமாங் காரந் தானும் பழுதறத் துறந்தி யாவு
முற்றெழு முயற்சி யோடு நிலைமையி னேடு மொன்றி
யெற்றுமோ ரிழவு பேற்றிற் றுன்பமீ தின்ப மென்று
சற்றுமோர் சலிப்பி லாத தலைவன்சாத் துவிக னென்பான்.()

வே று.

வினைப்ப யன்றனை வேண்ட லும் வேட்கையு
மெனைத்தி டாமையுந் தூய்மையி லாமையு
நினைப்பின் வாட்டமு நீடு மகிழ்தலு
மினைத்தின் வாழ்வ ரிராசத மாந்தரோ. (உரு)

மனமொ ருக்கலும் வான்கலை நூல்களைத்
தனமெ னக்கொடு கற்கலுந் தக்கவ
ரினம கிழ்த்தலு மின்றி முடிப்பதோர்
தினமு டித்திடார் தாமதஞ் சேர்ந்துளார். (௨௬)

ஈன மற்ற துறவற மில்லற
ஞானம் பற்றொடு நல்வினை தீவினை
யான வஞ்சுவ வஞ்சத் தகாவெனத்
தான றிந்தது சத்துவ புத்தியே. (௨௭)

தருமம் பாவந் தனக்குச் செயத்தகுங்
கருமஞ் செய்யத் தகாத கருமங்க
ளருமை யாலறி யாத வறிவதே
யிருமை யாய விராசத புத்தியே. (௨௮)

பாவ மாகத் தருமத்தைப் பார்த்தலு
மாவ தாமென் றடாதது நோக்கலுந்
தீமை செய்கின்ற சிந்தனை தீங்கிலே
போவ தாவதுந் தாமத புத்தியே. (௨௯)

மனஞ்செ யுந்தொழின் மன்னுயி ரின்றொழி
லினஞ்செ யிந்தியஞ் செய்தொழி லென்றிவை
கனஞ்செய் தேறிலுங் கண்டு பொறுத்தலுஞ்
சினஞ்செ யாமையுஞ் சாத்திக திருதியே. (௩௦)

பண்ணிக் காமந் தருமபயன் கைக்கொள்வா
னெண்ணித் தாங்குந் திருதி யிராசதங்
கண்ணிற் சோகங் களிப்புறக் கம்பய
நண்ணித் தாங்கும் பொறைதம நாளுமே. (௩௧)

துன்ப மாய்விடம் போன்று தொடக்கத்தி
லின்ப மாகி விளைவிட மியாவர்க்கு
மன்ப வாரமு தேயென லாவதா
மென்ப சாத்து விகந்தரு மின்பமே. (௩௨)

பொருத்த மாய்ப்புல னோடு பொறியிலே
பருத்த மாயெழுந் தாரமு தென்னலாய்

விருத்த மாய்முடி வில்விட மாகியே
யிருத்த லாகு மிராசத வின்பமே. (௩௩)

தொடரு றக்க மயக்கொடு சோம்பினுற்
படவு தித்ததாய்ப் பண்ணும் பொழுதினுங்
கடன்வி ளைந்து முடிந்தகா லத்தினு
மிடர்வி ளைப்பது தாமத வின்பமே. (௩௪)

வேறு.

இந்தவியற் கையினுமிக் குணங்களைவிட் டவரில்லை
யந்தணர்க்கு மரசர்க்கும் வணிகர்க்குஞ் சூத்திரர்க்குந்
தந்தமியற் கையவாய குணமூன்றின் றன்மையினில்
வந்தவினைத் திறமவற்றை யுரைப்பன்கேண் முடிமன்னு. ()

வேறு.

கறைசெயைம் புலன்களைக் கரண நான்குடன்
றுறைதுறை யடக்கலுந் தவமுந் தூய்மையும்
பொறையொடு கல்வியும் பொருந்து ஞானமு
மறையவர் தொழிலென வகுக்கப் பட்டதே. (௩௬)

தலைமையுங் கொடையொடு தறுக ணுண்மையு
நிலைமையுங் கீழ்ப்படா நெஞ்சி னீட்டமுங்
கொலைபயில் போர்களிற் புறங்கொ டாமையுஞ்
சிலைமலி தோளினு யரசர் செய்கையே. (௩௭)

உழுதொழில் பசுக்களை யோம்பல் வாணிகம்
வழுவறச் செய்கையே வணிகர் வாழ்க்கையாம்
பழுதற விவர்களைப் பாது காத்தலே
விழுமிய தொழில்கள்வே ளாளர்க் கென்பவே. (௩௮)

வேறு.

தீரா வகைதஞ் செயலே செயவே
நாரா யணனு முதனு யகனுக்
காரா தனையா மதனு லவனே
வாரா வழியாம் வரமே தருமால். (௩௯)

அல்லா வினைதா னழகாய் வரினுஞ்
செல்லார் பெரியோ ரவைசெய் வதனிற்
றொல்லார் குலமே தொடருந் தொழிலே
பொல்லா வெனினுஞ் செயலே பொருளே. (௪0)

வேறு.

கனையெரி புகையோ டன்றிக் காணமுன் படாமை போல
வினைகளுங் குற்றந் தன்னை விட்டிரா வாத லாலே
யனையவென் றிகழ்த லாகா தடுத்தகா ரியங்க டம்மை
நினைவருந் தரும மென்று செய்கையே நீதி யெல்லாம். (௪௧)

வேறு.

வெல்லப் பட்ட மனத்தினனாய் வேறொன் றினையும் வேண்டாதே, யல்லற் படுக்கு முடற்பற்று மறவே யறுத் தான் வினையடையச், செல்லச் செல்ல வறுத்தானு மதனாற் சித்த முடிவாகச், சொல்லப் பட்ட கரணங்க ணான்குந் தூய் தாய் விடுமன்றே. (௪௨)

சொன்ன கரண மவைநான்குந் தூய்தாய் விடவத் தூய் மையினா, லுன்ன வரிய பெரும்பொறையை யுடைய னாகுமப் பொறையா, லின்னல் செய்யும் பொறியைந்து மிராகத் துவேட மெனுமிரண்டு, மன்ன தன்னை நலியாமை மாற்று மவற்றை மாற்றினால். (௪௩)

காடு மலையு மலைமுழைஞ்சுங் கடுமா முதல நலிவில்லா
வோடும் புனலா றுள்ளிட்ட விடமே யுறையு ளாக்கொண்டு
தேடும் பொருளொன் றின்றியே சிறிதே யுண்டு சென்றெங்கு
மாடு மனம்வாய் மொழியாக்கை யடங்கப் பெறுமா லவனையா.

சொன்ன விவைபோ யடங்கிடவே தோன்றுங் களிப் புங் காமமுமுன், பென்ன தியானென் கின்றதுவு மெரிபோல் வெகுளி யொடுவலியு, முன்ன றவிர்ந்து சாந்திபெறுஞ் சாந்தி பெறவே யோரிடத்தும், பின்ன மடையா தொன்றாகி நின்ற பொருளின் பேருருவாம். (௪௫)

அந்த வுருவா னவன்பின்னை யாதே வரினு மழிவுறா
னிந்த வுலகத் துயிர்க்கெல்லா மொத்தே யிருக்கு மீங்கிவனும்
பந்த மறவிட் டெனையறியும் பத்தி பெறுமப் பத்தியினாற்
சிந்தையிடையே யெனைத்தெளியு மதனாலெனையே சேருமால்.

என்னைப் பற்றிக் கொடுநின்றே யெல்லா வினையு மியற் றினாற், பின்னைப் பிறவாப் பெரும்பதமென் னருளி னாலே பெறுங்கண்டாய், நின்னைத் தொடரும் வினையெல்லா மென்னை நினைந்தே செயில்வினைக, டன்னைக் கடத்தற் கருந்துன்ப மெல் லாங் கடக்கத் தகுதியால். (௪௭)

வேறு.

ஒன்றிய மனத்தி னாலே யானுனாக் கின்ற வுண்மை
நன்றிதென் றுணரா யாயி னசமே யடைதி மற்றீ
தன்றியு மரசர்க் கெல்லா மடுத்தகா ரியமா யுள்ள
வென்றியை யடையா நிற்கு வேறினி வினவ கேளாய். (௪௮)

வேறு.

விரைசெய் தார்மன்ன வேண்டலை யாயினுங்
கரைசெய் மாயையுங் காலுற வாழ்த்திடு
மரசர் தங்குண மாகிய வாண்மையே
புரைசெய் வாளமர்க் கேபுகு விக்குமால். (௪௯)

பொறிக ளுண்ணின் றவற்றின் புணர்ப்பெலா
மறிய வாட்டினன் போலாக் கைகடொறு
மறைவி னின்றுதன் மாயையி னால்வினைக்
குறிகள் செய்விப்ப னீசனென் றேகொள்வாய். (௫0)

வேறப் பாலொரு வர்க்கும் விளம்புதன்
மாறப் பட்ட பொருளின் வகையெலாங்
கூறப் பட்ட துனக்கிக் குறிகளை
யேறப் பார்த்துனக் கேறிய வாசெய்வாய். (௫௧)

வேறு.

தீதகலா தெனவுளவோ விவன்வேண்டி லெனத்தேறி
யாதலினா னினைத்தலினா லெனைப்போக்கி பொன்றறியா
யாதலினால் யாவர்களு மறியாத வொருபொருளைக்
காதலினா லுனக்கின்னு முரைக்கின்றேன் கடைப்பிடிநீ. ()

என்னையே நினைந்தெழவுன் மனத்தினையென் னிடையேவை
யென்னையே நினைந்திருநீ மற்றெனக்கே பூசனைசெ
யென்னையே குருவாக்கொள் ளெப்போது மிதுசெய்யி
லென்னையே வந்தடைதி யிதுமெய்யே யிதுமெய்யே. (௫௩)

இருவேறு வகையாய வெவ்வேறு வினைகளையு
மருவேனென் றறவிட்டு மாயையினான் மறைப்பரிய
வொருவெனையே பற்றுதியப் பற்றினா லுனைப்பிறவிக்
கருவேலை கடந்தேறக் கைதருவேன் கதிர்வேலோய். (௫௪)

மற்றுனக்குச் சொல்லியவிம் மறைப்பொருண்மா தவ
மிலர்க்குங், குற்றமறுத் தறிவருளுங் குருவழிபா டிலாதவர்க்
குஞ், செற்றமனச் சழக்கர்க்கு மெனைநினையாத் திறத்தவர்
க்கு, மற்றமறத் தெரிந்துணாக்கை யடாதென்றே யறிகண்
டாய். (௫௫)

வேறு.

எல்லாப் பொருட்கும் பரமாமிப் பொருளை யென்னன்
பர்க்கிசையச், சொல்லாற் றெரிவிப் பவனொன்பா லன்பு துன்னி
யெனையடைவர், நல்லார் களின்மற் றெனக்கினிய நன்மை செய்
கின் றாருமவ, ரல்லா தவரிப் பொழுதுமிலை மேலுமவர்க
ளுளராகார். (௫௬)

ஏய விருவோம் பேசியவிவ் வறநூ லினையே யெடுத்துரைப்
ஞய ஞான யாகத்தா லெனையே யாரா திக்கின்றான் [பா
மேய பொருமை தனைவிட்டு விருப்பா லிதனைக் கேட்பானுந்
தீய வினைக ளறவிட்டுத் தேவ ருலகஞ் சேருமால். (௫௭)

வேறு.

என்னது மொழியி னலியா னியம்பிய ஞானத் தாலே,
மன்னவ வுனக்கு வந்த மயக்கெலாங் கெட்ட தோயான், சொ
ன்னவிப் பொருள்க ளெல்லாந் துணிந்தனை கொல்லோ வெ
ன்று, நன்னகை கூர நின்று நாயக னருளிச்செய்தான். (௫௮)

வேறு.

மன்னவவென் பாயமது சூதமறை நாவின்
முன்னவ மொழிந்ததிரு வாய்மொழிக ளாலே
யென்னகுறை யுண்டினி யெனக்கென வியம்பித்
தன்னக மகிழ்ந்திவை தனஞ்சய னுரைப்பான். (௫௯)

வையமுழு துண்டதிரு வாய்மலர் திறந்திட்
டுய்யவடி யேன்முனுரை செய்தவுரை யாலே
யையமொடு மோகமற விட்டெனறி வுற்றேன்
செய்வதினி யுன்றனரு ளின்செயல்க ளன்றே. (௬௦)

பையரவி லேபினிது பள்ளியமர் வோனே
வையமுமிவ் வையமதின் மன்னுயிர்க ளியாவுஞ்
செய்யும்வகை யுற்றது சிதைத்தலது தானு
மெய்தெரியி னீமுன்விளை யாடும் வகையன்றே. (௬௧)

அணித்தகைய சோதியம லாவுனரு ளாலே
கணித்தலரி தாயபிற விக்கடல் கடந்தேன்
பிணித்தபெரு மாயைமயல் கெட்டது பிரானே
பணித்தபணி யல்லது செயத்தகுவ துண்டோ. (௬௨)

வேறு.

பிணித்த பிறவிப் பெருந்தளையைப் பெயர்த்தென் பெ
ரும்பே தைமைநோயைத், தணித்த வரசே யெனக்குத்தான்
றதமே யாகத் தகாதாகத், துணித்த திறல்வான் போரினையே
தொடங்கு கென்று நீயிங்குப், பணித்த பணியான் செய்வ
னெனப் பார்த்த னவனு முடன்பட்டான். (௬௩)

வேறு.

மாதவனுந் தனஞ்சயனுந் தங்களிலே மகிழ்ந்துரைத்த
வோதரிய பொருளினைநீ யுணர்ந்தவா றெங்ஙனெனில்
வேதவியா தன்னுடைய மெய்யருளை மிகவுடையே
னாதலினா லறிந்தனன்வே றறியலாம் வகையுண்டோ. (௬௪)

அப்பொருளை நினைதோறு மற்புதமா மகமகிழ்வு
மெய்ப்புளகும் வருமவன்று னிருக்கின்ற வகைவிரித்த
வொப்பரிய திருக்கோல முணர்தோறு முணர்தோறுஞ்
செப்பரிய பெருங்களிப்பென் சிந்தையுளே திகழுமால். (௬௫)

எஞ்சலிலாப் பொருளனைத்து மிப்படியே புகுந்ததெனச்
சஞ்சயனன் றெடுத்துரைத்து நூற்றுவர்க்குந் தாதையோய்
வஞ்சனையே கண்ணாக வாழ்கின்ற மற்றவர்க்குப்
பஞ்சவரோ வலியவரொன் றிவ்வண்ணம் பகர்வுற்றான். (௬௬)

வேறு.

திருவற நீதி செயம்புக ழெல்லா
மருவரு மாயைசெய் மாதவன் வாய்மை
தருமம் விடாத தனஞ்சய னென்னு
மிருவரு நின்ற விடத்தன வென்றான். (௬௭)

என்ற பொருட்டிற மிப்படி யேயாக்
குன்ற மெடுத்தருள் கொண்டல் பணிப்பான்
வென்ற புலத்து வியாதன் விரிப்பா
னின்ற வருக்கிது நேர்பட வற்றே. (சூஅ)

வேத நூல்களின் முடிவினை வியாதனிற் பின்னு
ளோத மாக்கட லுலகிலுண் டாக்கிய வரவோன்
கோதி லாநெறி யுணர்ந்தகோ விந்தமா முனிவன்
பாத தாமரை பற்றிவீட் டின்பமே படைத்தான். (சுகூ)

வேறு.

ஆற்றியல் வழுவிய புலன்க ளைந்தையும்
பாற்றிய சங்கர பகவற் பாதனென்
றேற்றிய பெயரினு னருளி னுலியான்
சாற்றின னிப்பெருந் தரும நூலையே. (எ0)

பதினேட்டாவது சஞ்சேபவத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் 18-க்குத் திருவிருத்தம் 545.

பரமார்த்ததரிசனமென்னும்
பகவற்கீதை மூலம்
முற்றிற்று.
